

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

15 ΜΑΙΟΥ, 1863.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 10.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Αίτια ανεξάρτητα ὅλων τῆς ἡμετέρας θελήσεως, καὶ προσκόμματα ἀπικνύμενα ἀείποτε εἰς τὴν ἀρχὴν πάσης ἐπιχειρήσεως, ἐπέφερον μικρὰν τινα ἀταξίαν περὶ τὴν ἐκδόσιν τῆς Χρυσάλλιδος. Ἡ διεύθυνσις αὐτῆς δὲν ἐφείσθη ἡμῶς οὐδενὸς κόπου, οὐδεμιᾶς προσπαθείας, ὅπως ἄρη ἐκ μέσου πᾶν παρεμβαλλόμενον πρόσκομμα καὶ δυναθῆ οὕτω νὰ ἐκπληρώσῃ ἀνελλιπῶς πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς καὶ τὸ κοινὸν πᾶσαν αὐτῆς ὑποχρέωσιν.

Ἦδη δὲ ἐλπίζει ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ ἐκδόσις τῆς Χρυσάλλιδος θέλει γίνεσθαι τακτικωτάτη καὶ ὅτι ἡ διεύθυνσις θέλει ἐντὸς ὀλίγου κατορθώσῃ νὰ ἐκδώσῃ ἐγκαίρως τὰ δύο καθυστερούμενα φυλλάδια καὶ ἀκολουθῶς νὰ δημοσιεύῃ ἕκαστον φυλλάδιον ἀκριβῶς ἀνὰ πᾶσαν δεκαπενθημερίαν. Ἰσως ἦτο ἐνταῦθα ἀρμόδιον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ πάλιν τὴν πρόθυμον συνδρομὴν τοῦ κοινού, τὸ ὅποιον καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκδόσεως τῆς Χρυσάλλιδος ἐφάνη εὐμενὲς πρὸς αὐτήν. Αἱ ἀφρακτοὶ δαπάναι πρὸς συντήρησιν ἐνὸς τοιούτου περιο-

κοῦ εἶναι, ὡς πολλοὶ γινώσκουσιν, ὑπέρογκοι, ἐνῶ συνήθως τὰ εἰσοδήματα εἶναι λίαν γλίσχροα, καὶ πολὺ δυσκόλως ἐξαρκοῦσιν εἰς τὸ νὰ καλύπτωσι τὰς δαπάνας. Ἐκ τούτου δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἂν ἐλπὶς κέρδους εἶναι ἡ παρορμῶσα ἡμᾶς αἰτία εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου, διότι, καὶ ἂν ἡ ἰδίᾳ πείρα δὲν μᾶς ἀπαδείκνυε τὴν ἀπάτην μας, προγενέστερα ἡμῶς ἢ καὶ σύγχρονα παραδείγματα ἄλλων ναυαγησάντων περιοδικῶν ἐδύναντο νὰ μᾶς ἀποθαρρύνωσιν, ἂν ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ θεμελιώσωμεν ἐν σύγγραμμα ἐν ᾧ νὰ δύνωνται οἱ ἡμέτεροι λόγοι νὰ δημοσιεύωσι τὰς ἰδέας των, δὲν κατίσχυε πάσης ἄλλης ἰδέας. Ὡς δ' ἐπικαλούμεθα τὴν ὕλικήν συνδρομὴν τοῦ κοινού διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας ταύτης, ἔτι μᾶλλον ἐπικαλούμεθα καὶ τὴν νοητικὴν συνδρομὴν τῶν ἡμετέρων λογίων, τῶν δυναμένων διὰ τοῦ καλέμου των νὰ γράψωσι τι τερπνὸν καὶ θεράμιον. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ πρόσκλησίς μας αὕτη δὲν θέλει εὐρεῖ ἐντελῶς ἀδιάφορον τὸ φιλόκαλον κοινόν.

Πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἀποφασίσασμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἐνίοτε καὶ τινα τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἡμαρτῶν τοιςμὲνα διὰ κλει-

δοκίμβαλον. Ἐν τῷ προσεχῇ φυλλαδίῳ θέλομεν δημοσιεύσει τὴν μουσικὴν ἄσματός τινος τοῦ ἑθνικοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ, «*Στῶν Ψαρόων τῆν δόλωμαρην βράχην κτ.λ.*» τονισθέντος ὑπὸ τοῦ φιλέλληνας μουσικοδιδασκάλου Κυρίου Ρ. Παριζίνου.

Ἡ διεύθυνσις τῆς Χρυσάλλιδος.

Η ΑΛΚΥΩΝ.

Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, ἐν μέσῳ δύο ἀποτόμων βράχων καὶ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης ἔκειτο τὸ σπήλαιον τοῦ Σίννιδος τοῦ περιβοήτου αὐτοῦ ληστοῦ, ὅστις ἐνεδρεύων ἀπὸ τὴν σὺνδερρον καὶ δασύφυλλον εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου του, ἐπέπιπτε κατὰ τῶν ἀνυπόπτων διαβατῶν καὶ τοὺς κατέσφαζε πρὶν ἢ προφθάσῃσι νὰ ὑπερασπισθῶσι. — Ἀντικρὺ τοῦ μέρους τούτου ὑπῆρχεν ὑψηλὸς λόφος, ἀπολήγων εἰς τὴν θάλασσαν δίκην ἀκρωτηρίου, κατὰφυτος ἐκ πευκῶν, βροδαφνῶν καὶ ἄλλων παντοδαπῶν φυτῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τούτου ὁ Σίννις καθήμενος πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἔβλεπε μακρόθεν προσερχόμενα τὰ θύματα, ὅσα ἢ εἰμαρμένη ὤθει πρὸς τὸν θάνατον. Ἐνίοτε πάλιν, ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ περιέμενε πολλὰς ὥρας, δυσανασχέτων καὶ παρωργισμένος, διότι δὲν εὗρισκε λείαν, ἐσάναζε βραχεῖς λίθους καὶ ἔβριπτεν αὐτοὺς κατὰ τῶν προσπελαζόντων ἀλιέων ὅσοι, καταπεπονημένοι ὑπὸ τοῦ καύσωνος, κατέφευγον εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ἀκρωτήριο σπήλαιον, ἐπιζητοῦντες δρόσον καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς ἐφόνευε δὲ ὄχι διὰ νὰ τοὺς ληστεύσῃ, διότι ἦσαν πτωχοὶ καὶ μόνην περιουσίαν εἶχον τὴν λέμβον καὶ τὰ δίκτυά των, ἀλλὰ διότι ἡ μαύρη αὐτοῦ ψυχὴ καττυφραίνετο εἰς τὸ κακούργημα.

Τῶντι ὁ Σίννις ἦτον αἰμοχαρὴς καὶ ἄγριος καθὼς οἱ ἀλαζόνες γίγαντες οἱ ἐπιχειροῦντες νὰ ἀναβῶσι τὸν οὐρανόν· ἐκ τούτων ἔλεγεν ἐγκαυχόμενος ὅτι κατήγετο καὶ τούτων ἐκκληρονόμησε καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον βίωσιν. Καὶ περιεφρόνει μὲν τοὺς εὐεργέτας θεοὺς, ὅσοι πράνοντες τὰ θεῖνά του ἐρημέρου βίου τῶν θνητῶν, ἐδίδασκαν αὐτοὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ φιλόνομον, ἐλάτρευε δὲ τὴν Βίαν, ἣτις πρόδρομον ἔχουσα τὴν τυφλὴν ὁργὴν ἀγάλλεται βλέπουσα τὴν χύσιν τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος.

Ὁ Γίγας δὲν κατόκει μόνος τὸ σπήλαιον, ἀλλὰ

συνέζη μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ θυγάτηρ του Ἀλκυὼν. Ἡ περίφοβος καὶ εὐπειθὴς αὐτὴ ὑπηρετῆς ὁσάκις παρουσιάζετο ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς, ὑπὸ πανικοῦ κατελαμβάνετο τρόμου, ἐπειδὴ ἦτο ζωηρὰ εἰς τὴν φαντασίαν τῆς ἐντετυπωμένος ὁ τραγικὸς θάνατος τῆς μητρός τῆς. Ἡ μήτηρ αὐτῆς πατέρα εἶχεν ἀλιέα καὶ ὠνομάζετο Φοινίκη· ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σίννιδος κοιμημένη ἐπὶ τῆς παραλίας, ἠναγκάσθη διὰ τῆς βίας νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ γίνῃ σύζυγός του. Ἐπειδὴ δὲ ἐβδελύσσετο τὸ κακούργημα, πολλάκις ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Σίννιδος, πρὸ τοῦ σπηλαίου ἰσταμένη, ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς ὁδοιπόρους ὅτι ἡ ζωὴ των διατρέχει κίνδυνον καὶ τοὺς συμβούλευε νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἐκεῖθεν.

Ἄλλ' ὁ γίγας ἀνακαλύψας ἐπὶ τέλους τὴν φιλόνητον ταύτην προδοσίαν καὶ μανιώδης γενόμενος ἤρπασε τὴν Φοινίκην ἀπὸ μέσου τοῦ σώματος, τὴν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ καὶ τὴν κατέβριψεν ἐπὶ τῶν βράχων. Ἦς δὲ ὁ μέθυσος βίπτει κατὰ γῆς τὸ ποτήριόν του καὶ τὸ κατασυντριβεῖ, οὐδεὶς δὲ πλέον βρέχει εἰς τοῦτο τὰ χεῖλη του, οὕτω καὶ ἡ Φοινίκη κατέπεσε συντριβεῖσα· μάρτυς τῆς τυχερᾶς πράξεως τοῦ Σίννιδος ἦτον ἡ μικρὰ τότε Ἀλκυὼν, ἡ δὲ αἰματόφυρτος εἰκὼν τῆς μητρός δὲν ἐξηλείφθη ἔκτοτε τῆς μνήμης τῆς καὶ ὁσάκις ἔβλεπε τὸν γίγαντα βίγος τὴν κατελάμβανεν, ἂν καὶ οὐδέποτε τῇ ἀπέτεινε τραχεῖς λόγους.

Μίαν νύκτα λοιπὸν πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν ἐκ χόρτου στρωμνῶν των, ἡ μὲν Ἀλκυὼν παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου, ὁ δὲ Σίννις εἰς τὸ βάθος. Ὁ γίγας ἐκαλύπτετο διὰ χλαμύδος ἐκ πορφύρας, λάφυρον Σικωνίου ἐμπόρου, ἐκοιμάτο δὲ ὑπνον βαρὺν καὶ παραχόδη, διότι κατέφαγεν ἀπλήστως κρέατα καὶ ἐπιεν οἶνον, τὰ ὅποια οἱ ποιμένες καὶ οἱ γεωργοὶ τῶν περὶ προσέφερον αὐτῷ ὡς φόρον ἐπ' ἐλπίδι νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τῆς χειρὸς του· ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς ἠσυχίαν ποτὲ δὲν εὗρισκον καὶ καθ' ἡμέραν πικρίας ἐποτίζοντο. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἡ Ἀλκυὼν ὑπνον δὲν εἶχε καὶ περιστρέφετο εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἂν καὶ ἡ σιωπηλὴ νύξ ἠγγίζετο περὶ τὸ τέρας τῆς. Τὴν πρώτῃν ἐκείνην ὁδοιπὸρος διήρχετο ἐκεῖθεν καὶ ὁ Σίννις τὸν ἐκράτησεν· ἦτο γέρον ἀδύνατος καὶ βρακενδύτης, λύραν διὰ τῆς μίης χειρὸς κρατῶν καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἀκουμβῶν ἐπὶ μακρᾶς βακτηρίας. Ὁ Σίννις κατὰ τὴν συνήθειαν ἀνύψωσε κατ' αὐτοῦ τὸ βόπαλον, ἀλλ' ὁ γέρον

πεσὼν πρὸ τῶν ποδῶν του ἀνέκραξε, — Διατί νὰ μὲ φρονεύσῃς Σίννι; τί ὄφελος θὰ σοὶ προκύψῃ ἐκ τοῦ θανάτου ἀνθρώπου τόσοῦ πτωχοῦ ὅποιος ἐγώ! μῆτε πλούτη ἔχω, μῆτε ἀγρόν, μῆτε καλύβην διὰ νὰ στεγασθῶ· περιφέρομαι ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ, χάρις εἰς τὰς Μούσας, εὗρισκω φιλοξενίαν εἰς τὰς τραπέζας τῶν πλουσίων καὶ ἀποφεύγω τὰς σκληρὰς συνεπείας τῆς πείνης.

— Εἶσαι λοιπὸν αἰοιδός; ἠρώτησεν ὁ Σίννις, ἄς ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν σου· μάθε ὅτι δὲν εἶμαι ἐχθρὸς τῶν Μουτῶν, καὶ ἂν κατορθώσῃς νὰ μὲ ἠδύνῃς δὲν θὰ ἀποθάνῃς.

Ὁ γέρον ἐτάνασε τὴν λύραν αὐτοῦ καὶ ἔψαλλε τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀθανάτων θεῶν καὶ τὴν δόξαν τῶν βασιλέων, τῶν ποιμένων τῶν λαῶν ἐξεθείασε τὴν λαμπρότητα τῶν νεοδημιτῶν πόλεων, τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεις, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ συμπόσια, τὰς ἡδονὰς τοῦ οἰκιακοῦ βίου καὶ τοῦ ἡμεναίου. Ἄλλ' ὁ Σίννις τὸν διέκοψεν ἀποτόμως. — Σιώπα, ἀνέκραξε, τὰ ἄσματά σου μὲ παροργίζουσι, γέρον! μισῶ τὰς πόλεις ἀνεξαιρέτως καὶ εὐχομαι νὰ καταχθῶσιν ὄλα ὑπὸ τὴν γῆν, μισῶ τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ὁποίους σὺ ἐκθειάζεις, τοὺς ποιμένας αὐτοὺς, οἵτινες δι' ἀπατηλῶν λόγων κατακλείουσι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς ποιμνία ἐντὸς περιορισμένων τειχῶν, διὰ νὰ τοὺς ὑποδουλώσωσι.

Ὁ γέρον περιδεὴς γενόμενος ἐσιώπησε. Μετὰ μικρὸν δὲ πάλιν ἀνέλαβε τὴν λύραν, μὲ χεῖρα τρέμουσαν, καὶ διηγῆθη τοὺς κατὰ τῶν θεῶν πολέμους τῶν γιγάντων· ἐξύμνησε τὴν ἀνδρίαν των, ἀλλ' ἐσιώπησε τὰ περὶ τῆς ἡττῆς των. Ὁ Σίννις τότε κατεπραῦνθη, καὶ ἀντὶ νὰ βλάβῃ τὸν γέροντα τὸν ἐφιλοδώρησε καὶ τὸν ἀπέλυσεν. Ἄλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἀλκυῶνος μεγάλην ἄφῃσεν ἐντύπωσιν τὰ πρώτα ἄσματά του ἐπαίτου, πρὸ πάντων τὰ ἐξυμνοῦντα τὰς ἡδονὰς τοῦ οἰκιακοῦ βίου. Ἐσκέπτετο μετὰ λύπης ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀποκτήσῃ μῆτε σύζυγον, μῆτε τέκνα, καὶ ὅτι ἡ ζῆρὰ καὶ ἄγονος ζωὴ τῆς θὰ διέλθῃ ἐν ἐρημίᾳ. Ἴδου διατί ὁ ὑπνος δὲν ἐκλείει τὰ βεβαρημένα βλέφαρα τῆς νέας κόρης.

Ἡ αὐγὴ ὑπέφωσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ διὰ τῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ ἐκείνη ἠγρύπνει ἀκόμη. Ἐγείρεται τότε καὶ ἀναβάνει ἐν σπουδῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου· ὁ ἥλιος ἐχρῦσωνε διὰ τῶν ἀκτίων του τὴν θάλασσαν καὶ τὰ κύματα ὁμοιάζον φλόγας, τὰ πτηνὰ ἐχαίρων τὴν

αὐγὴν κελαδοῦντα, καὶ ἡ πρωῒνὴ αὐρὰ ἔσειε τοὺς κλάδους τῶν πευκῶν.

Ἡ Ἀλκυὼν μόνον ἐνδύμα ἔχει πλατὺν καὶ λευκὸν πέπλον, τὸν ὅποιον ἀτυχῆς τις νέος ἠγόρασεν ἐκ Κορίνθου μετ' ἀργυροῦ ψελλίου καὶ περιβεραίου ἐκ μαργαριτῶν, διὰ νὰ τὸ προσφέρει δῶρον εἰς τὴν μνηστὴν του· ἀλλ' ὁ ἄθλιος! δὲν ἐπανεῖδεν ἔκτοτε μῆτε τὴν μητέρα του μῆτε τὴν μνηστὴν του! ὁ Σίννις τὸν ἐφόνευσε, τὸν δὲ πέπλον ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀλκυῶνα, ἣτις ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἐνδυθῇ ἂν καὶ μετ' ἀπεχθείας, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς· τὸ περιδέραιον ὅμως καὶ τὸ ψέλλιον ποτὲ δὲν μετεχειρίσθη.

Ἡ νέα κόρη στηρίζεται ὀρθία ἐπὶ τῶν βράχων· ξανθοὶ καὶ βοστρυχώδεις πλόκαμοι κυματίζουσι ἐπὶ τοῦ ἀλασαστρίνου λαίμου τῆς, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες εἰναι λευκοτάτοι, μόνον τὸ πρόσωπόν τῆς εἰναι ἠλιοκαές. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ γλαυκοὶ εἰναι διαυγεῖς καὶ λαμπροὶ ὡς τὸ καθαρὸν τῆς κρήνης ὕδωρ· εἰναι ὑψηλὴ, καὶ βαδίζουσα προσκλίνει ὀλίγον ὡς ἄνθος λεπτοφυές.

Ἡ Ἀλκυὼν μετὰ πολλῆς προσοχῆς θαυμάζει τῆς προβαινούσης ἡμέρας τὸ μαγευτικὸν θέαμα. Ταχύπλοοι λέμβοι διασχίζουσι τὰ κύματα· ἀναπετανοῦσι τὰ ἰστία καὶ ὁ ἄνεμος τὰ φουσκώνει. Ἀκούονται μακρόθεν τὰ εὐθυμὰ ἄσματα τῶν ἀλιέων ἀναμιγνύμενα μὲ τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων. Ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῆς ζῆρας φαίνονται δάση, λειμῶνες καὶ κοιλάδες, καὶ ἐδῶ μὲν βόσκουσι ποιμνία, ἀκούονται αἱ φωναὶ τῶν ποιμένων, τὸ βλήχημα τῶν προβάτων καὶ αἱ ὕλακαί των κυνῶν· εἰς δὲ τὴν πεδιάδα, τὴν κατὰφυτον ἀπὸ χρυσοῦς ἀστάχεις, φθάνουσι θηρισταὶ μὲ τὰ δρέπανά των, ἐκεῖ δὲ πλησίον περιμένει φορητὴ γῆ ἄμαξα ὑπὸ βοῶν ἐξευγμένη καὶ ὁ βουκόλος νεωρῶς ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ ἀκουμβῶν καὶ τὴν μάστιγα εἰς χεῖρας ἔχων, κυττάζει μειδιῶν τὰς διαβαινούσας νεάνιδας.

Δάκρυα πικρὰ ἔβρεξαν τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀλκυῶνος. — Ὡ Νηρηίδες, φωνάζει, σείε αἱ κατοικοῦσαι τοὺς βυθοὺς τῶν ὠκεανῶν, διατί ἐγὼ νὰ μὴ ζῶ μαζὶ σας εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς ἀργυρόποδος Θέτιδος, νὰ κοιμῶμαι ἐπὶ καλαμίνης στρωμνῆς ὑπὸ τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων, καὶ νὰ μὴ ἀκούω ποτὲ τὸ ψυχρόβραγμα τῶν θνησκόντων! Ἀκούσατε νόμφοι τῶν δασῶν, καὶ τῶν λειμῶνων! ἄς ἠδυνάμην νὰ ζῶ μετ' ὑμῶν εἰς τὰ δροσερὰ σπήλαια, ὅπου κατα-

φούγετε τὰς ὄρας τοῦ καύσωνος, καὶ τὴν νύκτα ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς Φοίβης, τῆς ὠχρᾶς θεᾶς, νὰ συγχορεύω ἐπὶ τῆς δροσερᾶς γλόφης! ὦ, τότε θὰ ἀπέφυγον βεβαίως τὴν τρομερὰν θέαν τοῦ γυνομένου αἵματος! Ἄλλ' ἴσως εἶναι ἀσέβεια ἐγὼ ἢ θνητὴ νὰ ζητῶ συμμετοχὴν τῶν ἀγαθῶν ὑμῶν τῶν ἀθανάτων. Ἄλλ' οἴμοι, εὐχομαι τοῦτο, διότι δὲν δύνάμαι νὰ ἐκλέξω φίλον ἐκ τῶν νεανίδων καὶ τῶν νέων τῶν συνηλικιωτῶν μου· ἔλοι μὲ φοβῶνται καὶ μὲ ἀποστρέφονται ἐξ αἰτίας τοῦ πατρὸς μου. Προχθὲς γυναίκες χωρικαὶ ἐκάθηντο καὶ συνομιλοῦσαι ἐγέλων, πηγαίνω πρὸς αὐτάς· ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασα ἐσηκώθησαν μία μία, ἔφυγον καὶ μὲ ἄρρασαν μόνον, ἢ δὲ καρδίᾳ μου κατεσπαράχθη. Χθὲς ἀκόμη ἀποπλανηθεῖσα μακρὰν τοῦ σπηλαίου συνήντησα τρεῖς χωρικούς ὑπὸ πλάτανον καθημένους· οἱ δύο νεώτεροι ἔπαιζον αὐλόν, ὁ δὲ τρίτος ὁ πρεσβύτερος τοὺς ἤκουε. Τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν· ὁ εἰς ἐκ τούτων μοι δεικνύει τότε διὰ τῆς χειρὸς σιωπηλῶς τὸν δρόμον, καὶ ἀπεμακρύνθη καταλυπημένη διότι δὲν μοι ὤμιλησεν! ὦ, θεοὶ σκληροὶ, διατί μὲ καταδικάζετε νὰ διέλθω τὴν νεότητά μου εἰς τὴν ἐρημίαν; Ὅταν ἀποθάνῃ ὁ πατήρ μου τί θὰ γίνω ἐγὼ ἢ ἀθλία; Ἢ θὰ πρέγω ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ δὲν θὰ εὐρίσκω ἄσουλόν νὰ ἀναπαυθῶ· δὲν θὰ ἔχω σύζυγον νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ κατὰ τῶν ἐξυβριζόντων με, δὲν θὰ ἀποκτήσω υἱόν νὰ μὲ θεωπέσῃ βρέφος καὶ νὰ μὲ περιποιήτῃ ὅταν γηράσω.

Μόλις ἢ Ἄλκυὼν ἐτελείωσε τοὺς θρήνους τῆς καὶ βλέπει ὀδοιπόρον ἀγνωστον διευθυνόμενον πρὸς τὸ σπήλαιον· ἂν καὶ ἦτο ὠπλισμένος βαδίζει ταχέως, ἢ λοφίᾳ τῆς περιεσφαλαίας του κυμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἢ χαλυβδίνῃ ἀσπίς του ἀπαστρέπτει εἰς τὸν ἥλιον, καὶ εἰς τὴν πλευρὰν του ἤχει ἀνηρτημένον βαρὺ ξίφος. Λύπη κατακυριεύει τὴν Ἄλκυὼν, φανταζομένη εἰς ποῖον κίνδυνον ἐκτίθεται ὁ νέος ξένος, ἐπειδὴ κρίνει ὡς ἐκ τῆς εὐκινήσεως του ὅτι θὰ ἦναι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας. Μένει ἐπὶ μικρὸν σκεπτικῆ, ἀντιζουσα ὕστερον τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνακράζει.

— Σὺ φιλόξενο Ζεῦ μοι ἐμπνέεις τὴν ιδέαν, νὰ σώσω τοῦ θανάτου τὸν ξένον τοῦτον, ἢ μήπως καταποῦς τις δαίμων ἐπιζητᾷ τὸν ὀλεθρὸν μου; ἐπιθυμῶ ἀναμφιβόλως ὁ νέος οὗτος, νὰ ἐπαινίδη διὰ τῆς βοήθειάς μου ὅσους ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐννοήσῃ ὁ πατήρ μου, θὰ μὲ φρονέσῃ ὡς ἐφρόνευσε καὶ τὴν μητέρα μου! εἶναι δίκαιον διὰ νὰ σώσω

τὸν ξένον νὰ ἀπολεσθῶ ἐγὼ; Ἄγαπῶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ γλυκεῖα μοι φαίνεται ἡ ζωὴ, ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ ἢ ψυχὴ μου εἶναι ἐμπλεῶς πικρίας! Βοήθησόν μοι λοιπὸν Ζεῦ, καὶ δὲς ὥστε καὶ ὁ νέος νὰ μὴ ἀποθάνῃ καὶ ἐγὼ νὰ μὴ ἐπισκερθῶ πρόωρος τὰ σικερά βασιλεία τοῦ Πλούτωνος!

Τρέχει, καταβαίνει τὸν λόφον δι' ἀποκρύφου ἀτραποῦ καὶ κρύπτεται ὀπισθεν ἐνὸς δένδρου· ἐκεῖ πλησίον ἦτο καὶ ὁ ξένος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφαίνετο διότι ἔκυπτε πίνων ὕδωρ ἐκ παρακειμένης πηγῆς, ἀλλ' ἀφοῦ ἐσηκώθη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς γλόφης, ἢ Ἄλκυὼν τὸν εἶδε καὶ ἐθαμβώθη, νέφος σκοτίζει τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἢ ὄψις αὐτῆς ὠχρᾶ καὶ ἐρυθρᾶ ἀλλεπαλλήλως. Ὁ ξένος εἶχε θεῖον κάλλος, εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸ γλυκὺ καὶ ὑπερφανόν, ἡμιτινοβόλει ἀκμαία νεότης καὶ εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς του ἀπεικονίζετο ἢ ἀτρόμητος καὶ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ τὸ ὅλον σῶμά του ἐφαίνετο εὐλύγιστον καὶ νευρώδες. Κάθηται δ' ἀμέμμενος ὡς ἂν ἠγνώσει ὁποῖος κίνδυνος τὸν ἠπείλει, ἢ ὡς ἂν εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀνδρίαν καὶ εἰς τὴν προστασίαν ἀγνώστου Θεοῦ.

Ἡ Ἄλκυὼν ταλαντεύεται, θέλει νὰ ὀμιλήσῃ καὶ πάλιν τρέμει, ἀποφασίζει τέλος νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ ἐκείνος αἴφνης ἐγείρεται, τὸ βλέμμα του ἀστραπᾶς ἐκτοξεύει ὀργῆς, προβάλλει τὴν ἀσπίδα καὶ ἔλκει τὸ ξίφος. Ἡ νέα ἀφίνει πνιγρὰν φωνὴν, στρέφει τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπει τὸν πατέρα τῆς, ὅστις ἐφάνη ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους καὶ ὅστις ἅμα εἶδε τὸν ξένον ἐμειδίασε μαιδίμα σκληρὸν.

Ἡ θέα τοῦ κολοσσίου καὶ ἀθλητικοῦ Σίννιδος ἀνεκάλει εἰς μνήμην τοὺς προγόνους αὐτοῦ γίγαντας, τὰ τερατώδη ἐκείνα τέκνα τῆς γῆς, οἵτινες ἐξεβρίζωναν μεγάλα δένδρα καὶ τὰ μεταχειρίζοντο ἀντὶ βροπάλων, ἀπέσπων ἀπὸ τὰ ὄρη τεραστίους βράχους καὶ τοὺς ἐσφενδόνιζον μακρὰν, ἢ συνελάμβανον τὸν ταῦρον ἐκ τῶν κεράτων καὶ τὸν ἐφορτόνοντο ἐπ' ὤμων σπαίροντα καὶ μυκώμενον. Αἱ κνήμαι καὶ οἱ βραχίονες τοῦ Σίννιδος ἦσαν χονδροὶ καὶ ξωμαλέοι, ὡς οἱ τῶν κυκλώπων, τῶν συντρόφων τοῦ Ἡρακίτου· ἢ κοκκίνη κόμη του ὁμοιάζε χαιτήν λέοντος, ὁ πῶγον του φλογὸς εἶχεν ὄψιν, οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ πικρῶν σικαζόμενοι ὀφρύων πῦρ ἐξέπεμπον καὶ ἀπείσια προσηύον διὰ δὲ τῶν χειλέων του διεφαίνοντο ἐδόντες μακροὶ καὶ ὀξεῖς ὡς λύκου. Ἦτο ἐνδεδυμένος γάλα-

νον θώρακα, κνημίδας δερματίνους βαναύσως κατεργασμένους, καὶ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς βροπάλον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ἄκρον ἦσαν ἐμπηπηγμέναι αἰγμυραὶ λεπίδες.

Ἐν καὶ μόνον κτύπημα τοῦ βροπάλου ἐκείνου ἤρκει νὰ κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλὴν ἐφ' ἧς κατέπιπτε, καὶ νὰ ἀποχωρήσῃ αὐτὴν τοῦ σώματος, ὡς εὐθραυστον ἄνθος.

Ὁ Σίννις λοιπὸν βλέπων τὸν νέον προβαίνοντα πρὸς αὐτόν,

— Διατί, ὦ ξένο, εἶπε, προχωρεῖς μὲ ἦθος ἀπειλητικόν, μὲ γυμνὸν ξίφος καὶ ἀσπίδα προεβλημένην; φοβέσθαι ἴσως μὴ δὲν σὲ ἀφήσω ν' ἀναπαυθῆς ὀλίγον ἐδῶ ὑπὸ τὴν σικιάν; Ἠσύχασον, μοι εἶναι λίαν προσφιλεῖς οἱ ξένοι, ὅσους ὁ Ζεὺς μοι ἀποστέλλει, καὶ δυσκόλως ἀποχωρίζομαι αὐτῶν, πολλάκις μάλιστα τοὺς κρατῶ ἐδῶ πλέον ἢ ὅσον ἐπιθυμοῦσι.

— Σίννι, ἀνταπεκρίθη ὁ ἀγνωστος, παῦσον τοὺς ἐμπικτικὸς σου λόγους. Εἶπες ὅμως καὶ ἀλήθειαν, διότι εἶμαι τῶντι ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυπίων Θεῶν, οἵτινες ἰδόντες τὴν κακίαν καὶ ἀσέβειάν σου ἐπεφόρτισαν ἐμὲ τὸν εὐσεβῆ νὰ σὲ τιμωρήσω. Ἔρχομαι δ' ἐκτὸς τούτου καὶ πρὸς ἐκδίκησιν φίλου παρὰ σοῦ φρονευθέντος. Ὅταν λοιπὸν σὲ ρίψω κατὰ γῆς νεκρὸν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου διὰ παντὸς σκοτισθῶσι, τότε, ὦ Σίννι, ἐναγαλλόμενος ἐπὶ τῇ νίκῃ θὰ καθήσω εἰς τὸ σπήλαιόν σου, καὶ ἀφοῦ ἀναπαυθῶ, θὰ μεταφέρω εἰς τὸν οἶκόν μου, καθ' ὃ νικητῆς, ὅλα σου τὰ πλοῦτα.

— Ἔνε, ἀντίειπεν ὁ Σίννις, μοι φαίνεται ὅτι οἱ Θεοὶ περὶ ὧν λαλεῖς μὲ τόσον σέβας, φρικτὰ σὲ ἐνέπαιζαν, καὶ δὲν θέλουσι νὰ ἀπολαύσῃς ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὸ θυμᾶσιον κάλλος, ὅπερ σοὶ ἐχάρισαν, ἀφοῦ πρόκειται μετ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃς. Τὸν φίλον σου νὰ ἐκδικήσῃς μὴ ἐλπίζῃς, ἐτοιμάσθητι τὸνκντίον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς. Ἄκουσον· βλέπεις τὰς δύο ἐκείνας πεύκας, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι εἶναι περιπεπλεγμένοι; μεταξὺ τούτων καὶ τῆς πηγῆς, ὅπου πρὸ μικροῦ ἔπιε, ὑπάρχει ἀτραπὸς, ἄγουσα εἰς στενομάχη κοιλιάδ' ἢ κοιλᾶς αὕτη γέμει ὀστέων καὶ κύνες πειναλέοι ὠρύνονται κύκλω αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τῶν πνευκῶν κάθηνται ὄρνεα ἀναμένοντα τροφὴν τῶν ὀρνέων λοιπὸν καὶ τῶν κυνῶν βορὰ θὰ γίνῃς σήμερον σὺ, καθὼς καὶ ὅσους πρὸ σοῦ ἐφρόνευσα.

Ὁ ἀγνωστος ἀτάραχος καὶ πάντοτε προχωρῶν ἀπήντησεν ἀμέσως.

— Οἱ κύνες καὶ τὰ ὄρνεά σου σήμερον τὸ τελευταῖον θὰ εὐωχῆσῃσι, καὶ θὰ εὐωχῆσῃσιν ἐπὶ τοῦ πτώματός σου. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ φιλονεικῶμεν ὡς παρωργισμένα γρακίδια; ἄς πολεμήσωμεν ὡς ἀρμόζει εἰς ἄνδρας.

— Στῆθι, νέε ξένο, ἀνακράζει ὁ Σίννις, ἐπιθυμῶ νὰ ἐντυπῶνω εἰς τὴν μνήμην μου ὅσους φρονέω, καὶ ὑπερχαίρω μάλιστα ὅσακις τύχῃσιν ἐξ αὐτῶν ἐπισήμου ὄντες καταγωγῆς. Εἰκάζω ἐπομένως ὡς ἐκ τοῦ πολυτελοῦς ὀπλισμοῦ καὶ τῆς θρασύτητος τοῦ λόγου, ὅτι θὰ ὀφείλῃς τὸ ζῆν εἰς ἐνδοξοὺς γονεῖς, εἰπέ μοι λοιπὸν ποιοὶ εἶναι.

— Θεσεὺς ὀνομάζομαι, ὦ Σίννι, ὁ βασιλεὺς Αἰγέως εἶναι πατήρ μου καὶ ἡ Αἰθρα ἢ σύζυγός του, μήτηρ μου, μὲ ἀνέθρεψε δὲ Πιθεὺς ὁ πάππος μου, ὁ συντώτερος τῶν θνητῶν. Πατρίδα ἔχω τὰς Ἀθήνας, πόλιν ὠραίαν καὶ μεγалоπρεπῆ εἰς ναοὺς καὶ οἰκοδομάς· οἱ δ' Ἀθηναῖοι εἶναι ἀνδρεῖοι μὲν ἐν πολέμῳ, δεξιοὶ δ' εἰς ὅλας τὰς τέχνας, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ναυτιλίαν. Γινώσκεις τὸρα τίς εἶμαι, ποιοὶ οἱ γονεῖς καὶ ποία ἡ πατρίς μου.

— Τῶν βασιλέων ἀπάντων μισητότερος μοι εἶναι ὁ πατήρ σου, καὶ ἐκ τῶν πόλεων αἱ Ἀθηναί, δι' ὃ καὶ μετὰ χαρᾶς θὰ πολεμήσω ἐναντίον σου.

Εἶπε καὶ καταθέτων τὸ βροπάλον ἐδράζε μέγαν λίθον, τὸν ὁποῖον μόλις δύο ἄνδρες ἠδύναντο νὰ κινήσωσι, καὶ τὸν ἐβρίψε κατὰ τοῦ Θεσεῦς· καὶ ὁ μὲν λίθος πεσὼν βαρὺς ἐπὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ νέου Ἀθηναίου κατασύντριψεν αὐτήν, ὁ δὲ Θεσεὺς ἐκυλίσθη κατὰ γῆς. Ἡ Ἄλκυὼν τότε ἀναβοᾶ ἐκ τρόμου, ὁ δὲ Σίννις γελᾷ ἄσθεστον καὶ ἀπαίσιον γέλωτα, μακρὰν ἀντηχήσαντα. Τοῦτον ἀκούσας ποιμὴν, ἐκεῖ πλησίον καθημένος, ὠχρίασε, διότι ἤξευρεν ὅτι ὁ γέλως τοῦ Σίννιδος ἦτο μῆνομα θανάτου καὶ ἄλλου ὀδοιπόρου· ἐσύναξε λοιπὸν ἐν τάχει τοὺς κύνες καὶ τὸ ποιμνίον του καὶ ἀπεμακρύνθη δρομαίως.

Ὁ Θεσεὺς ὅμως ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, καὶ ἀνεγερθεὶς ὠρμησε μὲ ξίφος γυμνὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ἐκείνος δ' ἔλαθε πάλιν εἰς χεῖρας τὸ βροπάλον. Τρεῖς τὸ φοικαλέον ὄπλον καταπίπτει κατὰ τοῦ ἥρωος Ἀθηναίου, καὶ τρεῖς ἐκείνος ἐπιδεξιῶς ἀποφεύγει τὸ θανατηφόρον κτύπημα καὶ πληγνύει τὸν γίγαντα εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸν ὄμω καὶ τελευταῖον εἰς τὸ στῆθος παρὰ τὴν καρδίαν, τὸν προσεβόλαξεν ὅμως ὁ θώραξ καὶ μόνον τὸ δέριμα ἐσχίσθη, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ἐθράυσθη καὶ τὸ ξίφος εἰς χεῖράς του. Τότε ὁ Σίννις

φρυάττει και εφορμά μανιωδώς κατά του νέου, ὅστις ὀπισθοχωρεῖ, προβάλλων ὅμως πάντοτε τὸ μέτωπον. Ἀποκαμῶν ἐπὶ τέλους ὁ γίγας νὰ καταφέρει τὸ βρόπαλόν του κατὰ τοῦ ἀέρος ἐκσφενδονίζει αὐτὸ κατὰ τοῦ Θεσείως· ἀλλ' ἐκεῖνος κύψας γοργῶς, διαφεύγει τὸ κτύπημα, καὶ τὸ βρόπαλον συρίζον ἐμπήγνυται εἰς τὸν κορμὸν δένδρου.

Ἀφοπλισθέντων οὕτω πως ἀμφοτέρων, ὁ Θεσεὺς δράττει τὸν Σίνιν ἀπὸ μέσου τοῦ σώματος τὸν σφίγγει, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ· ἀλλ' ὁ γίγας ἀκλόνητος συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ λυγίσῃ τοὺς ἀκάμπτους καὶ νευρώδεις ὤμους τοῦ ἀντιπάλου του. Οἱ δύο μαχηταὶ ὁμοιάζουσι λιθίνους ἀθλητὰς παλαίοντας ἀκινήτους· οἱ μυῶνές των τανύονται, ἀσθμαίνουσι καὶ ἰδρῶς περιβρέχει τὰ σώματά των. Οἱ ὀφθαλμοὶ των φλέγονται ἐξ ὀργῆς, λέξιν δὲν ἀρθρῶνουν, ἀλλὰ μαινόνται καὶ ἡ καρδία αὐτῶν πάλλει σφοδρῶς. Ὁ Θεσεὺς συναισθανόμενος τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐλαττωμένως, ἀφίνει τὸν γίγαντα καὶ ἀναπηδᾷ βιαίως εἰς τὰ ὀπίσω· ὁ δὲ Σίνιν ἀντὶ νὰ τὸν καταδιώξῃ ἀποσύρεται καὶ αὐτὸς, ἀναπνέει ἀπλήστως ὡς ἄνθρωπος μεγάλου ἐλαφρωθεὶς βάρους, καὶ οὗτος μὲν κἀθηται ἐπὶ λίθου ὁ δὲ Θεσεὺς ἀντικρὺ ἐπὶ βράχου.

Ὡς δὲ δύο ταῦροι παλαίσαντες ἐφ' ἱκανὸν καὶ ἀποκαμῶντες κἀθηται κατὰ γῆς μὲ ὀφθαλμοὺς πυριφλεγείς, μὲ ἀφρισμένον στόμα καὶ βῶθωνας καπνίζοντας, ἀνασειοῦσι δὲ τὰ κέρατα καὶ κυττάζονται ἀπειλητικῶς ἔτοιμοι νὰ ἀναλάβωσι τὸν ἕως θανάτου ἀγῶνα· οὕτω καὶ οἱ δύο ἐκεῖνοι πολεμιστὰι προσβλέπουσι ἀλλήλους ἀτενῶς καὶ δυσπίστως.

Μετὰ τινα χρόνον ὠμίλησε πρῶτος ὁ Σίνιν, διότι φόβος κατέλαβε τὴν ψυχὴν του.

— Βλέπω Θεσεῦ, εἶπε, ὅτι οἱ θεοὶ σοὶ ἔδωκαν μεγάλην δύναμιν, διότι ἀκόμη δὲν σὲ κατέβλα, ἀν καὶ θὰ ἀναδειχθῶ τελευταῖον ἀναντιβρήτως νικητὴς· μὲ ἐκίνησεν ὅμως εἰς οἶκτον ἡ νεότης σου καὶ εἰς θαυμασμὸν ἡ ἀνδρία σου, καὶ ἀπέφρασαι νὰ σοὶ χαρίσω τὴν ζωὴν. Θὰ ἐπανίδης λοιπὸν καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς φίλους σου· πρὸς ἐνθῦμισιν μάλιστα θὰ σοὶ προσφέρω καὶ δῶρον χρυσοῦν ποτήριον, τὸ ὅποιον δεκνῶν πρὸς τοὺς φίλους σου θὰ λέγῃς «ἐδῶ ἔπινεν ὁ Σίνιν, καὶ τὴν πίνω ἐγὼ· μὴ τὸ ἔδωκε εἰ-ἀνάμνησιν τοῦ ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ μὲ καταβάλῃ.»

Ὁ Θεσεὺς ἀποκρίνεται,

— Ἀπὸ πότε, Σίνιν, ἔγεινες οἰκτεῖρων; διατὶ δὲν ὁμολογεῖς ὅτι φοβεῖσαι τὸν θάνατον; Μέχρι τοῦδε προσέβαλλες ὀδοιπόρους μὴ δυναμένους νὰ ὑπερασπισθῶσι, γέροντας, ἀδυνάτους, παιδιά, ἡ καὶ γυναῖκας καὶ δὲν ἐδυσκολεύθης νὰ τοὺς φονεύσῃς, σήμερον ὅμως βλέπων ὅτι ἔχεις ἄνδρα ἀντίπαλον τρέμεις καὶ ὀμιλεῖς ὑπούλως· ἀλλὰ μὴ ἐλπίζῃς νὰ μὲ πείσῃς· δὲν φεύγω ἀν δὲν τιμωρήσω τὰ ἐγκλήματά σου. Φύλαξον τὸ ποτήριόν σου, διότι δῶρα ὑπὸ ἀνθρώπου ὡς σὺ διδόμενα μοὶ εἶναι ἀπεχθῆ. Ἐκτὸς τούτου καὶ σοῦ μὴ θέλοντος ἐγὼ θὰ τὸ λάβω, διότι ἀφοῦ σὲ φονεύσω δὲν θὰ ἀνήκωσιν εἰς ἐμὲ ὅλα σου τὰ πλούτη; Θὰ λέγω εἰς τοὺς συντρόφους μου «ἰδοὺ τὸ ποτήριον ὅπου ἔπινεν ὁ Σίνιν· τὴν πίνω ἐγὼ ἀντ' αὐτοῦ, διότι τὸν ἐφόνευσα.

Ὁ Σίνιν παροξυνθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἠγέρθη καὶ ἠτοιμάσθη νὰ σηκώσῃ τὸν λίθον ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐκάρητο, διὰ νὰ συντρίψῃ δι' αὐτοῦ τὸν Θεσεῖα· ἀλλ' ἐκεῖνος προλαβὼν εφορμά κατὰ τοῦ γίγαντος εἰσέτι κύπτοντος, γονατίζει ἐπὶ τῶν πλατέων ὤμων του, τὸν σφίγγει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ διὰ τῆς ἄλλης συλλαμβάνων τὴν κόμην καταβιάζει τὴν κεφαλὴν κατὰ γῆς, καὶ τὴν κτυπᾷ βιαίως κατὰ τοῦ λίθου· βαθεῖα πληγὴ ἠνεώχθη τότε εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Σίνιν· ὁ δὲ καὶ μαῦρον αἷμα ἐκπηδᾷ ἐξ αὐτῆς. Ὁ Σίνιν ἀφίνει φωνὴν φρικαλέαν, ὡς ὁ λύκος ὑπὸ τόξου βληθεὶς, ἀνεγείρεται σύσσωμος καὶ συγκεντρῶν ἔν τῇ ἀπελπισίᾳ τὰς δυνάμεις του ἀποτινάσσει τὸν Θεσεῖα ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὸν κρημνίζει κατὰ γῆς. Ἀλλ' ὁ νέος ἀναπηδῶν ἀμέσως κατ' αὐτοῦ, πρὶν ἢ φθάσῃ νὰ φυλαχθῇ τῷ καταφέρει κεραινοβόλον κτύπημα μεταξὺ τῶν δύο ὀφρῶν καὶ τοῦ ἀποσπᾷ τὸ δέριμα τοῦ μετώπου, τὸ ὅποιον τότε καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ ἐμποδίζει τὴν ὄρασιν· διὰ δευτέρου γρόνθου τοῦ θραύει τὴν σιαγόνα καὶ τοὺς ὀδόντας. Ὁ Σίνιν ἀποτυφλωθεὶς καὶ κλονούμενος ὡς μεθύων πίπτει κατὰ γῆς καὶ ματαίως προσπαθεῖ πάλιν ν' ἀνορθωθῇ.

Τότε ὁ Θεσεὺς στρέφει κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ζητεῖ ὄπλον διὰ τοῦ ὁποῦ νὰ τὸν ἀποκτείνῃ καὶ παρατηρήσας τὸ βρόπαλον, τὸ δράττει καὶ πλησιάζων τὸν Σίνιν τὸν κτυπᾷ κατὰ κεφαλῆς, ἀμέσως δ' ἐξέβρευσεν ἐκ τοῦ θλασθέντος κρανίου ὁ ἐγκέφαλος, αἱ χεῖρες αὐτοῦ τανύονται σπασμωδῶς, τὸ σῶμα σπαίρει ἐπὶ μικρὸν καὶ μένει ὕστερον ἀκίνητον· πτώμα νεκρὸν καὶ ἄψυχον.

— Ὁ Νέμεσις! θεὰ στυγερά, ἀνακράζει ὁ Θεσεὺς, βραδύνεις ἀλλὰ πάντοτε ἐκδικεῖσαι· σὲ εὐχαριστῶ διότι μὲ ἀνέδειξας νικητὴν. Σὺ εἶσαι κυρίαρχος τῆς οἰκουμένης· ἀν δὲν ἐμερίμας, οἱ ἄνθρωποι κατασπαράσσοντες ἀλλήλους, θὰ ἐξωλοθρεύοντο κατὰ μικρὸν. Καταδιώκεις ἀνευδότης τὸ κακούργημα καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα τῆς γῆς, προδρόμους πάντοτε ἔχουσα τὴν ἄφρονον ἀγωνίαν καὶ τὸν πελιδνὸν τρόμον.

(ἔπειτα συνέχεια)

A. DE TANOUARN.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἡ γραφικὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδ. 6'.)

Οὕτως οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ἀκριβεῖς εἰς τὴν γενομένην πρόκλησιν, ἀνεφάνησαν σχεδὸν ταυτόχρονως. Περὶ τὴν ἐβδομηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ἤρχισε νὰ γράφῃ εἰς τὸ πεζὸν ὁ Φερικύδης· περὶ τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμη ὁ Ἡρόδοτος, ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς Καρίας, ἦλθεν εἰς Ἠλίδαν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἱστορίαν του ἐνώπιον τῆς ἑλληνικῆς συνελεύσεως· κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ὁ Αἰσχύλος, ἀναπαυθεὶς μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην, ἐδημοσίευσεν τὴν πρώτην κανονικῶς γραφείσαν τραγωδίαν μετὰ τὴν ἐξηκοστὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ὅτε ἡ δραματικὴ τέχνη εἶχεν ἐπιναθῆ· ὁ Ἐπίχαρμος, ποιητὴς καὶ φιλόσοφος συναμα, παρίστανε τὰς πρώτας κωμωδίας, καὶ ὁ Σιμωνίδης, διεγερθεὶς ἐκ τῶν στίχων τοῦ Ὀμήρου, οὗς κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα ἤρχιζε ν' ἀπαγγέλλῃ ὁ Συρακούσιος βραβύδης Κύναιθος, ἀπέκτα διὰ τῶν ποιημάτων καὶ ἐλεγείων του τὴν προστασίαν τοῦ Καστορος καὶ Πολυδεύκου, ἕνεκα τῆς ὑποίας ἐπεκλήθη ὁ Ἀγαπητὸς τῶν θεῶν· τότε τὰ πάντα ὤδευον εἰς τὴν τελειότητα, ὅπερ εἶναι τῶν πάντων ὁ σκοπός. Ἡ ῥητορεία, ἣτις μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτον ἐνοστικτὸν τι προτέρημα, κατέστη ἐν τῷ στόματι τοῦ Γοργία ἀληθὴς ἐπιστήμη· ὁ Ἀθηναγόρας ἤνοιγε τότε τὴν σχολὴν του καὶ ἐδίδασκε δημοσίᾳ ἐν Ἀθήναις τὴν φιλοσοφίαν· ὁ Πίνδαρος καὶ ἡ Κόρινθα διεφιλονεῖον τὸ ἄθλον τῆς ποιήσεως, ὅπερ πεντάκις ἤρπασεν ἡ Κόρινθα. Ὁ Σοφοκλῆς διεδέχετο τὸν Αἰσχύλον, καὶ ὁ Εὐριπίδης τὸν Σοφοκλέα· τέλος, ὅτε ἐγένετο ἐναρξίς τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁ Σωκράτης διήνευ

τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ Ἴπποκράτης τὸ τριακοστὸν, ὁ Ἀριστοφάνης ἦτο δεκαπενταετής, ὁ Ἀντισθένης εἶχε γεννηθῆ, ὁ δὲ Πλάτων μετ' οὐ πολὺ ἐγεννήτο.

Τέλος, τετρακόσια καὶ τριάκοντα ἐν ἔτη πρὸ Χριστοῦ, πενήκοντα δὲ μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, καὶ καθ' ὅν χρόνον ὁ Φειδίας ἐπεραίου τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκνήρυχθη ὁ μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν πόλεμος· τὸσαῦτα δὲ ἦσαν τὰ πλούτη τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως, ὥστε ἀπὸ τῆς μετὰ τῶν Θεβαίων κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων γενομένης συμμαχίας τῆς, ἐλήφθη παρ' αὐτῆς καὶ τῶν περιχώρων τῆς ἔρανος ἐκ πέντε χιλιάδων ἑπτακοσίων ἀττικῶν τετρακόντων, δηλονότι δεκατριῶν ἑκατομμυρίων καὶ ὀκτακοσίων χιλιάδων δραχμῶν.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου τούτου ἔλαβε χώραν, ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἡ μεταξὺ Εὐριπίδου, Σοφοκλέους καὶ Εὐφορίωνος πάλη, καθ' ἣν ἕκαστος ἐποίησε μίαν τραγωδίαν τῆς Μηδείας. Ὁ Εὐριπίδης ἐνίκησε τοὺς ἀντιζήλους του, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Πλουτάρχου, τοιοῦτος ἦτο ὁ πρὸς τὰς σκηναίους παραστάσεις ἔρανος τῶν Ἀθηναίων, ὥστε αἱ διαδοχικαὶ παραστάσεις τῶν Βακχίδων, τῆς Φοινίκης, τοῦ Οἰδίπου, τῆς Ἀντιγόνης καὶ Ἠλέκτρας τοῖς ἐστοίχισαν πλείοτερα ἢ ὅσα ὁ κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμος. Τρία ἔτη μετὰ τὴν παράστασιν τῆς Μηδείας, ὁ Εὐπολις ἐδημοσίευσεν τὰς κωμωδίας του, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμη Ὀλυμπιάδα παρέστησε τὰς Σφηκὰς του, καὶ κατὰ τὴν ἐπομένην Ὀλυμπιάδα παρεστάθησαν αἱ Νεφέλαι καὶ οἱ Ἀχαρνεῖς. Αἱ παραστάσεις οὗται ἔφερον τὴν διὰ τὰ τοιαῦτα θεάματα κλίσιν τῶν Ἀθηναίων εἰς τοιαύτην μανίαν, ὥστε περὶ τὰ τέλη τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε δηλαδὴ αἱ Ἀθῆναι εἶχον παρακμάσει, διενεμήθη εἰς ἕκαστον Ἀθηναῖον μίαν δραχμὴν, ὅπως οἱ μὴ ἔχοντες τί νὰ φάγωσι πολῖται παρευρεθῶσιν εἰς τὸ θεῆμα καὶ οὕτω δυνηθῶσι ν' ἀπατήσωσι τὴν πείναν των.

Τὰ πάντα δ' ὤδευον συγχρόνως. Ὁ Φειδίας ἐργάζετο τὸν Ὀλύμπιον Δία του, ὁ Πολύκλειτος τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀργείας Ἡρας, ὁ Σκόπας τὴν Νιόβην του, (1) ὁ Κτεσίλας τὸν Ὀνήσκοντα Κήρυκά του,

(1) Ἑλληνικὸν τι ἐπίγραμμα ἀποδίδει τὸ ἄγαλμα τῆς Νιόβης εἰς τὸν Πραξιτέλην· ἀλλ' ὁ Πλίνιος θετικῶς λέγει ὅτι ἦν ἔργον τοῦ Σκόπα.

ἐν ᾧ, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἐβλεπέ τις τὴν ἐν σώματι ἐναπομείνουσαν ψυχὴν· καὶ ὁ Μύρων τοὺς μεγαλοπρεπεῖς αὐτοῦ Βόας, οὓς ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγούστος εἶχε διατάξει νὰ τεθῶσι περὶ τὸν βωμόν, τὸν ἱστάμενον ἐν τῷ προαύλιῳ τοῦ ἐν τῷ Παλατίῳ λόφῳ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἰδρυμένου ναοῦ.

Μετὰ εἰκοσιν ἔτη, ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος εἶχε καταλήξει, ὅπως διαδεχθῆ αὐτὸν ὁ μεταξὺ Θηβαίων καὶ Αἰακιδαιῶν, κατὰ τὸν ὅποιον αἱ Ἀθηναίαι, ἐλευθερωθεῖσαι ἤδη ὑπὸ τοῦ Θρακυσοῦλου ἐκ τῆς τυραννίας τῶν τριάκοντα, συνῆψαν συμμαχίαν μετὰ τῆς Σπάρτης· τέλος, περὶ τὴν ἐκκοσπὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα, δηλαδὴ τριακόνσια ἐξήκοντα τρία περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ, αἱ εἰς τὰ Λεῦκτρα καὶ τὴν Μαντινέικον μάχην ἔφερον τὴν ἐνδοξὴν καὶ αἰμόφυρτον ἐκείνην ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἐπαμινώνδα εἰρήνην.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤκμαζεν ὁ Παρτιάσις, ὁ Ζεῦξις, ὁ Πάμφιλος καὶ ὁ Τίμανθος. Ἄνωτέρω εἶπαμεν ὅποιοι ἦσαν οἱ μεγάλοι οὗτοι ἄνδρες καὶ ἀπηριθμήσαμεν τὰ ἀριστοτεχνήματά των· παρήκμασαν δὲ καθ' ὃν χρόνον ἡ Μακεδονία, ἣτις μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διετέλει ἐν ἀφανείᾳ, ἤρχιζε νὰ ἀναφανῆται διὰ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Φιλίππου, καὶ τινες ἐξ αὐτῶν εἶδον ἴσως, πρὶν ἢ κλείσῃσι τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν μωρὸν ἐκείνον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐμπρησμένον, τὸν διαφωτίσαντα τὴν γέννησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγεννήθη ὁ Ἀπελλῆς. Τίτι τρόπῳ ὁ βασιλεὺς τῆς τέχνης συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν μαχῶν, τίτι τρόπῳ ὁ μέγας καλλιτέχνης ἐγένετο φίλος τοῦ ἡρώως, μὲναι ὅπως διόλου ἄγνωστον γινώσκωμεν μόνον ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐπισκέπτετο μετ' οἱ κειρίτης τὸν Ἀπελλῆ, διότι ἡμέραν τινὰ λαλοῦντος τοῦ Ἀλεξάνδρου περὶ γραφικῆς ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ παραλογιζομένου ἐπὶ τῆς τέχνης, ὁ Ἀπελλῆς συνεβούλευσεν αὐτῷ, μειδιῶν, νὰ ἀγῆσθαι, καθότι οἱ ἐν τινι γωνίᾳ τρέχοντες τὰ χρώματα παῖδες καταγέλων αὐτοῦ τὰς κρίσεις. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ παρατήρησις αὕτη οὐδ' ὅπως ἐμπόδισε τὸν Ἀλέξανδρον τοῦ νὰ τῷ δωρήσῃ τὴν Καμπάσπην, μίαν τῶν ὠραιότερων παιδικῶν του, ἣτις τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὴν Ἀγαθομένην Ἀφροδίτην του, καὶ νὰ ἐκδώσῃ νόμον χορηγοῦντα εἰς μόνον τὸν Ἀπελλῆ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ.

Τέλος, τριακόνσια καὶ τριάκοντα τρία ἔτη πρὸ

Χριστοῦ, ἐπειδὴ Δαρεῖος ὁ Κοδομάνος, ἐπιδιώκων τὸ ἔργον τῶν προκατόχων του, οἵτινες, πρὸ πενήκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν, κατείχον ἐν δουλείᾳ τὴν ἀσιακὴν Ἑλλάδα καὶ προσέβαλλον τὴν εὐρωπαϊκὴν, τότε διὰ μυριάδων ἀνδρῶν, καὶ τότε διὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν βραδουργιῶν, ὠνειροπόλοι τρίτην τινὰ ἐπιδρομὴν, ὁ Ἀλέξανδρος, ἀφοῦ κητέστρεψε τὰς Θήβας, ἐξαιρέσει μόνως τῆς τοῦ Πινδάρου οἰκίας, στρατολογεῖ τριάκοντα χιλιάδας πεζοὺς καὶ τέσσαρας χιλιάδας καὶ πεντακκοσίους ἵππους, συναθροίσει στόλον ἐξ ἑκατὸν ἐξήκοντα πλοίων, ἐφοδιάζεται μετ' ἐβδομήκοντα τάλαντα, λαμβάνει ζωοτροφίας διὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἀποχωρεῖ τὸν Ἀπελλῆ, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ Πέλλης, ὁδεύει διὰ τῶν πλευρῶν τῆς Ἀμφιπόλεως, διαβαίνει τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, προχωρεῖ πέραν τῆς Εὐβοίας, φθάνει μετὰ εἰκοσιν ἡμέρας εἰς τὴν Σηστόν, μεταβαίνει ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὸ παράλιον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπισκέπτεται τὸ βασίλειον τοῦ Πριάμου, ἐπιστέφει μετ' ἄνθη τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του, διαπλέει τὸν Γρανικὸν, νικά τοὺς σατράπας, φονεύει τὸν Μιθριδάτην, ὑποτάσσει τὴν Μυσίαν καὶ Λυδίαν, κυριεύει τὰς Σάρδεεις, τὴν Μίλητον, τὴν Ἀλικαρνασσὸν, καταλαμβάνει τὴν Γαλατίαν, διαπερᾷ τὴν Καππαδοκίαν, ὑποτάσσει τὴν Κιλικίαν, συναντᾷται εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Ἰσσοῦ μετὰ τῶν Περσῶν, οὓς διώκει ὡς κόνιν, ἀνέρχεται μέχρι Δαμασκοῦ, καταβαίνει μέχρι Σιδῶνος, κυριεύει καὶ λεηλατεῖ τὴν Τύρον, περιέρχεται τρεῖς τὰ τεῖχη τῆς Γάζης, οὓρων ὅπισθεν τοῦ ἄρματός του Βοίτην τὸν διοικητὴν τῆς, ὡς ἔστυεν ἄλλοτε ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἕκτορα· ὑπάγει εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν Μέμφιδά, θυσιάζει τῷ Ἰερωδᾶβ καὶ τῇ Ἰσιδί, καταβαίνει τὸν Νεῖλον, ἐπισκέπτεται τὴν Κάνωπον, περιηγεῖται τὴν Μοῖριν λίμνην, φθάνει εἰς τὴν ἀρκτικήν αὐτῆς ὄχθην, καὶ θεληθεὶς ἐκ τῆς καλλονῆς τῶν ἀκτῶν ἐκείνων καὶ τοῦ ὄχρου τῆς θέσεως, ἀποφασιζει νὰ κτίσῃ ἀντίζηλον τῆς καταπιπτούσης Τύρου, καὶ τῆς ἀνισταμένης Καρχηδόνος, καὶ ἀναθέτει εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα νὰ τῷ κτίσῃ πόλιν, ἣτις θέλει ὀνομασθῆ Ἀλεξάνδρεια, ἐνῶ οὗτος ἐκτελεῖ ἐκδρομὴν τινὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅπως προσευχηθῆ ἐν τῷ ναῷ τοῦ πατρὸς τοῦ Διὸς Ἰμμεινοῦς.

Ἡ ἐποχὴ αὕτη ἦν ἐποχὴ θαυμασιῶν δι' ὅσον καὶ ἂν ἐφάνη παράλογος ἡ διαταγὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐχ ἦν τὸν ἐξετελέσθη ὁ ἀρχιτέκτων

ἐχάραξε περίβολον δεκαπέντε χιλιάδων βημάτων ἔχοντα ἑκτασίαν, εἰς ὃν ἔδωκε σχῆμα μακεδονικῆς χλαμύδος· διέτεμε δὲ τὸ διάγραμμα τοῦ διὰ δύο κυρίων ὁδῶν, ὧν μία εἶχε μῆκος χιλίων καὶ ἑκατὸν βημάτων, ἡ δὲ ἄλλη πέντε χιλιάδων, ἀμφοτέραι δὲ διακοσίων πόδων εὖρος, καὶ οὕτω ἡ πόλις ἀναθρώσκει οὐχὶ κατὰ μικρὸν, ὡς αἱ λοιπαὶ πόλεις, ἀλλ' ἔνοπλος ὡς ἡ Ἀθηναῖα ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ Διός.

Ἐπανελθὼν ὁ νέος νικητὴς εὐρίσκει τὴν πόλιν του κτισμένην καὶ κατοικημένην· θεοὶ ὑπάρχουσιν ἐντὸς τῶν ναῶν αὐτῆς, λαὸς εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ πλοῖα ἐντὸς τῶν λιμένων τῆς· ἡ νέα Αἴγυπτος διαδέχεται μετ' οὐ πολὺ τὴν ἀρχαίαν, τὴν μυστηριώδη ἐκείνην Αἴγυπτον, ἣτις μετὰ τοῦ Νεῖλου κατέθη ἀπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ ἣτις οὐδαμῶς ἄλλοῦ ὑπάρχει ἢ εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Ἐλεφαντίνης καὶ τῶν Θηβῶν. Ἡ διαδεχθεῖσα αὐτὰς Γραικὴ Μέμφις μετ' ὀλίγον θέλει παρέλθει, καὶ οὕτω ἡ ὠραία ἑλληνικὴ πόλις οὐδένα θέλει ἔχει νὰ φοβηθῆ ἀντίζηλον, πεποισθῶς δ' εἰς τὴν τύχην του θέλει βαδίσει ὁ θεμελιωτὴς αὐτῆς εἰς νέας νίκας.

Κεῖμένη ἀναμέσον τῆς λίμνης τῆς καὶ τῶν δύο αὐτῆς λιμένων, βρέχουσα τοὺς πόδας τῆς ἐν τῷ Κηρυναϊκῷ κόλπῳ, καὶ κατοπιζομένη ἐν τῇ Συριακῇ θαλάσῃ, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἤκουσε τὴν ἀντήχησιν τῶν πρὸς Εὐφράτην καὶ Τίγγριν κατευθυνομένων βημάτων του. Μία τοῦ ἀνατολικοῦ πολέμου πνοὴ τῇ ἔφερε τὸν κρότον τῆς ἐν Ἀρβήλοις μάχης, καὶ ἤκουσε τὴν θλιθεράν ἠχὴν τῆς πτώσεως τῆς Βαβυλώνης καὶ τῶν Σούσων· εἶδε δὲ βοδοβαφῆ τὸν ὀρίζοντα ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς Περσεπόλεως, καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ ταῦτα ὁ μακρόθεν ἐρχόμενος οὗτος κρότος ἠφανίσθη ὅπισθεν τῶν Ἐκβατάνων, ἐν τῇ Μηδικῇ ἐρήμῳ, εἰς τὴν ἀντίπεραν τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ ὄχθην.

Ὀκτὼ ἔτη μετὰ ταῦτα, ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶδεν εἰσερχόμενον ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς ἐπικήδειον ἄρμα, ὑπερέκλυτο ἐπὶ δύο ἀξόνων, περὶ τοὺς ὁποίους ἐστρέφοντο τέσσαρες τροχοὶ κατὰ τὸν περσικὸν τρόπον ἐσκευασμένοι, καὶ ὧν αἱ ἀκτίνες καὶ τὰ σώτρα ἦσαν κεχρυσωμένα· κεφαλαὶ λεόντων ἐκ χρυσοῦ σφυρηλατημένου, δάκνουσαι διὰ τοῦ στόματος λόγχην, ἐσηματίζον τὰ κοσμήματα τῶν χουρικών· τὸ ἄρμα τοῦτο εἶχε τέσσαρας ἄρμας ζυγῶν, τέσσαρες δὲ ἡμίονοι ἦσαν ἐξευγμένοι ἐν ἐκάστῳ ζυγῷ· ἐκάστη αὐτῶν ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς ἀνὰ ἓνα χρυσοῦν στέφανον, χρυσοῦς δὲ κώδωνας

εἰς ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνας, περὶ δὲ τὸν τραχήλον περιδέραια ἐκ πολυτίμων λίθων. Ἐπὶ τοῦ ἄρματος τούτου ὑπῆρχε χρυσοῦν θολοτὸν δωμάτιον, ἐκτὼ πῆχεις ἔχον εὖρος καὶ δώδεκα μῆκος· ὁ θόλος αὐτοῦ ἐκοσμεῖτο διὰ λίθων σαπφείρου, σμαράγδου καὶ ἀνθρακός· πρὸ τοῦ δωματίου τούτου ἐφαίνετο περίστυλος στοὰ στηριζομένη ἐπὶ στηλῶν ἰωνικοῦ βυθμοῦ, ἐν ᾗ ἀντηρῶντο τέσσαρες πίνακες. Ὁ πρῶτος τῶν πινάκων τούτων παρίστανεν ἄρμα πλουσιωτάτης ἐργασίας· ἐπ' αὐτοῦ ἐκάθητο πολεμιστὴς βασιτάζων μεγαλοπρεπῆς σκῆπτρον, καὶ περὶ αὐτὸν ὤδευσεν ἡ μακεδονικὴ φάλαγξ καὶ ὁ περσικὸς λόγος μετὰ τῆς ἐξ ὀπλιτῶν σχηματιζομένης προφυλακῆς του. Εἰς τὸν δεῦτερον πίνακα παρίστατο συνοδία ἐλεφάντων ὠπλισμένων ὡς ἐν μάχῃ, καὶ φερόντων ἐπὶ τοῦ τραχήλου Ἰνδοῦς, καὶ ἐπὶ τῆς ῥάχιος Μακεδόνας καλυπτομένους ὑπὸ τὰ ὄπλα των. Ἐν τῷ τρίτῳ παρίσταντο σώματα ἵππικοῦ, ἀπομιμούμενα τοὺς ἐν τῇ μάχῃ ἐλιγμούς. Τέλος, ἐν τῷ τετάρτῳ πίνακι παρίσταντο πλοῖα κατὰ τάξιν, ὡς ἐν μάχῃ, καὶ ἔτοιμα νὰ προσβάλωσι τὸν ἐν τῷ βάθει τοῦ πινάκος φαινόμενον στόλον. Ἄνω τοῦ δωματίου τούτου, δηλαδὴ ἀναμέσον τοῦ φρατνώματος καὶ τῆς στέγης, ἄπαν τὸ διάστημα κατείχετο ὑπὸ χρυσοτεύκτου τετραγώνου θρόνου, κεκοσμημένου δι' ἀναγλύφων ζωδίων ἀφ' ὧν ἐκρέμαντο χρυσοὶ κρίκοι, καὶ διὰ τῶν χρυσοῦν τούτων κρίκων διήρχοντο στέφανοι ἐξ ἀνθῶν καθ' ἐκάστην ἀνανουμένων. Ἄνω τῆς κορυφῆς ὑπῆρχε χρυσοῦς στέφανος τόσῳ μέγας, ὥστε εἰς ἀνθρώπος ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἠδύνατο νὰ ἴσταται ὄρθιος ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζομένῳ κύκλῳ· καὶ ὅτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου προσέβαλλεν αὐτὸν, ἀνέπεμπε δίκην ἀστραπῆς τὰς ἀκτίνάς του. Τέλος ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, τῷ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ἄρματος ἱσταμένῳ, ἔκειτο ἐπὶ ἀρωμάτων ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου νεκρός.

Ὁ αὐτοκληθεὶς θεὸς εἶχεν ἐμπέσει εἰς κατάχρησιν ἐν τινι συμποσίῳ διατρέθων ἐν Βαβυλώνι, καὶ ὁ θάνατος ἐπαρουσιάσθη κατὰ τὸ τριακοστὸν δεῦτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅπως τῷ ὑπενθυμίσῃ ὅτι δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ ἀπλοῦς ἄνθρωπος.

Εἰς τῶν δώδεκα στρατηγῶν, οὓς ὁ θάνατος τοῦ ἡγεμόνος των ἀνέδειξε βασιλεῖς, καὶ εἰς τῶν τεσσάρων οἵτινες ἐμελλον νὰ διαδώσωσι τὸ βασίλειόν των, ἔφερε τὸ πένθος· ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ τοῦ κόσμου διανομῇ, τῇ γενομένῃ περὶ τὸ

φέρτερον τούτο, Πτολεμαῖος, ὁ υἱὸς τοῦ Λάγου, ὅστις ἐκαυχάτο ὅτι ἦν ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἦν βεβήκως εἰς τῶν προσφιλεστέρων εὐνοουμένων ὑπ' ἐκείνου, εἶχε λάβει δι' ἑαυτὸν τὴν Αἴγυπτον, τὴν Κυρηναϊκὴν, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Φοινικὴν καὶ τὴν Ἀφρικὴν· εἶτα, ὡς παλλάδιον μέλλον νὰ διακυβιάξῃ ἐπὶ τρεῖς καὶ ἡμισυ αἰῶνας, τὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τοὺς διαδόχους του, εἶχε μεταστρέψῃ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ του τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐπανάφερεν αὐτὸ ὅπως αἰτήθησεν ἐν τῇ πόλει εἰς ἣν εἶχε δώσει κοιτίδα.

Ταῦτα πάντα εἶδεν ἄρα ὁ Ἀπελλῆς. Εἰ καὶ ἀγνοεῖται ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ τοῦ θανάτου του, εἶναι βέβαιον ὅμως ὅτι ἐπέζησε μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρον, διότι ὁ Πλίνιος θεωρεῖται, ὡς δείγμα τῆς περὶ τὴν δημοσιογραφίαν ἱκανότητός του, ὅτι ἐξηθέντος αὐτοῦ ποτὲ ὑπὸ τρικυμίας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀναγκασθέντος ν' ἀπεβῇ εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἕτερος ζωγράφος, ἐκ ζηλοτυπίας κινούμενος, ἐξηπάτησε τὸν γελωτοποιὸν τοῦ βασιλέως νὰ προσκαλέσῃ αὐτὸν ψευδῶς ὅπως μεταβῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ συνδειπνήσῃ μετὰ τοῦ κυρίου του. Ἀναμφιβόλως ὁ Πτολεμαῖος, εἰ καὶ διετέλεσε φίλος τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, οὐδόλως ἠγάπα προσωπικῶς τὸν Ἀπελλῆ, διὸ, ἅμα ἰδὼν αὐτὸν, ἀνεστη πλήρως μανίας, καὶ, δεικνύων τῷ καλλιτέχνῃ τὸς κλητῆράς του, τὸν ἤρωτα τίς ἐξ αὐτῶν τὸν προσεκάλεσεν ὡς ἐκ μέρους του· ὁ Ἀπελλῆς τότε λαβὼν ἐπιθεσμένον ἀνθρακὸν ἐκ τῆς ἐστίας, ἤρχισεν νὰ διαγράφῃ εἰκόνα τινὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἀλλὰ, πρὶν ἢ ἀπκριθῆναι ἡ κεφαλὴ, ὁ Πτολεμαῖος διέκοψεν αὐτὸν, ἀναγνωρίσας ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν τὸν γελωτοποιὸν αὐτοῦ.

Ἐφ' ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλείας, καὶ ἐνώσω ὁ κατκτητῆς οὗτος ἐπεδίωκε τὴν τύχην ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ τῇ Ἰνδικῇ, οἱ Ἕλληνας, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀπήλκον μακρὰν εἰρήνην· ἀναμφιβόλως διακινούσης τῆς εἰρήνης ταύτης, ἥς ἡ βλάβος γλυκύτης ἐχάνωσεν καὶ αὐτὴν τὴν αὐστηρότητα τῆς Σπάρτης, ἡμᾶζον διάδοχοι τῶν Φειδίων, τῶν Πραξιτέλων καὶ Μυρώνων, ὁ ἐκ Σικυῶνος Λύσιππος, ὅστις ἐχώνευσεν εἰς ὀρείχλακον τοὺς εἰκοσι καὶ ἕνα ἐφιππούς ἀνδριάντας τῶν ἵππων σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἵτινες ἀπόλωσαν τὴν ζωὴν κατὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Γραμικοῦ διασώσαντες ἐκείνην τοῦ ἡγεμόνος τῶν, καὶ τοὺς ἑποίους ὁ Μέγας, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς

Μακεδονίας, ἀφαιρέσας ἀπὸ τῆς Δικαίας μετέφερον εἰς τὴν Ρώμην· ὁ Ἀγησάνδρος, ὁ Πολύδωρος καὶ ὁ Ἀθηνόδωρος, ἐργάται τοῦ Λαοκόοντος· καὶ Πυργοτέλης, ὁ χαράκτης, ὅστις ὡς ὁ Ἀπελλῆς ἐν τῇ γράφικῃ καὶ ὁ Λύσιππος ἐν τῇ ἀνδριαντοποιίᾳ, εἶχε τὸ προνόμιον νὰ χαράττη μόνος τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Τάκιτος λέγει, ὅτι μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην ἡ Ρώμη οὐδὲν μέγα παρήγαγεν· ὁ δὲ Πλίνιος, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ τέχνη ἀπεσβέσθη. Αἱ δύο αὗται προτάσεις εἶναι ἴσως ὑπὲρ τὸ ὄρον γενικαί. Ὁ Τάκιτος ὑπῆρξε σύγχρονος τοῦ Σενέκα, τοῦ Πλινίου, τοῦ Πητρονίου καὶ τοῦ Λουκιανού· καὶ ὁ Πλίνιος, εἰ καὶ λέγει ὅτι ἡ τέχνη ἐπαύσατο νὰ λογιζέται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, cessavit deinde ars, λαλεῖ μὲν ταῦτα περὶ τοῦ Φαρναίου Ταύρου, ὡς ἔργου τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου, καὶ περὶ τοῦ Κορμού ἐτέρου τινὸς Ἀπολλωνίου. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερομένους ζωγράφους, εἶναι ἀληθές ὅτι οὗτοι πάντες εἶναι δευτέρως τάξεως ζωγράφοι.

Οὕτω ἅμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ κόσμος, καὶ κόσμον λέγοντες ἐνοούμεν τὸ σήμερον τοῦτο τῆς γῆς ἐνθα ὁ πολιτισμὸς διαλάμπει, ὁ κόσμος, λέγομεν, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο εἰμὴ χάος καὶ σύγχυσις.

Ἀποθηνήσκων ὁ Ἀλεξάνδρος εἶχεν ἀφήσει τὸν δακτύλιν του τῷ Περδίκκῃ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁ δακτύλιος, ἢ ἡ σφραγίς, ἦτο τὸ ὄρατον τῆς κυριαρχίας ἐμβλημα. Οἱ ἐννεα αὐτοῦ συνεταίροι, ὁ Ἀντίπατρος, δηλαδή, ὁ Πολυσπέρχων, ὁ Εὐμένης, ὁ Κρατερός, ὁ Ἀντίγονος, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Σέλευκος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Κάσσανδρος, τῷ ἀνέθηκον τὴν ἐπιτροπείαν τῶν υἱῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ θελήσας νὰ ὠφεληθῇ τοῦ τίτλου τούτου ὅπως ἀρπάξῃ τὴν παγκόσμιον μοναρχίαν, ἐσφάγη ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐπολέμα κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, κατὰ τὸ 322 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἔστι δέκα ὀκτὼ μῶλις μῆνας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τοῦτον διεδέχθη ὁ Ἀντίπατρος. Ἡ Μακεδονία ἔλαχεν ὁ κληρὸς του, ἡ Ἠπειρὸς καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἀλλ' αἱ Ἀθηναί, ἐν αἷς ἀνένηψε τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, ἐπανεστήσαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ ἐξήγειρον καὶ τὰς λοιπὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις νὰ λάβωσι τὰ ὄπλα· ἀλλὰ νικήσας ἐν Ἀμύρῃ, ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπέθανε παραδῶσας τὴν ἀντιβασιλείαν τῷ Πολυσπέρχοντι, τηρήσας δὲ τὰ

κράτη του διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Κάσσανδρον.

Κληρονομήσας τὴν ἀντιβασιλείαν ὁ Πολυσπέρχων, ἐκληρονόμησε συνάμα καὶ τὰς συνοδευόμεναις αὐτὴν παραρχαίς. Αἱ Ἀθηναί ἐκυριεύθησαν καὶ πάλιν ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν πολιορκίᾳ ἀπόλωσαν τὸν Δημοσθένην, ἐν τῇ δευτέρᾳ τὸν Φωκίωνα· ἀκολούθως, θέλων ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ Κάσσανδρου τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς του κληροδοτηθέντα αὐτῷ κράτη, προσεκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὀλυμπιάδα, ὅπως θέσῃ αὐτὴν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων· ἐπὶ πολὺ δὲ μαχόμενος, ὡς ἔλεγεν, ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν υἱῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐσφάξο τέλος καὶ τοὺς δύο μετὰ τοῦ πάππου των.

Ὁ Εὐμένης, ὅστις ἀπὸ ἀπλοῦ στρατιώτου εἶχε γενῆ εἰς τῶν προσφιλεστέρων στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔσπευ νὰ κληρωθῇ καὶ μίαν τῶν γυναικῶν του, ἦν ἴσως ὁ μάλιστα ἀφοσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντα τῆς δυστυχῆς οἰκογενείας, ἥτις ἐχρησίμευσεν ὡς πρόσκαις πάντων τῶν φιλοδόξων.

Ἀλλ' ἐν τῇ γενομένῃ τοῦ κόσμου διανομῇ, εἶχε λάβει οὗτος μόνην τὴν Καππαδοκίαν, ἐν ἣ ὁ γείτων αὐτοῦ Ἀντίγονος οὐδέποτε τῷ ἐσυγχώρησε νὰ ἐγκατασταθῇ ἀληθῶς. Οὐχ' ἦττον ὅμως ἐπραξεν ὅτι ἠδυνήθη ὡς ἀνδρείος στρατηγός, ἐνίκησεν τὸν Ἀντίπατρον καὶ ἐφόνευσεν τὸν Κρατερόν. Ἀλλὰ, παραδοθεὶς εἰς τὸν Ἀντίπατρον, ἐσφάγη καὶ οὗτος, τριακόνσια δέκα πέντε ἔτη πρὸ Χριστοῦ, δηλαδή μῶλις ὀκτὼ ἔτη μετὰ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον.

Ὁ Κρατερός ἀπήλασε μεγίστης ὑπολήψεως παρὰ τοῖς Μακεδόσιν καὶ διὰ τινὰ χρόνον ἐγένετο σκέψις ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ Περδίκκα ἡ ἀντιβασιλεία καὶ δοθῇ πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐνίκησε τὴν ὑπὲρ τοῦ Κρατεροῦ γενικὴν συμπάθειαν. Συμμάχησας μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐφρονεῖτο ὡς εἶδαμεν, κατὰ τὸ τριακόντον εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀντίγονος εἶχε λάβει ὡς μερίδα τὴν Ἀσίαν, καὶ πρῶτος ἔλαβε τὸν τίτλον βασιλείας. Καὶ οὗτος, ὡς ὁ Περδίκκας, ὠνευρήθη πρὸς στιγμὴν τὴν παγκόσμιον μοναρχίαν, καὶ εἰς τοῦτο συνεβούθησεν αὐτῷ θαυμασίως ὁ υἱὸς τοῦ Δημήτριου, ὁ ἐπικληθεὶς πολιορκητῆς, καὶ ὅστις ἦν αὐτὸς ἐκείνος ὁ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ρόδου ἀποδώσας δημοσίᾳ τοσοῦτον σεβασμὸν τῷ Πρωτογένῃ· ἀλλ' ἐκ τῆς γεννωμένης ἰσχύος του καταπτοηθέντες οἱ λοιποὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου στρατηγοί, συνεμάχησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ οὕτω ὁ Ἀντίγονος

ἐφρονεῖτο κατὰ τὴν ἐν Ἰσοῦ μάχην, τριακόνσια καὶ ἕν ἔτος πρὸ Χριστοῦ. ὡς ἕκαστος βλέπει, τὰ πράγματα ἔτρεχον ταχέως· εἰκόσιν ἔτη μῶλις εἶχον παρελθεῖ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀπὸ τῆς περιόδου χορείας τῶν περικυκλούντων αὐτὸν στρατηγῶν οὐδεὶς ἔμεινε ἤδη, εἰμὴ ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Σέλευκος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Κάσσανδρος.

Εἰς τοιοῦτον χάος, τὸ ἀναγγέλλον τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς εἶπαμεν, εἶχον ἀποπειραθῆναι ν' ἀνακτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν τῶν· ἀλλὰ καταστραφέντες εἰς τὴν ἐν Ἀμύρῃ μάχην, ἠναγκάσθησαν ν' ἀγοράσωσι τὴν εἰρήνην πληρόνους τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ νὰ δεγθῶσι μακεδονικὴν ἐν Μουνηζία φρουρὰν· τότε ἤρχαντο αἱ προγραφαί· οἱ ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἀμύρας διασωθέντες δημοκρατικοὶ κατεδιώχθησαν πάνταχόθεν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν των, ἠρπάγησαν ἀπὸ τῶν ναῶν ἐνθα κατέφυγον, καὶ μέρος αὐτῶν ἐθανατώθη, μέρος δ' ἀπεστάλη εἰς τὴν Θράκην. Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἐπὶ Ἀντιπάτρου.

(ἔπειτα συνέχισα.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΥΜΑΣ.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΔΑΡΓΙΝΚΟΥΡ.

Ἐπεισόδιον τῆς κατὰ τὸ 1854 Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. Θ').

Ἰδόντες τὸν γέροντα ἐναπομένοντα κωφὸν εἰς τὰς προσκλήσεις ἤρχισαν νὰ τὸν σείωσι· τότε ἀνέστη ἕξάλλος, ἠνέθη μετὰ τῶν συνεταίρων του καὶ κλονιζόμενος προχώρει ὀμοῦ με αὐτούς.

Ὁ ὀθωμανὸς ἀρχηγὸς ἐξελέξατο δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν ταγματάρχην οἰκίαν τινὰ, ἥτις τῷ ἐφάνη καλλιτέρα πικρῶν τῶν λοιπῶν· ἐκεῖτο αὐτὴ εἰς μίαν πλατείαν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ χωρίου, καὶ ἀνῆκεν εἰς ἑλληνικὴν τινὰ οἰκογένειαν. Οἱ οἰκοδοσπύται ἀπεδιώχθησαν ἀπ' αὐτῆς, καὶ οὕτω ὁ Μουσταφὰ Βέης ἔσχεν ἱκανὸν χωρὸν ὅπως καταλύσῃ ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν γραμματέων του, τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου του καὶ προσέτι μετὰ τῶν αἰχμαλώτων τοῦ ἀπέσπασμά τι Ἀλβανῶν ἐσκήνωσεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, καὶ δύο φρουροὶ ἐτέθησαν πρὸ τοῦ δωματίου ἐνθα ἐκλείσθησαν οἱ αἰχμαλωτοὶ· οἱ λοιποὶ τῶν στρατιωτῶν διεσπάρησαν εἰς τὸ χωρίον, εἰσῆλθον διὰ τῆς βίας εἰς τὰς

οικίας τῶν ἐλλήνων καὶ ἐβίαζον αὐτοὺς νὰ τοῖς χορηγήσωσι φαγητὸν, κλίνας καὶ χρήματα.

Ὁ Ἀναστάσιος μετὰ τῶν συντρόφων αὐτοῦ ἐδείπνησαν ξηρὸν ἄρτον καὶ ὕδωρ· ἀλλ' ὁ τεθλιμμένος γέρον οὐτε νὰ φάγη ἤθελε οὔτε νὰ πῖν, ὁ δὲ Ἀναστάσιος ἴστατο παρατηρῶν αὐτὸν ἄφωνος· ἀλλὰ διατὶ νὰ ἐγγίσῃ πληγὴν πρὸς θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν κατεῖχε οὐδὲ μίαν βαλσάμου σταγόνα;

Μετὰ μίαν ὥραν περίπου ἠνοίχθη ἡ θύρα, καὶ τότε ὁ ταγματάρχης ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ δωμάτιον φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀλβανοῦ του ὑπρέτου φρομένου φαναρίου. Μωρὲ, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Δαργινκούρ, θέσε τὴν κατὰ γῆς καὶ φύγε. Ὁ ἀλβανὸς ὑπήκουσε, καὶ τότε ὁ ταγματάρχης ἔλαβε τὸ φανάριον καὶ περιήλθε τὸ δωμάτιον φέρων τὸ φῶς εἰς τὸ πρόσωπον πάντων τῶν παρευρισκομένων, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἀναστάσιον καὶ τὸν γέροντα ὃν εἶδε γονυπετοῦντα πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἀναγνωρίσας δ' αὐτούς·—Φίλε, εἶπε γαλλιστὶ πρὸς τὸν Ἀναστάσιον, ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὴν αἰτίαν δι' ἣν εἶδα νὰ χύνη τσοαῦτα δάκρυα ὁ γείτων σας· ὁμολογῶ ὅτι ἡ περιέργεια εἶναι τὸ ἀμάρτημά μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τὸ ἰδικόν μου, ἀπάντησεν ὁ Ἀναστάσιος, ἐπομένως ἐγὼ ἀγνοῶ ἐκεῖνο ὃ σὺ ἐπιθυμεῖς νὰ μάθης· ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε.

— Τοῦτο δὲ ὑπερβαίνει τὴν τουρκικὴν ἀπάθειαν! ἀνέκραξεν ὁ Δαργινκούρ, στοιχηματίζω ὅτι ἂν κῆρύσκετο ἐδῶ ὁ ἴδιος Δερβένχαγας ἡ περιέργειά του ἤθελεν ἐρεθισθῆ.

— Ὁ Δερβένχαγας, κύριε ταγματάρχα, δὲν ἔχει ἰδίαν λύπας ὡς καὶ σεῖς, ἐπομένως δύναται νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰς ξένας.

— Ἄς ἴδωμεν, ἐδῶ κάτι τι ἱστορικὸν κρύπτεται, καὶ αἱ ἱστορίαι θὰ χορηγήσωσι θέλητρα εἰς τὴν διήγησιν τῆς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐκστρατείας μου· θέλω νὰ τὸ μάθω. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ταγματάρχης, ἔλαβε θέσιν κατὰ πρόσωπον τοῦ γέροντος καὶ προσήλωσεν ἀναιδέστατα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν ἀπελπιστικῶν θρήνων διηυλακωμένου προσώπου του.

— Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; τὸν ἐρώτησεν ὁ δυσυχῆς ἐκεῖνος.

— Τίποτε κακόν, τὴν ἱστορίαν σου, ἀπάντησεν ἑλληνιστὶ ὁ Δαργινκούρ.

— Καὶ τί τὴν θέλετε;

— Ἐνδιαφερόμενος διὰ σέ.

— Φράγχε, ἄφες με ἤσυχον.

— Εὐχαρίστησέ τον, Μπάρμπα Πέτρο, εἶπεν ὁ Σουλιώτης Ἀἴμος, κάμε τον νὰ μάθῃ ὅλας τὰς ἀνδραγαθίας τῶν συμμάχων του.

— Εὐχαρίστησέ τον, προσέθηκεν ὁ Ἀναστάσιος, διότι ἄλλως δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ οὐδεμίαν στιγμήν ἤσυχον.

— Ἄς εἶναι λοιπὸν ἀπάντησεν ὁ γέρον, ἡ ἱστορία εἶναι σύντομος· ἀκουσέ την. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Πάργαν καὶ ἡ οἰκογένειά μου κατέφυγεν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ὅταν ἐπωλήθη ἡ πατρίς μου εἰς τὸν Ἀλῆ Τεπελέν.

— Νά! τὰ συνειθισμένα ψεύδη! οὕτω διέκοψεν ὁ ταγματάρχης τὴν λέξιν τοῦ Παργίου, ἡ Πάργα δὲν ἐπωλήθη.

— Ἐχαρίστη λοιπόν;

— Οὔτε τοῦτο.

— Πῶς λοιπὸν ἐγενεῖ τὸ πρᾶγμα; ἀνέλαβε τὸν λόγον ὁ Ἀναστάσιος.

— Δὲν γνωρίζω τῆ ἀληθεία νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, ἀπάντησεν ὁ ταγματάρχης, διότι δὲν ἔχω ἀκριβεῖς περὶ τούτου πληροφορίας· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον γνωρίζω εἶναι, ὅτι οἱ φίλτατοι σύμμαχοι ἡμῶν Ἄγγλοι ἐφέρθησαν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀληθῶς γενναῖοι.

— Πιθανόν! ἀνταπάντησεν ὁ Ἀναστάσιος, αλέξεις καὶ τὰ πράγματα παρὰ τοῖς ἐξευγενισμένοις ἔθνεσι λαμβάνουσι συνθηματικὴν τινα ἔννοιαν πολὺ διάφορον τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν σημασίας! ἐξοκολούθει, φίλε, τὴν διήγησίν σου.

— Ἐδῶ κῆξήσα, ἐπανελάβε νὰ λέγῃ ὁ Μπάρμπα Πέτρος, καὶ ἐδῶ ἔδωσα τὸν στέφανον τοῦ γάμου μου εἰς τὴν ὠραιότεραν ἀπὸ τὰς κόρας ὄλων τῶν χωρίων τοῦ Πίνδου, ἧτις με κατέστησε πατέρα υἱοῦ λαβόντος παρὰ τοῦ θεοῦ ὡς δῶρον ἄπασαν τὴν μητρικὴν ὠραιότητα! Τὸ ἀνέτρεφα εἰς τὸν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρωτα, εἰς τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐνθουσιασμὸν, με ἐλπίδα ν' ἀνακτήσωμεν αὐτὴν· τὸ ὑπεγράωσα μάλιστα νὰ δοκιμηθῇ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ ὅτι θέλει δράξῃ· τὰ ὄπλα ἅμα ἤκουστο ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς Ἡπείρου τοῦ πολέμου ἡ φωνή.

— Δηλαδὴ ὅτι ἤθελε τρέξει εἰς τὸν ὀλεθρὸν του! ὠραία πατρικὴ ἀγάπη! οὕτω λέγων ὁ Δαργινκούρ ἔσειε τὴν κεφαλὴν εἰς σχῆμα ἐμφαίνον συμπάθειαν καὶ μομφὴν συνάμα.

Ὁ γέρον ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐννοήσας τὴν σημασίαν τοῦ σχήματος ἐκείνου· ἄμποτε, ἐφώνηξε, νὰ ἤθελα δυνήθῃ νὰ προσφέρω τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν πατρίδα! Δὲν θὰ ἐθρήνουν ἤδη ὅτι ἐσβέ-

θη ἡ ζωὴ του ἐν λύπῃ καὶ ἀπελπισίᾳ.

— Καὶ πῶς ἀπέθανε;

— Σὰς εἶπα, ὅτι ἦτον ὠραῖος. Ὁ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων ἔμαθε τοῦτο παρὰ τινος ἀχρείου κατασκόπου, καὶ ἐπεμψεν ἀμέσως νὰ τὸν ζητήσῃ διὰ νὰ τὸν προσλάβῃ εἰς τὸ χαρέμι του. Ὁ υἱός μου ἀσθενεῖ, ἀπάντησα εἰς τὸν φερόντά μου τὴν διαταγὴν Τάρταρον· τὸν ἐπεμψα εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ προφήτου Ἡλία, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ ἰατρουμένος θέλω τὸν παραδώσει εἰς τὸν αὐθέντην μας. Ὁ Τάρταρος ἀνεχώρησε, ἐγὼ δὲ ἀπέστειλα ἀμέσως τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, δεηθεὶς τῶν μοναχῶν νὰ τὸν κρύπτωσι μὴ τυχόν ἰδῶν τις ἀπὸ τοὺς ἐξω αὐτὸν εἰδοποιήσῃ τὸν Πασᾶν περὶ τῆς ἀπάτης του· ἀλλὰ ποῦ δὲν ὑπάρχουσι κατάσκοποι; Μετὰ παρέλευσιν ἐνός μηνὸς οἱ καλόγηροι ἔλαβαν διαταγὴν νὰ παραδώσωσι τὸν υἱόν μου εἰς ἐν ἀπόσπασμα Ἀλβανῶν ὅπου ἀπεστάλη νὰ λάβῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν των, ἡ νὰ ἐτοιμασθῶσι ν' ἀποθάνωσιν ἐντὸς τῶν φλογῶν τοῦ πυρποληθησομένου μοναστηρίου των. Οἱ Ἀρναούται ἐζήτησαν τὸν Ἀθανάσιον με κραυγὰς φοβεράς, ἀπειλοῦντες, ἐν περιπτώσει παρακοῆς, νὰ θέσωσι τὸ πῦρ πρὶν ἢ παρέλθωσιν 24 ὥραι.

Οἱ καλόγηροι μοι ἐμήνυσαν ταῦτα δι' ἐπίτηδες ἀπεραλμένου, ἐγὼ δ' ἐσπευσα εἰς τὸ μοναστήριον καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν 24 ὡρῶν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεως ἡ τῆς καταστροφῆς. Εὗρον τὴν κοινότητα συνηγμένην εἰς τινα πύργον, ὁ Ἀθανάσιος ἴστατο κατὰ μέρος ἄφωνος καὶ ἤσυχος κατὰ τὸ φαινόμενον· κάτωθεν ἠκούοντο αἱ βλασφημίαι καὶ αἱ θηριώδεις ἀπειλαὶ τῶν Ἀρναούτων, οἵτινες μὴ λαμβάνοντες ἀπάντησιν, ἐκρούον ἤδη διὰ τῆς ἀκτιρίδος τῶν πυροβόλων των τὰς θύρας τῆς ἐκκλησίας, καὶ περιέφρασσον τὸ μοναστήριον με ξηρὰ ξύλα καὶ ἄχυρα... Οἱ μοναχοὶ συνεπέζοντο περὶ τὸν ἠγούμενον, καὶ τίς μὲν ἐγνωμοδότει νὰ παραδοθῇ τὸ παιδίον· τίς δὲ, εἰ καὶ εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην, ἐσιώπα αἰσχυρόμενος, καὶ ἄλλος τέλος κατεμέμφοτο τοῦ ἠγούμενου μεγαλοφώνως ὡς θέλοντος νὰ σύρῃ εἰς τὸν ὀλεθρὸν τὸ μοναστήριον διὰ τῆς ἀνωφελοῦς ἀντιστάσεως· ὁ δυστυχῆς ἠγούμενος ἐθεώρει κατὰ διαδοχὴν τοὺς καλογήρους του, τὸν υἱόν μου καὶ ἐμέ· ἦτο δὲ φανερόν ὅτι οὐδεὶς περὶ ἐκείνου συλλογισμὸς κατεκυρίευσεν τὸν νοῦν του, καὶ ὅτι ἡ πάλιν ἐγένετο ἀναμέσον τοῦ διὰ τὸν Ἀθανάσιον οἴκτου καὶ τῆς πρὸς τοὺς υἱούς του ἐκείνους ἀγάπης.

Ἐγὼ δὲ ἐθεώρουν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεὶ φοβούμενος μὴ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀγάπην, εἰ καὶ ἐκ τῆς ἀνθιστάσεώς του οὐδὲν καλὸν ἠδύνατο νὰ προκύψῃ διὰ τὸν Ἀθανάσιον, εἰμὴ τὸ ν' ἀποθάνῃ μάλλον ὑπὸ τὰ εῖρειπια τοῦ μοναστηρίου πρὶν ἢ πέσῃ εἰς τοῦ πασᾶ τὰς χεῖρας! Μόλις μὲ εἶχεν ἰδῆ εἰσερχόμενον ἔτρεξε νὰ βιβθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶτα ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς ἀκινήσιας καὶ σιωπῆς. Ὁ πάταγος τῶν κρουομένων θυρῶν τῆς ἐκκλησίας τὸν διέσεισε, καὶ ἔκαμε δύο πρὸς τὴν παράθυρον βήματα· ἐκεῖ σταθεὶς, ἀνέβλεψε τὴν πεδιάδα, καὶ μετ' αὐτὴν τὸν οὐρανόν, λέγων ἡ μία εἶναι ὠραία, ὁ ἕτερος εἶναι θεῖον πρᾶγμα! Προέβη δύο ἄλλα βήματα, ἤγγισε τὸ θωρακτεῖον τοῦ παραθύρου, καὶ ἔφερεν εἰς τὰ ἔξω τὴν κεφαλὴν· ἐγὼ τότε μετὰ κραυγῶν ἐβρίβην πρὸς αὐτόν... καὶ ἔφθασα ἐν καιρῷ ὅπως δράξω αὐτὸν ἀπὸ τῆς μακρᾶς κόμης! εἶχε βιβθῆ κατακέφαλα ἀπὸ τοῦ παραθύρου· εἰς πλόκαμος τῶν τριχῶν του μοι ἀπέμεινεν εἰς τὰς χεῖρας, ἐκεῖνος δὲ ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν Ἀλβανῶν, καὶ ἐξέπνευσε. Ἡθέλησα νὰ βιβθῶ ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ με ἐβάστασαν διὰ τῆς βίας, ἐλιποθύμησα, εἶτα ἀπώλεσα τὸ λογικόν, καὶ ἀνέκτησα αὐτὸ δίδων τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸ πτώμα τῆς γυναικὸς μου, ἧτις ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης ἣν ἐδοκίμασε διὰ τὴν στέρησιν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ. Ἀμφοτέροι ἐτάφησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρὸ τῆς ὁποίας ἐγονυπέτησα κλαίων, καὶ εἰς ἐμὲ δὲν μένει κἄν ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ταφῶ πλησίον αὐτῶν!

Οἱ Ἕλληνες ἴστατο ἐν ἡμικυκλίῳ περὶ τὸν γέροντα· τὸ διήγημα εἶχε τελειωθῆ καὶ πάντες ἔμμενον ἐτι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἄφωνοι, ἀκίνητοι, διότι ἕκαστος αὐτῶν ἀναμνησθετο τὰς ἰδίας θλίψεις καὶ ὅσας ὑπέφερον ἀδικίας.

Ὁ ταγματάρχης τῷ ἔσφιξε τὴν χεῖρα τόσο ἰσχυρῶς ὥστε ὁ Μπάρμπα Πέτρος θὰ ἐφώνησεν ἂν δὲν ἦτο ἐκ τῆς φυσικῆς λύπης ἰκανῶς ἀναίσθητος, ὥστε οὐδὲ κἄν τὸ ἐννόησε.

— Δυστυχῆ! εἶπε μετὰ ταῦτα. Φαίνεται ὅτι οἱ ἀνατολικοὶ ἡμῶν σύμμαχοι δὲν βυθμίζουσι τὴν διαγωγὴν των πάντοτε πρὸς τοὺς κανόνας τῆς δικαιοσύνης· ἀλλὰ, ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς εἰμεθα ἡμεῖς, καὶ τὰ πράγματα θὰ πηγαίνουν διαφορετικὰ· σὰς δίδω λόγον τιμίου ἀνθρώπου· κοιμηθῆτε ἤσυχοι· καλὴν νύκτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ ταγματάρχης ἐξερχόμενος ἀπὸ τοῦ δωμα-

σίου των φυλακισμένων ησθάνθη την ανάγκην ν' αναπνεύσῃ καθαρόν ἀέρα, καὶ πρὶν ἢ ἀποσυρθῆ ἔντος τοῦ κοιτῶνός του ἠθέλησε νὰ κάμῃ μικρὸν τινα περίπατον. Μόλις εἶχε προχωρήσει βήματ' ἕνα πρὸς τὴν πλατείαν, καὶ εἶδεν ἑκθαμβὸς τοὺς Ἀλβανοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὸ νὰ στήσωσιν ὄργανόν τι, τοῦ ὅποιου σὴν χοῆσιν, λησμονήσας ἤδη πᾶν ὅτι εἶδεν εἰς Ἰωάννινα, δὲν εἰδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἡρώτησεν ὅθεν ἓνα στρατιώτην εἶναι ὁ σκόλοψ, πῶ ἀπάντησεν ἐκεῖνος.

— Καὶ διὰ ποῖον τὸν ἐτοιμάζουσι;

— Ὁ Μουσταφᾶ Βέης τὸ γινώσκει.

Λάβων τοιαύτην ἀπάντησιν ἤρχισεν ὁ ταγματάρχης νὰ ἀνησυχῆ ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνέβη εἰς τὰ δωμάτια ὅπου ἔμενον ὁ ταπαστρατής τοῦ Ἰσμαήλ Φράσαρη, εὔρα τότε αὐτὸν διδόντα διαταγὰς, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶχεν εἰδήσεις νέας τινὸς στάσεως.

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ Μουσουλμάνος, πρόκειται μόνον περὶ μικρᾶς τινὸς ὑποθέσεως.

— Δύναμαι νὰ τὴν μάθω;

— Καὶ διατί ὄχι; Ἐλάβον διαταγὰς ν' ἀνασκοποῖσω τοὺς ὀκτὼ αἰχμαλώτους ἅμα φθάσω εἰς τόπον ὅπου οἱ στασιαστικὴ νὰ μὴ δύνανται νὰ μ' ἐνοχλήσωσι· μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι ὁ κατάλληλος τόπος.

— Πῶς! τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους;

— Ἐ, καὶ τί θέλατε νὰ τοὺς κάμωμεν; τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ αὐτοὺς ἅπαξ διὰ παντός.

— Καὶ ὅμως ὁ Δερβενάγης ἠθέλησε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τῆς μανίας τῶν Ἀλβανῶν.

— Ἀληθῶς, εἰς τὰ Ἰωάννινα ὑπάρχει ὁ ὑμέτερος πρόξενος, ἀλλ' ἐνταῦθα ὑπάρχω ἐγώ. Σὰς ἤδη ὑπηρετεῖτε τὴν Πύλην καὶ οφείλετε νὰ σέβησθε τὰς διαταγὰς καὶ τὰ μυστικά τῶν ἀνωτέρων ἡμετέρων. Πάντες οἱ διὰ τὸν τύπον πεμφθέντες Ἕλληνας εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ προφῆτου Ἡλία δὲν προέβησαν ἐπέκεινα τοῦ χωρίου τούτου, πῶ αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ γείνη καὶ διὰ τοὺς ὀκτὼ συνοδοιπόρους ἡμῶν.

— Ἡρόσεζε, φίλε Μουσταφᾶ, εἰς ὅτι θὰ σοὶ εἶπω, ἀπάντησε μὲ ἀπόφασιν ὁ ταγματάρχης, ἂν ἔ ἀνασκοποῖσάς ἐκτελεσθῆ θὰ δώσης λόγον εἰς τὸ ἔθνος μου.

— Ἐγὼ δὲν δίδω εἰς ἄλλον λόγον εἰμὶ εἰς τὸν σουλτάνον, εἰς τοὺς ὑπουργοὺς του καὶ εἰς τὸν Δερβενάγην τῆς Ἀλβανίας.

— Λοιπὸν περιφρονεῖς τὴν Γαλλίαν;

— Καὶ τίς προσεκάλεσε τοὺς Γάλλους ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰ ἰδιαιτέρα πράγματα τῆς Ἰψήλης Πύλης; Οὗτοι εὐχαριστοῦνται νὰ λάβωσι τὴν τιμὴν νὰ πολεμῶσι τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς.

— Ὠραία τιμὴ, μὰ τὴν πίστιν μου! ὡς ἂν οἱ ὑπήκοοι τῆς Υ. Πύλης ἐγίνωσκον νὰ πυροβολήσωσιν ἅπαξ κἂν κατ' εὐθείαν, ἂν δὲν ἐλάβον τὴν βοήθειαν τῶν συμμάχων των!... Οἱ σκύλοι ὑπερηφανεύονται διότι ἡμεῖς οἱ ἀνάητοι τοὺς σπνρίζομεν ἐπὶ τῆς κλονιζομένης καὶ εὐθραύστου ἑδρας των. Ὁ μωρὸς οὗτος ἀξιοῖ νὰ μὲ κάμῃ συμβουθὸν τοῦ δημίου! ἀλλ' ὄχι, μὰ τὴν πίστιν μου, τοῦτο δὲν θὰ τὸ κάμῃ ποτέ!

Ἐνῶ ὁ Δαργινκούρτ ἐξέθυμνεν ὀλοκίτων, καὶ ἀνεθοκαταβαίνων τὰ δωμάτια, ὁ Μουσταφᾶ Βέης καθήμενος ἐπὶ προσκεφαλαίου ὀκαθδὸν, καὶ βαστάζων μακροτάτην καπνισούριγγα, ἦν ἔφερον εἰς τὸ στόμα κατὰ μεμετρημένα χρονικὰ διαστήματα καὶ μετὰ τινὸς βυθμοῦ, ὑπηγόρευε τὰς διαταγὰς του εἰς δύο γραμματεῖς, καὶ ἐφαίνετο ὡς λησμονῶν τὴν παρουσίαν τοῦ ἐξηγηρωθέντος ταγματάρχου.

Οὗτος βλέπων ὅτι οὐδὲλως ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ, κατέστη παρὰ ποτε μανιώδης, ἐπλησίασε δὲ μετὰ τσακύτης θυμοῦ ὁρμῆς εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἐκάθητο ὁ Μουσταφᾶ Βέης, ὥστε μία τράπεζα ἐφ' ἧς ἔκειντο χάρτης καὶ μελανοδόχη, ἐξέβη ἐπὶ τοῦ ἰδίου Μουσταφᾶ, καὶ καταεῦρωσε διὰ τῆς μελάνης τὸ πλήρες καντημάτων ἐκ πορφυροῦ μεταξοποπύλου ἀντεπί του. Ὁ Μουσουλμάνος δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τῆς θέσεώς του, καὶ ἐνῶ μετὰ ταῦτα οἱ δύο γραμματεῖς του ἀνέφθονον τὴν τράπεζαν ἄνευ κραυγῶν θυμοῦ, ἄνευ σημείου τινὸς ἀνυπομονησίας, εὐσώρησε τὸ ζυποθεν ἔνδυμα, εἶτα ἀναβλέψας πρὸς τὸν ταγματάρχην, καὶ σέσασε ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ἀνόητε! εἶπε, καὶ νεύσας εἰς τοὺς γραμματεῖς του νὰ σὺν ἀκολουθήσωσιν, ἐξέβη ἀπὸ τοῦ δωματίου βραδέως βήμασι, καὶ ἔφερε τὸν Δαργινκούρτ ταπαστραμένον καὶ πλήρη ὄργης καὶ θυμῶδους.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπανήλθεν εἰς ἐκυτὸν καὶ. Οἱ Τούρκοι εἶναι καὶ θὰ ἦναι πάντοτε Τούρκοι! ἀνεκράξο' τῆ ἀληθείας ἤμην μωρὸς ὅτε ἐνόμιζα ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς τέσους παρυσικνοὺς, πιστεύσας εἰς τὰς φλυαρίας τῶν ἐρημεριδῶν μας καὶ ἐκείνας τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου! Καλὴν μὲ τὴν ἑκαμῶν! δυστυχεῖς Ἕλληνας! Ἐγὼ ἄρα εἶμαι καὶ τώρα ὁ Δαργινκούρτ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰουλίου, ἐγὼ ὁ ὀδηγῆσας ἐνταῦθα ὀκτὼ θύματα

προωρισμένα διὰ τὴν ποινὴν τοῦ σκόλοπος! καὶ θύματα τίνος! τοῦ ἱεροῦ τῆς πατρίδος ἔρωτος! Οἴμοι! δυστυχεῖς! Οἴμοι! κακοδαίμων!

Ὁ δυστυχὴς ταγματάρχης ἐξέβη τοῦ δωματίου, τοῦ μάρτυρος τῶν ἐξικατήσεών του, καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπασιπιστοῦ του. Νικόλα! εἶπε, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς μετὰ παραφορᾶς ἀγαπητὸ Νικόλα! εἰπέ μοι τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ σώσω τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους; ἐπιθυμῶ νὰ τὸ πράξω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας μου ζωῆς!

Ὁ Ἀρκαούτης ἐμειδίσατε.

— Γελαῖς, μωρὸ ἐγὼ ὅμως ὀμιλῶ σπουδαίως. Ὁ Νικόλαος ἐξηκολούθει μ' ἄλλα ταῦτα λέγων.

— Ἀρχηγέ! γελῶ βλέπων ὅτι ἀπελπίζεσθε διὰ κινδύνου τοῦ ὅποιου εἶναι εὐκόλος ἡ θεραπεία.

— Εὐκόλος! ποῖα εἶναι; εἰπῆτέ μοι ἀμέσως.

— Οἱ Ἀλβανοὶ δὲν εἶναι Τούρκοι Ὀσμηνλίδαι.

— Ὠραία ἀνακάλυψις!

— Θέλω νὰ εἶπω ὅτι ὑπηρετοῦσι τὴν Πύλιν διὰ τὸ κέρδος καὶ οὐχὶ διὰ τὴν τιμὴν.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Ἄν εὐρίσκων τὸ συμφέρον των εἰς τὸ νὰ μὴ ὑπακούουσιν θὰ τὸ ἔκαμνεν ἄνευ ἐνδοιασμοῦ.

— Ἄν τοῖς προσέφερον λοιπὸν πολλὰ χρήματα;

— Ἄφηνεν νὰ φύγωσιν οἱ Ἕλληνας, εἴτε θὰ ἔφευγον καὶ ἐκείνοι ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐπὶ τῶν πατρικῶν ὄρεων οἰκογενειῶν των, ὅπου τὰ φερμάνια τοῦ Σουλτάνου δὲν δύνανται ποτὲ νὰ φθάσωσι.

— Μὲ παραγορεῖς ὑπάγε λοιπὸν, καλέ μου Νικόλα, πρόσφερε 500 γρόσια εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων Ἀλβανῶν, τῶν φρουρούντων τὴν ἔξοδον τῶν αἰχμαλώτων, καὶ ἐγὼ σοὶ τὰ πληρώω ἅμα ἐλευθερωθῶσι.

— Ὑπάγω καὶ ἐλπίζω νὰ σὰς φέρω τάχιστα καλὰς εἰδήσεις.

Μεῖγας μόνος ὁ ταγματάρχης ἤρχισε τὸν συνήθη περίπατον ἐν τῷ δωματίῳ, καταρῶμενος τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐξίτηται τὴν ἄδειαν νὰ ὑπηρετήσῃ ἓνα γένος, ἀγνωσθὲν τί ἐστὶ τιμὴ καὶ πίστις εἰς τὰς ὑποσχέσεις. Ἐνθυμήθη τότε τὸν πατέρα του, τὸν σεβαστὸν ἐκείνον ἄνδρα, ὅστις ἐμύθησεν εἰς τὸ νὰ ἐγγύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν του τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων ἐνθουσιασμὸν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων εἶχε ποτε ἀγωνισθῆ ἐν Κρήτῃ... ἐνθυμήθη τὴν ἱστορίαν ἣν τῷ διηγήθη ὁ γέρον Μπαρμπά Πέτρος, τὴν θηριωδίαν τῶν Τούρκων, τὴν δυστυχίαν τῶν πιεζομένων, καὶ ἠρρυθρίσεν ἐν τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐπαυξάνει τὸν

σῶρον τῶν δυστυχημάτων των. Εἶναι ἀδύνατον, ἀνεκράξασε τότε, νὰ μὲνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Τούρκων· τὸ ἔδαφος ὅπερ πατῶ μου καίει τοὺς πόδας!

Ἐνῶ ὁ Ταγματάρχης οὕτω πρὸς ἐξασπνίζετο καὶ διετέλει τὸ θῆραμα σκοτεινῶν συλλογισμῶν, ἐπανήλθεν ὁ ὑπασιπιστὴς του, πρὸς συνάντησιν τοῦ ὁποίου ἔδραμεν ἀμέσως καὶ ἤρώτα αὐτόν. Εἶναι λοιπὸν ἐλπίς;

— Περισσότερον παρὰ ἐλπίς! Ἡ ὑπόθεσις ἐσυμβιβάσθη.

— Νικόλα! τίμιε Νικόλα! καὶ φέρεις ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν;

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χανώμεν ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ἢ φρουρὰ ἢ ἀλλαγῆθ' ἐγὼ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ παραλάβω τοὺς αἰχμαλώτους, σὺ δὲ νὰ ὑπάγητε νὰ μὰς περιμένητε ἐπισθεν τοῦ χωρίου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μετζέδδου, ἐκεῖ ὅπου ἄρχεται τὸ δάσος τῶν δρυῶν. Ἡ οἰκία ἔχει μικρὰν θυρίδα ἣτις φέρει εἰς ἓνα κῆπον· ἐκεῖθεν ἐξερχόμεθα καὶ μετὰ δέικ λαπτὰ θὰ εἴμεθα ἐκτὸς κινδύνου ὑπάγε καὶ μὴ λησμονήσῃς τὰ χρήματα.

Ὁ Δαργινκούρτ κατέβη παρευθὺς τὰς κλίμακας, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πλατείαν ὅπου οἱ σκόλοπες εἶχον ἐτοιμασθῆ, οἱ δὲ στήσαντες αὐτοὺς Ἀλβανοὶ ἐκοιμῶντο βαθέως, περιμένοντες πότε νὰ προσκληθῶσιν ὅπως ἐπιστατήσωσι τὸ ἔργον διὰ τὸ ὅποιον εἶχον ἐτοιμάσει τὰ ὄργανα. Ὀλίγοι φρουροὶ μόνον ἠγρύπνουν τραγωδοῦντες τὸν πατρικῶν των ὄρεων τὰ ἕσματα. Ὁ Ταγματάρχης διήλθε τὴν πλατείαν, καὶ οὐδεὶς φρουρὸς ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, διότι ἀνεγνώρισαν αὐτὸν εἰς τὸ σῶς μεγάλῃς πυρᾶς, ἣν εἶχον ἀνάψει ἐν μέσῳ τῆς πλατείας οἱ Ἀλβανοὶ ὅπως θερμοκλίνωνται· ἐδεδύον τυχρῶς ἔφθασε μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐξω τοῦ χωρίου καὶ ἐστάθη ὑπὸ γιγαντιαίαν τινὰ δρῦν, ἀδελφὴν ἐκείνων τοῦ πλησίον θεοδενικῶ δάσους.

Ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ νεφῶν, καὶ ψυχρὸς ἔπνεεν ὁ ἀνεμὸς, ἀλλ' ὁ Ταγματάρχης δὲν ἠσθάνετο τίποτε, τσακύτη ἦτο ἡ ἀνυπομονητικὴ τῆς ψυχῆς του. Οἴμοι! ἂν τοὺς συλλάβωσιν! ἐσυλλογιζέτο ἂν οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι ἀπέθνησκον εἰς τὸν σκόλοπον! Ἄ, Ταγματάρχα Δαργινκούρτ! θὰ ἦσο τότε ἀξίος νὰ ὀνομασθῆς ὑπασιπιστῆς τοῦ δημίου τῶν Ἰωαννίνων!

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἠκούσθη βήματων ἤχος, καὶ ἀναβλέψας πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου, εἶδε χωρικὴν τινα κινουμένην καὶ φερό-

μενον πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιπτον αἱ ἀκτίνες τῆς Σελήνης, ἧτις ἐφεγγεν ἀπὸ τῆς σχι-
σμῆς διαβρήχθεντος νέφους, ὕπερ κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμήν ἰσχυρὰ ἀνέμου πνοὴ εἶχε διασχίσει
εἰς δύο. Ἰψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν Οὐρα-
νὸν τῷ ἐφάνητο ὅτι τὸ σύννεφον ἐκεῖνο ἐνεδύετο
τὴν μορφήν τοῦ πατρὸς του καὶ ἐλάμβανε τὴν
ὄψιν ἐκείνου· ἐφάνητο τὸ πρόσωπόν του, τὸ
σῶμά του, καὶ ὡς νὰ εὐλογῆ διὰ τῆς χειρὸς του!
ὅταν κατεβίβασε τὸ βλέμμα του, ὁ χωρικός εἶχε
φθάσει πλησίον, καὶ ἤδη ὁ ὑπασπιστής αὐτοῦ τὸν
ἐκάλεε ἐξ ὀνόματος.

— Ἐδῶ εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ Ταγματάρχης.

— Ἴδε τοὺς αἰχμαλώτους.

— Φίλοι! ἀδελφοί μου!

Ὁ Δαργινκούρ ἔτρεξε πρὸς τοὺς δυστυχεῖς
ἐκείνους μὲ τὰς ἀγκάλας ἠνεωγμένας· μόνος ὁ
Ἀναστάσιος ἐτόλμησε νὰ βιοθῆ εἰς αὐτάς, οἱ λοι-
ποὶ ἐκ συστολῆς καὶ σεβασμοῦ ἔμενον περὶ αὐτὸν
καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πάσας τοῦ Οὐρανοῦ τὰς
εὐλογίας.

Εὐεργέτης καὶ εὐεργετηθέντες ἀπήλαυον τότε
μίαν τῶν στιγμῶν ἐκείνων καθ' ἃς ἀπεκδυομένη
ἡ ἀνθρωπότης τὸν γῆινον πηλὸν, πιστεύει ἔτι
μᾶλλον εἰς τὴν οὐρανίαν καταγωγὴν τῆς.

— Φύγετε! σωθῆτε! εἶπε τέλος ὁ Δαργιν-
κούρ.

— Ναί, προσέθηκεν ὁ Νικόλας, ἀμέσως φύγετε,
γινώσκετε ὅλας τὰς ὁδοὺς, καὶ εὐκόλως θὰ ἐνω-
θῆτε μὲ τοὺς ἐπαναστάτας.

— Ἐλπίζω αὖριον νὰ εὐρεθῶ μετὰ τοῦ Γρίβα,
ἀπήντησεν ὁ Ἀναστάσιος, ἀλλὰ σεῖς, γενναῖε
Γάλλε, σεῖς, οἵτινες μένετε εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐκεί-
νων τῶν τίγρεων!

— Μὴ ἀνησυγεῖτε δι' ἐμὲ, τίς δύναται νὰ ἐπι-
θέσῃ χεῖρα καθ' ἐνὸς Γάλλου; Ἡ σημαία τοῦ με-
γάλου ἔθνους ἵσταται ἄνω τῆς κεφαλῆς μου καὶ
καθιστᾷ αὐτὴν ἄτρωτον.

— Τοῦτο μᾶς παρηγορεῖ, ἀνέκραξαν οἱ Ἕλληες.

— Ὄχι, δὲν τολμοῦν νὰ μ' ἐγγίσωσι. Σὰς δίδω
ὅμως λόγον τιμίου ἀνθρώπου ὅτι θὰ ἐγκατα-
λείψω μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν Δερβέναγαν καὶ τὰ
τλησθόλα του. Δὲν θέλω ἄλλας ἀράς κατὰ τῆς
κεφαλῆς μου! ἐπέσυρα τόσας ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀγνοῶ
πῶς διάβολον ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω καὶ ἐδῶ εἰς
τὴν Ἰπείρον νὰ λάβω τὸ δεύτερον μέρος αὐτῶν.
Ἰγναίνετε, ὑγναίνετε! Ἐλπίζω νὰ συναντηθῶμεν
καὶ πάλιν εἰς Παρισίους. Τοὺς λόγους τούτους
ἀπηύθυνεν ὁ ταγματάρχης πρὸς τὸν Ἀναστάσιον

ὅστις τῷ ἐσφιγγε τὴν χεῖρα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ νέος Ἕλλη, εἰς Παρισίους,
εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἴτε εἰς τὸν ἄλλον, βε-
βαίως θὰ συναντηθῶμεν εἰς κανὲν μέρος! Ἄφησε
μετὰ ταῦτα τὴν χεῖρα ἣν ἐσφιγγεν ἐντὸς τῶν
ιδιῶν του καὶ μετέβη πρὸς τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Δαργινκούρ καὶ ὁ Νικόλας εἶδον αὐτοὺς
εἰσχωροῦντας ὑπὸ τὰς δρυς καὶ ἀφανιζομένους
ἐντὸς τῶν ἐλιγμῶν τοῦ δάσους, εἶτα καὶ αὐτὸς
ὁ κρότος τῶν βημάτων των ὀλίγον κατ' ὀλίγον
ἐστίγησε· οὐδὲν ἤκούετο ἐφεξῆς εἰμὴ αἱ ὀξεῖαι τοῦ
θωῆς φωνῆ καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ πνοὴ ἧτις διερχο-
μένη ὀρμητικῶς ἀναμέσον τῶν δένδρων ἐκλινε
τοὺς κλάδους αὐτῶν.

— Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὰ καταλύματά μας,
εἶπεν ὁ ταγματάρχης πρὸς τὸν ὑπασπιστήν αὐτοῦ·
ἡ νύξ αὕτη μᾶς ἐχορήγησε ὠραῖον διὰ τὸ ἡμερο-
λόγιόν μας ἄρθρον.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Οἱ ἄνθρωποι μὴ δυνηθέντες νὰ φέρωσι θερα-
πείαν κατὰ τοῦ θανάτου, τῆς πενίας καὶ τῆς
ἀμαθείας, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ σκέπτονται διόλου
περὶ αὐτῶν καὶ οὕτω ζῶσιν εὐδαίμονες.

Ἐπικίνδυνον εἶναι νὰ ἀναπολῆς μὲν εἰς τὸν
ἄνθρωπον πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, νὰ
μὴ ὑποδεικνύης δὲ εἰς αὐτὸν ἀφ' ἐτέρου τὸ μεγα-
λεῖόν του· οὐχ ἦττον ἐπικίνδυνον εἶναι νὰ ὑπερεκ-
θειάξῃς τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ καὶ νὰ τῷ ὑποκρύ-
πτῃς τὴν σμικρότητά του· ἐπικίνδυνωδέστατον
δὲ πάντων νὰ μὲνῃ εἰς παντελῆ ἀγνοίαν· ὠφέλι-
μον εἶναι νὰ τῷ θέτῃς ὑπ' ὄψιν ἀμφότερα.

B. Pascal.

Ὁ ἔρωσ εἶναι δένδρον αὐτοφυῆς, ριζώνει βα-
θεῶς εἰς τὴν ὑπαρξίν μας, καὶ πολλὰκις θάλλει
καὶ εἰς καρδίας μεμαρκαμένas.

Victor Hugo.

Ὁ ἔρωσ εἶναι τῶν ἀέργων ἐνασχόλησις.

Διογένης.

Αἱ ρυτίδες εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος.

Sarrasin.

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

Κατὰ τὰ 1764 ἡ πόλις Μοντοβάν πάλ-
λαι ποτε πρωτεύουσα τῶν διαμαρτυρομένων,
εἰ καὶ ἑκατὸν παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκ-
κείνης ἔτη καὶ πολλὰς κατέβαλον προσπα-
θείας οἱ κατὰ καιροὺς νομάδοι πρὸς καλ-
λωπισμὸν αὐτῆς, οὐχ ἦττον ὁμοῦς ἦτο καὶ τότε
ὡς καὶ ἄλλοτε πόλις ἀκανόνιστος, σκυθρωπῆ,
ρυπαρὰ, αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ἦσαν στενωτάτοι,
αἱ οἰκοδομαὶ ὀγκώδεις ἀλλ' ἀγάρεις καὶ με-
λανωπαί, παρέχουσαι ὄψιν φρουρίων μᾶλ-
λον ἢ κατοικίων. Ἡ νέα κυβέρνησις, ὡς
προεβόλετο, ἐπήνεγκε μὲν ἀλλοιώσεις τινὰς,
κατηράρισε πολλοὺς πύργους, προμαχῶνας
καὶ ἄλλα κτίρια ἀμυντικά, ἀχρηστὰ πλέον
τότε, ἀλλὰ τόσον ἐσπευσμένως ἐξετελέστη-
σαν ὅλα ταῦτα, ὥστε, ὡς συνήθως συμβαί-
νει, πλεῖστα διέμειναν ἡμιτελῆ καὶ παρεῖχον
ἄπειρα προσκόμματα εἰς τὴν ἐπιπέδωσιν
καὶ εὐθυγραμμίαν τῶν ἀγυῶν. Εἰς ὅλα ταῦ-
τα πρόσθετος καὶ τὴν πατριαρχικὴν ἐκείνην
ἀπλότητα τῶν προπατόρων μας, οἵτινες
οἰκειοποιούμενοι τὰς δημοσίας ὁδοὺς ἐπε-
σώρευον φύρδην μιγδὴν πρὸ τῶν οἰκίων
βαρέλια, καυσόξυλα καὶ παντοίας ἄλλας ἀ-
καθαρσίας, καὶ φαντάσθητι ἂν ἦτο δυνατόν
νὰ βαδίσει τις ἀρόβως ἐν καιρῷ νυκτός εἰς
τὸν ζοφώδη ἐκεῖνον λαβύρινθον.

Οἱ κύριοι λοιπὸν Δετιζάν, Δυβάλ, Δεθαρε-
βρηδασμολογικοὶ δικασταὶ (cour des aides),
Δαρασσῆς πρωτοδίκης, Μιχαὴλ Βονρεπώ,
ταμίας, καὶ ὁ Μαυρίκιος Σαινβικτώρ ἄλ-
λοτε ἡγάρχος, διεσθύνοντο τὴν σκοτεινὴν καὶ
ὀμίχλωδὴν νύκτα τῆς 2 ὀκτωβρίου 1764 εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου τοῦ δασμολογικοῦ
δικαστηρίου, ὅπου ἦν μεγαλοπρεπὴς χορὸς,
αὐτῶν δὲ προηγούντο οἱ ὑπηρεταὶ κρατοῦν-
τες ἀνημένας ὀφθαλμοὺς ἐβάδιζον δὲ βραδέως
καὶ ἀνὰ δύο συνδιαλεγόμενοι μετὰ πολλῆς
σοβαρότητος περὶ τῶν παραδόξων γεγονότων
τῶν διαδραματιζομένων ἀπὸ τινῶν μηνῶν
εἰς Μοντοβάν.

Ὁμολογητέον, ἔλεγεν ὁ Δετιζάν ἐπιτει-
θευόμενος ὕφους σκεπτικόν, ὅτι ἡ κατάστα-
σις μας εἶναι πρωτοφανὴς εἰς τὴν ἱστορίαν.
Πόλις κατοικοῦμένη ὑπὸ τεσσαράκοντα χι-
λιάδων κατοίκων μαστίζεται ὑπὸ ὀλιγαρί-

θμων ληστῶν, καὶ ἐντούτοις μῆτε ἡ δικαιο-
σύνη τοὺς ἀνακαλύπτει, μῆτε ἡ χωροφυλακὴ
τοὺς συλλαμβάνει· τῆ ἀλήθεια εἶναι πράγμα
ἀνήκουστον εἰς τὰ χρονικά μας!

— Τὸ βέβαιον εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ Δυβάλ, Δε-
θαρεβρη, ὅτι οἱ Μοντοβάνοι οὐτε ἐκ παραδό-
σεως κἀν ἐνθυμούνται κακαυγήματα· δια-
πραττόμενα μετὰ ποσαύτης δραστηριότητος!

— Τί τρέχει λοιπὸν, κύριοι, ἠρώτησεν
ὁ ἡγάρχος πλησιάζων διὰ νὰ ἀκροασθῆ κα-
λήτερον.

— Ἐρωτᾶτε τί τρέχει! καὶ πόθεν ἔρχε-
σθε, πρὸς θεοῦ! ἀγαπητέ, κύριε Σαιν-
βικτώρ, ἀνέκραξεν ὁ δικαστικὸς σύμβουλος
ὅλος ἀπόπληκτος· τόσῳ μακρόθεν ἔρχεσθε
ὥστε νὰ ἀγνοῆτε τὰ διατρέχοντα;

— Ἀπὸ Ἀλανσόν κατ' εὐθείαν.

— Καὶ διεμείνατε ἐκεῖ πολὺν καιρὸν;

— Ἀπὸ τοῦ Πάσχα.

— Ἀ, τότε βεβαίως δὲν γνωρίζετε τὰ πολυδι-
ήγητα δυστυχήματά μας. Πιᾶθετε λοιπὸν ὅτι
συμμορία ληστῶν μυστηριώδης καὶ ἀόρατος
καταμαστίζει ἀπὸ καιροῦ τὸ Μοντοβάν· τρό-
μος καὶ φόβος ἐπικρατεῖ εἰς τὴν πόλιν καὶ πᾶ
περίχωρον· ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἀκούονται
λαφυραγωγίαι οἰκιῶν, κλοπαὶ ἐμπορικῶν κα-
ταστημάτων ἐν ὥρᾳ ἡμέρας καὶ νυκτός·
διαβρήξεις καὶ εἰς αὐτάς τὰς ὁδοὺς τὰς
μᾶλλον συχνάζομένας. Ἐβδομάς δὲν πα-
ρέρχεται χωρὶς νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν
καταμηνύσεις, ἄλλοτε μὲν πτωχῆς γράϊας
τῆς ὁποίας θραύσαντες τὸ κλεῖθρον τοῦ δωμα-
τίου τῆς ἀφήρεσαν ἕως καὶ αὐτὰ τὰ σκεπά-
σματα τῆς κλίνης τῆς, ἄλλοτε πλουσίου ἀρ-
χόντος παραπονουμένου ὅτι ὅλα τὰ ἀργυρᾶ
σκευῆ τῆς οἰκίας του μετέβησαν εἰς τὴν πορτί-
τητα τῶν ληστῶν καὶ ἄλλα παρόμοια· ἐν
ἐνὶ λόγῳ οὐδενὸς φείδονται ἀρχόντες, ιδιω-
ται, κληρικοὶ καὶ αὐτοὶ προσέτι οἱ γεωρ-
γοί, ὅλοι ἀνεξαιρέτως τὰ αὐτὰ πάσχουσι.
Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐλήστευσαν τὸν πύρ-
γον τῆς Αὐσῶνας, προχθὲς ἀνέβησαν εἰς
τὸν ἐξώστην τοῦ Δεκαζιάκ, λοχαγοῦ τῆς
βασιλικῆς φρουρᾶς, καὶ χθὲς ἀκόμη τὸ ἐ-
σπέρας οἱ κακοῦργοι ἀπετόλμησαν πρὸ τῶν
πυλῶν αὐτῶν τῆς πόλεως νὰ κακοποιήσω-
σιν ἕνα διαβάτην.

— Ὅσα μοὶ διηγεῖσθε εἶναι πραγματικῶς
ἀκατανόητα, καὶ ἐδυσκολευόμην νὰ τὰ πι-
στεύσω ἐὰν δὲν τὰ ἤκουον ἀπὸ τοῦ στόμα-
τός σας.

— Ἐρωτήσατε καὶ τὸν κύριον πρωτοδίκην.

— Τί λέγεις Δαρασσῆ;
 — Ναι, φίλτατε Μαυρίκιε, τὸν ἀκούω, καὶ δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ τὸν διαψεύσω. Χθὲς τὸ ἑσπέρασ τῶν ἡλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου ἕνας χωρικός ἐκ Νηγηελίσσης κάτωχρος καὶ μοὶ διηγήθη ὅλος τρέμων, ὅτι ἐνῶ ἀπερχόμενος ἐκ τῆς ἀγορᾶς διέβαινον ἀπὸ παρακείμενον κεραμοποιεῖον, συνήντησεν ἄνθρωπον φοροῦντα ἐπενδύτην λευκοφαῖον· ὁ ἀγνωστος οὗτος τὸν ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ τῷ ὀμιλῇ, ἀλλ' ὅτι ἅμα ἐφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Παρισίων, τὸν ἐδραξεν αἰφνιδίως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ βήξας δυνατὰ « τὸ βαλάντιον ἢ τὴν ζωὴν σου » ἀνέκραξεν.
 — Ὁ θεὸς νὰ μὲ διαφυλάξῃ ἀπὸ τοιαύτην συνάντησιν, ἐτραύλισε τρέμων ὁ πολύσαρκος Μιχαὴλ Βονρεπῶ.
 — Σεῖς θὰ ἀπεθνήσχετε ἀπὸ φόβον ἐὰν σὰς συνέβαινε τὸ ποιοῦτον, εἶπεν ὁ λοχαγὸς γελῶν· τί ἀπέγεινε μετὰ ταῦτα, Δαρασσῆ;
 — Τρεῖς κακοῦργοι ἐνοπιοὶ, κρυπτόμενοι ὑπὸ τὴν γέφυραν, ὠρμησαν τότε καὶ συνενωθέντες μετὰ τοῦ πρώτου συνέλαβον τὸν χωρικόν, τοῦ ἔφραξαν τὸ στόμα καὶ τοῦ ἀφῆρσαν 238 φράγκα, ὅσα δηλαδὴ εὔρον ἐπ' αὐτοῦ.
 — Καὶ ἡ ἐξουσία κοιμᾶται; . . .
 — Ἡ ἐξουσία ἀπέστειλεν ἀμέσως πρὸς κατὰδωξίν των, ἀλλ' ἀνευ ἀποτελέσματος.
 — Περίεργον!
 — Ἀμφιβάλλετε ἀγαπητὲ λοχαγὲ περὶ τῆς δραστηριότητος τοῦ μοιράρχου κυρίου Δαγγλῆ;
 — Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα τὴν θαυμάζω.
 — Ἡ μήπως νομίζετε ὑπερμέτρως ἐπιεικῆ τὸν εἰσαγγελέα κύριον Σαδῶκ; . . .
 — Ἐπιεικῆ! δὲν πιστεύω μήτε καρδίαν νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἂν ἔχῃ, θὰ ἦναι ἢ ἀπὸ λίθου ἢ ἀπὸ σιδήρου.
 — Καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν κατώρθωσαν εἰσέτι νὰ συλλάβωσι μήτε ἕνα κἂν ἐκ τῆς συμμορίας.
 — Τότε θὰ ὑποκρύπτεται αἰτία ἀγνωστος, ἢ ὁποῖα ἐκμηδενίζει τὰς ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν.
 — Καὶ τὸσῶ μάλιστα σπουδαιότητι, κύριοι, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ πρωτοδικὴς ταπεινώσας τὴν ὠνήν, ὡς ζητοῦσα ἢ δικαιοσύνη ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς ἐνόχους ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλανᾶται καὶ ἐρυθριᾷ ἐνίοτε διὰ τὰς ὑπονοίας τῆς.
 — Ἄς βαδίσωμεν ὀλίγον ταχύτερον, κύριε

Δαρασσῆ, εἶπεν ὁ πολύσαρκος ταμίας μὲ φωνὴν κλαυθμηρὰν, διότι τὸ ὠρολόγιον τῆς μητροπόλεως ἐσήμανε τὴν ὀγδόην, καὶ ἂν μᾶς σταματᾶτε κάθε στιγμὴν μὲ τὰς ἱστορίας σας, δὲν θὰ φθάσωμεν ποτέ.

— Φοβεῖσθε, Βονρεπῶ;
 — Ὅχι, ἀλλὰ, παρακαλῶ, ἄς προχωρῶμεν.
 — Ἐπηγαίνετε εἰς τοῦ προέδρου ἐὰν ἐστοιχηματίζομεν; . . .

— Καὶ τοῦ Κροῖσου τὰ πλούτη ἐὰν μοὶ ὑπέσχοντο δὲν ἐπήγαινα, εἶπεν ὁ Βονρεπῶ μὲ τόνον ἀποφασιστικόν.

— Ἐλάτε, ἐλάτε, ἡσυχάσετε, εἰμεθα ἰσχυροὶ ἀπόψε, καὶ δὲν πιστεύω οἱ κύριοι ἰππῶται τῆς μυστηριώδους συμμορίας ν' ἀποφασίσουν νὰ μᾶς προσβάλωσιν.

— Εἰς ἀπάντησιν τῆς προκλήσεως ταύτης, ἀντήχησεν αἰφνης ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς πλατείας τοῦ Ἄρεος ὀξύς καὶ παρατεταμένος συριγγμός· καὶ πάραυτα οἱ μὲν ὑπηρετὰί ρίψαντες τὰς δάδας ἐφυγον ἀναθοῶντες, οἱ δὲ φίλοι τοῦ προέδρου περιεκυκλώθησαν ὑπὸ στίφους ἀνδρῶν μεγαλοσώμων, φοροῦντων ἐπενδύτας λευκοφαίους, τῶν ὁποίων ὁμῶς μόνον αἱ μακραὶ γενειάδες διεκρίνοντο, τὸ δὲ λοιπὸν πρόσωπον ἐκρύπτετο ὑπὸ τῶν καταβιασμένων καὶ διὰ μανδουλίου προσοδεμένων πλατυγύρων πέλων των.

— Δότε ὅσα χρήματα ἔχετε καὶ ὅ,τι ἄλλο πολῦτιμον, ἀνέκραξεν εἰς ἐξ αὐτῶν διὰ φωνῆς βραγχώδους.

Ἀμέσως ὅλοι ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, τὴν ὑποστηρίζομένην διὰ τοῦ πιστολίου καὶ τῆς μαχαίρας, ἐκτὸς τοῦ ἱλάρχου. Μόνος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ ἀντισταθῇ, καὶ ἀναλαβὼν τὴν εὐκίνησιαν καὶ τὴν ἀκατάδαμαστον ἀνδρίαν τῶν νεαρῶν του χρόνων, προσέβαλε διὰ τῆς ράβδου τοὺς ἐπιτεθέντας κατ' αὐτοῦ δύο ληστὰς, καὶ ἴσως ἤθελεν ἐξέλθει καὶ νικητὴς τῆς πάλης ταύτης ἐὰν ἔλειπεν ὁ Βονρεπῶ, ὅστις ἐναγκαλισθεὶς αὐτὸν μὲ ὄσσην δύναμιν τῷ ἀφῆσεν ἢ ἀπελπισία καὶ ὁ τρόμος, τὸν ἐμπόδιζε νὰ σύρῃ τὸ ξίφος· ὅθεν μὴ δυναθεὶς νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὸν πολύσαρκον ταμίαν καὶ πανταχόθεν προσβαλλόμενος, ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ κατέπεσεν ὑπὸ τὰ ἀνυψωμένα ἐγχειρίδια τῶν κακούργων, ἐνῶ οἱ φίλοι του ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσωσιν ἐφευγον κατόπιν τῶν ὑπηρετῶν.

Ἐν τούτοις οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν νὰ συνάζωνται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου

Μαλαρτικὸν Δεμοντρικῶν, ὅστις ἀγνοῶν τὰ τραγικὰ συμβάντα, ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἦτο ὅλος ἀφωσιωμένος εἰς ὑποδοχὴν τῶν ξένων του.

Τὸ ἄνθος τῆς Μοντοβανικῆς κοινωνίας συνθεῖτο εἰς τὰς ἀπεράντους αἰθούσας τοῦ προέδρου, ὅπου ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐπρέπεια παντοῦ διέλαμπον. Χρυσοστόλιστοι τοῖχοι, βαρῦτιμοὶ τάπητες, πολυτελεῖ παραπετάσματα, ὠραῖαι γυναῖκες καὶ μεγάλοι ἄρχοντες, ὅλα δὲ ταῦτα ἀπαστράπτοντα ὑπὸ μυριοφώτους πολυελαίους· τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν ἑσπερινὴν συναναστροφὴν τοῦ κυρίου Δεμοντρικῶν.

Ἐπὶ μεταξοπτύλων καὶ ῥοδοχρόων ἀνακλινητῶν παρεκάθηοντο μεγαλοπρεπεῖς δέσποιναι καὶ ἀγλαόμορφοι νεάνιδες, ἀντικρῦ δὲ τούτων ἦσαν παρατεταγμένοι μελανέιμονες δικασταὶ καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ καὶ τιτλοφόροι ἄνδρες, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς ἀλευρωμένην φενάκην, κομφᾶ τρίχαπτα καὶ ἐπενδύτας πεποικιλμένους χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἑκατονταπήχεις ἄρχοντες, ταμβακοθήκην εἰς χεῖρας κρατοῦντες, συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως, ἐνῶ τούναντίον οἱ ἄσημοι ἀνθρωπίσκοι, σιωπῶντες διὰ τὸ εὐσχημον, ἠχροάζοντο μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη τὰς εὐαρέστους μωρολογίας καὶ τὰς δηκτικὰς παρατηρήσεις τῶν γυναικῶν, αἰτινες, μιμούμεναι τὴν μαρκησίαν Λαβὰλ Δεμομωρανσῆ, τὴν κορυφαίαν τῶν κακογλώσσων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐμυκτήριζον καὶ ἐκακολόγουν μετ' ἀκαθέκτου ζήλου ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των. Ὅσάκις μάλιστα οἱ ὑπηρετὰί ἀνήγγελλον τὴν ἔλευσιν κυρίας τινος, τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα φερόμενον, ποικιλοτρόπως ἐσχολιάζετο.

— Ποῖος ἦτον; ἠρώτα ἡ μαρκησία Δελαβάλ.

— Ἡ ἐρασιμία κυρία Δεπολιναῖα.

— Κάτι ἀργὰ μᾶς ἦλθε;

— Ἐμελέτα φαίνεται τὸ μάθημά της, ἔλεγεν ἡ κυρία Δεσπαρβές.

— Τοῦ κλειδοκυμβάλου ἴσως;

— Ὅχι, μαρκησία· ὁ διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ της ἐβάλλθη μὲ τὰ ὅλα του νὰ τὴν διδάξῃ τὴν καλλιγραφίαν.

— Ἀκούσατε, ἀκούσατε· ποῖον ἀναγγέλλουν;

— Τὴν κόμησσαν Δεπρεσσάκ.

— Πῶς σὰς φαίνεται, κόμησσα ἀνευ κομητείας!

— Δὲν ἤξευρετε πῶς ἀπέκτησε τὸν τίτλον αὐτόν;

— Ἴσως τὴν ἐξευγένισαν οἱ ὑπουργοὶ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Παντάπασι, ἐτίτλοφορήθη ὑπὸ τοῦ κυναρίου της.

— Ὡ! αὐτὸ εἶναι περίεργον, διηγήθητέ μας πῶς τὸ πρᾶγμα συνέβη.

— Εὐχαρίστως, κυρία μου· ἡ κυρία Πρεσσάκ γυνὴ ἄσχημος, προγόνους ἔχουσα σρωματοποισίαν, ἐπῆλθεν εἰς αὐτὴν ἡ ἰδέα νὰ ἐξευγενισθῇ, καὶ νὰ ἐξευγενισθῇ μὲ ὅσα τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα ἐξοδα. Ἡμέραν λοιπὸν τινὰ ἐπροσποιήθη ὅτι ἔχασε τὸ κυνάριον της καὶ ἀντὶ ὀλίγων φράγκων παρήγγειλε τὸν δημόσιον κήρυκα νὰ φωνάξῃ καθ' ὅλην τὴν πόλιν ὅτι ἡ κυρία κόμησσαν Δεπρεσσάκ προσφέρει ἕνα λουδοβίκιον ὡς ἀμοιβὴν εἰς τὸν εὐρόντα τὴν Μύρζα της.

— Καὶ ἔκτοτε τῆς ἔμεινε τὸ κόμησσαν;

— Βεβαίωτατα, διὰ τῆς συνδρομῆς τοῦ κήρυκος, ὅστις ἐφύτευσε τὸ γενεαλογικὸν δένδρον της εἰς Μοντοβάν.

— Μόλις εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ἡ καλοκάγαθος βαρόνη Δεβαρεβρῆ, καὶ μέγας θόρυβος ἠκούσθη ἀπὸ τῆς εἰσόδου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δαλλιέ διεδόθη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα· τὸ δὲ πλῆθος παραμερίσασαν εὐσεβάστως, ἀφῆκε τὴν εἴσοδον ἐλευθέραν εἰς τὴν νεσελθοῦσαν κυρίαν.

Ἡ κυρία αὕτη ἦτο νεαρὰ γυνή, λεπτοφυῆς, γλυκεῖα, ξανθὴ καὶ μέχρι γοητείας αἰδήμων, εἶχε δὲ καὶ τὴν ιδιότητα νὰ φαίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὠραία εἰς τοὺς βλέποντας αὐτὴν ἐφ' ἰκανὴν ὥραν, προσέρημα, τὸ ὅποιον ἔχουσι μόνον αἱ φυσιογνωμίαι ἐκεῖναι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀντανακλάται ὡς ἐπὶ κατόπτρου ἡ ἀγνότης τῆς ψυχῆς. Ὅσάκις πρὸς τούτοις ἀπρόσπτος συγκίνησις ἐτάραττε τὴν καρδίαν της, αἱ παρειαὶ της ἐν τῷ ἅμα ἐπορφυροῦντο, οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ της διέλαμπον καὶ ἡ φωνὴ της καθίστατο περιπαθῆς καὶ ἀρμονικῆ. Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ καθ' ὅλα ἀγγελόμορφος.

Εἰσῆλθε λοιπὸν καὶ πανταχόθεν διήγησαν τὸν θαυμασμόν. Τοὺς μὲν ἄνδρας ἐμάγευσσε τὸ εὐλόγιστον καὶ χαριέν ἀνάστημά της, ἡ ἄθῳα ἐκείνη μετροπροσόνη καὶ ὁ ἀφελὴς καλλωπισμός της· αἱ δὲ γυναῖκες ἐθαμβώθησαν ἀπὸ τὴν λάμπιν τῶν ἀδαμάντων τοῦ περιδεραίου της καὶ τὴν πλουσιότητα τῆς ἄλλης αὐτῆς ἐνδυμασίας. Ἐνῶ δὲ διεθυνητο νὰ λάβῃ θέσιν, ὡς ἐσυνήθειζεν, εἰς γυναι-

νίαν τινά τῆς αἰθούσης, παρατηρήσασα νέαν κρυπτομένην ὑπὸ τὸ ριπίδιόν τῆς, ἐξέβαλε κραυγὰς χαρμωσύνους καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτήν.

Ἐὰν δὲν εὐρίσκοντο μεταξύ τόσων ξένων βεβαίως ἤθελον ἐναγκαλισθῆ τρυφερώτατα, ὑπέκουναι ὁμῶς εἰς τοὺς ξηρούς καὶ παγετώδεις νόμους τῆς ἐθιμοτυπίας, περιωρίσθησαν εἰς ἓν ἀπλοῦν σφίγγιμον τῆς χειρὸς, μετὰ τὸ ὅποιον ἡ Δαλλιὴ λαβοῦσα τὴν νέαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

— Ἐλα Θηρεσία, εἶπεν, ὑπάγωμεν νὰ θαυμάσωμεν τὰ ἄνθη τοῦ κυρίου προέδρου.

Τῶνόντι ὁ Κ. Μαλαρτίκ εἶχεν ἰδιαιτέρον πάθος πρὸς τὴν φυτοκομίαν, καὶ κατασκευάσας μεγαλοπρεπεῖς ὑαλίνοὺς στοᾶς, συνέλεγεν ἐκεῖ ἀδράϊς δαπάναις τὰ ἐλλεκτότερα καὶ σπανιώτερα ἄνθη καὶ τὰ ἐκαλλιέργει μετὰ μεγάλης φροντίδος· τὴν δὲ εἰσοδὸν δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν τυγόντα, ἀλλὰ κατὰ προτίμησιν εἰς τοὺς φιλητέρους τῶν φίλων του. Ἐκ τῶν προνομιοῦχων τούτων μία ἦτο καὶ ἡ Δαλλιὴ, καὶ διὰ τοῦτο ὠδήγησεν ἐκεῖ χωρὶς νὰ διστάσῃ τὴν φίλην τῆς. Ἀμα δ' εὐρέθησαν μόναι, ἐναγκαλισθεῖσα αὐτήν,

— Θηρεσία, ἀγαπητὴ μου Θηρεσία, εἶπε, συγκινηθεῖσα μέχρι δακρύων, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς διότι σὲ βλέπω καὶ πάλιν.

— Καὶ πῶς, δὲν με ἐλησμόνησες;

— Ἐγὼ, ἡ ἐπιστηθιωτέρα σου φίλη!

— Λέγουν, ἐπανελάβην ἡ Θηρεσία ἀνησύγως πῶς, ὅτι εἶσαι πλουσία, εὐτυχῆς καὶ παρά πάντων ἐπιζήλος· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦσαι καὶ καλὴ ὅποιαν σὲ ἐγνώρισα εἰς τὸ μοναστήριον, εἰς Μιλλῶ.

— Πλουσία! πλουσία! ναι, εἶμαι τῶνόντι, εἶπε μετὰ πικρίας ἡ Δαλλιὴ, ἀλλ' εὐτυχῆς! ἂ! Θηρεσία, Θηρεσία, μὴ προσφέρῃς ποτὲ πλέον τοιαύτην βλασφημίαν!... καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς φίλης τῆς ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Τί σοῦ συνέβη λοιπόν; ἤρρωτησε συμπαθῶς ἡ Θηρεσία.

— Πῶς! ἀγνοεῖς ἐντελῶς;

— Ἦκουσα μόνον ὅτι ἐνθυμείσθης σύζυγον ἐξ οἰκογενείας πλουσίας καὶ ἰσχυρᾶς.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ σὲ ἀξιώσῃ τοιαύτης εὐτυχίας· προτιμότερος μυριάκις ὁ θάνατος!..

— Τί λέγεις, εἶναι δυνατόν!..

— Ὅταν μάθῃς τὰ δεινὰ μου εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ με οἰκτείρῃς καὶ θὰ κινηθῇς εἰς δάκρυα, διότι σὺ δὲν ὁμοιάζεις τὰς γυναῖκας

ἐκείνας τὰς τετυφλωμένας ὑπὸ τῆς κενοδοξίας καὶ τοῦ πλούτου... Ἐνθυμείσαι τὸν τελευταῖον μας περίπατον ἐπὶ τῶν λόφων τοῦ Μιλλῶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως;

— Ἄν τὸν ἐνθυμοῦμαι, καὶ τὸν λησμονῶ ποτέ! ἐκείνη ἦτον ἡ στιγμή τοῦ πρώτου μας χωρισμοῦ, μετὰ δεκαετῆ συμβίωσιν!..

— Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας· ἡ ἡμέρα ἦτον ὡραία, ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει, καὶ ἡμεῖς μετ' ἀπληστίας ἀνεπνέομεν τὴν εὐωδίαν τῶν πλησιοχώρων δασῶν, καὶ περιδιεβάζομεν ἐπὶ τῶν ἀνθοστολιστῶν ἐκείνων δρομίσκων!..

— Ὡ ἀλήθεια, πόσον ἡμεθα τότε εὐτυχεῖς!..

— Ἀλλοίμονον Θηρεσία, ἡ καρδία μου σπάρασσεται ὁσάκις ἀναπολῶ τὸ παρελθόν!.. Τότε ἡμεθα ἀμέριμνοι ὡς τὰ πτηνὰ τὰ κελαδοῦντα ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐσχηματίζομεν σχέδια ἀτελεύτητα. Ἐφαντάζομεθα τὸ μέλλον σύμφωνα μετὰ τὰς ἐπιθυμίας μας, καὶ τὴν νεανικὴν ζωὴν μέχρι τοῦ γήρατος σερρᾶν ἀναλλοιώτου εὐδαιμονίας.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι! εἶπεν ἡ Θηρεσία συγκινημένη.

— Ἐνθυμείσαι πρὸς τούτοις ὅτι καθ' ἣν στιγμήν ἐχωρίσθημεν, εἶχομεν ἀρχίσει ἐρωτικὰς τινὰς ἐκμυστηρεύσεις;

— Ναι, καὶ ἡτοιμάζεσο μάλιστα νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις διήγειρε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σου.

— Δύναμαι καὶ τόρα καθὼς καὶ τότε νὰ σοὶ ὁμολογήσω τὸν ἐρωτὰ μου ἐκείνον ἀνευθριάστως, διότι εὐγενέστερον αἶσθημα δὲν πιστεύω οὐδέποτε νὰ συνέλαβεν ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. Τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἀγαπῶ, φεῦ! ἀκόμη μέχρι λατρείας καὶ διὰ παντός· ἀλλ' ὁ ἔρωσ οὗτος διετηρήθη εἰς ἀμφοτέρους ἀγνός, ἀγνότατος, ὡς ἔρωσ ἀγγέλων.

— Σὲ πιστεύω Λουκίλη, εἶπεν ἡ Θηρεσία, καὶ ἀπόδειξις τῆς μεγάλης ἀρετῆς σου εἶναι, ὅτι δὲν τὴν διαφιλονεικοῦσιν οὐδ' αὐταὶ αἱ κατὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν καλλονὴν ἀντίζηλοί σου.

— Τὴν ἡμέραν περὶ ἧς ὁ λόγος ἤμην πλήρης ἐλπίδων, ἂν ἐνθυμῆσαι, ἐπανελάβην ἡ Δαλλιὴ καταπνίγουσα βαθὺν στεναγμόν, διότι προσκλήθεισα ὑπὸ τῶν γονέων μου, καὶ πεπεισμένη περὶ τῆς πρὸς ἐμὲ στοργῆς των, ἀπηρχόμην καθ' ὅλα βεβαία ὅτι ἡ θέλησίς των θὰ ἦναι καὶ ἰδική μου θέλησις!.. ἀλλὰ πόσον ἠπατώμην!..

— Ἴσως ἀκόμη πρὶν φθάσῃς τὸ συνοικέσιον

θὰ ἦτο συμπεφωνημένον; ἐψιθύρισε ἡ Θηρεσία μετὰ πείσματος.

— Καὶ χωρὶς κἄν νὰ ἔχω γινῶσιν τοῦ σχεδίου των. Ἦθέλησα νὰ τοῖς φανερώσω τὰ αἰσθηματὰ τῆς καρδίας μου, αὐστηρὸν ὁμῶς βλέμμα τοῦ πατρός καὶ τῆς μητρίδος μου ἐπάγωσε τὰς λέξεις εἰς τὰ χεῖλη μου. Μάτην γονυπετοῦσα κατέβρεχον τοὺς πόδας των με δάκρυα· κυριευμένοι ὑπὸ φιλαργυρίας καὶ ματαιοδοξίας ἐκώφεον εἰς τοὺς κλαυθῶς μου, καὶ με ἐθυσίασαν ἀνηλεῶς εἰς τὰ πάθη των. Ὅταν δ' ἐπανῆλθον ἡμίθανῆς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ὁ πατήρ μου με ὠδήγησε, καὶ συνῆλθον εἰς ἐμαυτὴν διὰ νὰ γύσω πύρινα δάκρυα, εὐρέθην συνηνωμένη διὰ παντός, μαντεύεις μετὰ τίμος;.. μεθ' ἐνός παράφρονος!..

— Μετὰ παράφρονος, δίκαιε θεέ!

— Ναι, μετ' ἐλεεινοῦ παράφρονος, τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθησαν νὰ δέσωσι χεῖρας καὶ πόδας ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ἀγρία καὶ ἀπαίσιαι κραυγαὶ με ἀπελπίζουσι νυθημερὸν, διότι μοὶ ἐνθυμίζουσι ὅτι φέρω ἀλύσεις, καὶ ἀλύσεις βαρείας καὶ φαρμακευμένας!.. Ἡ Θηρεσία θλίψασα ζωηρῶς τὴν χεῖρα τῆς φίλης τῆς, ἠνοιξε τὸ στόμα διὰ νὰ ἀποκριθῇ, ἴσως δὲ καὶ νὰ διηγηθῇ τὰ ἴδια αὐτῆς παθήματα, ἀλλ' αἴφνης ἠκούσθη ἔξωθεν πολὺς θόρυβος, καὶ ἐπειδὴ ὁ κρότος βαθυκοιμῶν ἤξανε, αἱ δύο φίλαι ἀφῆκαν τὸ ἀνθοκομῆτον καὶ μετέβησαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν· ἐκεῖ δὲ θέαμα πάντι ἀπροσδόκητον ἐπαρουσιάσθη.

Π.
Ἡ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ.

Ἐἰσῆλθον ἐξ ἀπροόπτου οἱ κύριοι Δαρασσης, Δετιζάν καὶ Δεβαρεβρῆ πελιδοὶ ὑπὸ τοῦ πρόμου καὶ πνευστιῶντες, κατόπιν δὲ τούτων δύο ὑπῆρέται ἔφεραν ἐπὶ θρονίου τὸν Μεγαλὴ Βονρεπῶ σχεδὸν ἡμίθανῆ. Ἄς φανταθῇ ἕκαστος ποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε τοιαύτη θεατρικὴ παράστασις! Ὅλοι ἐμειναν ὡς ἐμβρόντητοι, καὶ μόλις ὁ πρόεδρος Μαλαρτίκ, γέρων μικρόσωμος ἀλλ' εὐθυμὸς καὶ ζωηρός, συνελθὼν εἶπεν ἐπὶ τέλους πρὸς τοὺς εἰσελθόντας.

Ἐξηγήθητε, κύριοι, εἰπέτε μας τί σὰς συνέβη...

— Ἐξηγοῦμαι, κύριε πρόεδρε, ἀμέσως, ἀπεκρίθη μετὰ κόπου ὁ Δαρασσης, ἀλλὰ δια-

τάξατε πρῶτον, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὰς φέρωσι καθίσματα καὶ ποτόν τι δυναμωτικόν.

Οἱ περισσώτεροι ἐπροθυμοποιήθησαν εὐθὺς· αἱ μὲν νὰ φέρωσι καθίσματα καὶ διάφορα ποτά, αἱ δὲ κυρίαὶ ἀλάτα καὶ ἀρώματα διὰ νὰ ἀναστήσωσι τὸν πολύσαρκον ταμίαν, ὅστις διέμεινε ἀκίνητος, ὡς ἀψυχὸν ἀγαλμα.

— Δότε εἰς αὐτὸν ἰσπανικὸν οἶνον, εἶπε χαμηλοφώνως Πολωνός τις ἀξιωματικός, καὶ ἂν δὲν πῖνῃ, σημεῖον ὅτι ἀπέθανεν!

Ὁ Μαλαρτίκ ἐκλαβὼν σπουδαίαν τὴν συμβουλήν, παρήγγειλε νὰ φέρωσι τὸ ζητούμενον, καὶ εἰς τῶν ὑπηρετῶν πληρώσας ἐξ αὐτοῦ μέγα ποτήριον τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ρίνα τοῦ Βονρεπῶ ὁ δὲ προγαστρίφίλος μας ἐνῶ διέμεινε ἀναίσθητος εἰς πάντα τὰ ἀλλὰ φάρμακα, ἠνέψε τότε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔδραξε μετὰ τὰς χεῖρας τὸ ποτήριον καὶ κενώσας αὐτὸ τρίς κατὰ συνέθειαν, ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν καὶ ἐψιθύρισε.

— Ὅποια καταστροφή!

— Ἀλλὰ τί συνέβη τέλος πάντων; ἠρώτησε πάλιν ὁ πρόεδρος.

— Εἰς ἀπάντησιν ὁ Βονρεπῶ ἔδειξε διὰ τοῦ βλέμματος καὶ τῆς χειρὸς τὸν Δαρασση, καὶ ἐζήτησε καὶ τέταρτον ποτήριον ἰσπανικοῦ.

Ἡ κατάστασις εἰς ἣν μὰς βλέπετε, εἶπεν ὁ Δαρασσης διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, καὶ δεικνύων τὰ κατεσχισμένα καὶ καταπηλωμένα ἐνδύματά των καὶ τὸν Δετιζάν ἀνευ φρενάκης, δὲν χρίζει νομίζω ἐξηγήσεως...

— Μήπως σὰς ἐκακοποίησαν;...

— Κακούργημα μετὰ τὴν θρασύτητα πιστεύω ἀκόμη ἕως τόρα δὲν διεπράχθη!

— Ὁ Βονρεπῶ ἐξέβαλεν ὑπόκωφον στεναγμόν καὶ ἐρόφησε καὶ πέμπτον ποτήριον.

— Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ με πιστεύσητε, ἐξηκολούθησεν ὁ Δαρασσης μετ' ἤθους περιδεοῦς, διότι τὸ πρᾶγμα καταντᾶ ἀπίστευτον· θὰ ἐννοήσητε δ' ἐκ τούτου ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον δημοσία ἀσφάλεια, ἀφοῦ τὴν ὄραν τῆς ἐσπέρας τέσσαρες δικασταὶ προσεβλήθησαν ἐνόπλιος καὶ ἐληστεύθησαν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἄρεος ἐντὸς αὐτῆς τῆς πρωτευούσης τοῦ νομοῦ!

Ποῦ εἶναι ὁ κύριος μοίραρχος; εἶπεν ὁ πρόεδρος ἀναλαβὼν τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τὴν ὑπὸ τῆς θέσεώς του ἐπιβαλλομένην.

Τὸ πλῆθος παρεμέρισε καὶ προσῆλθον

δύο ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἀπαξ ἰδὼν τις ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ τοὺς λησμονήσῃ. Καὶ ὁ μὲν αὐτῶν κατάμαυρα ἐνδεδυμένος καὶ τὴν φενάκην ἔχων μαύρην καὶ τὰς ἀναξυρίδας καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς πόρπας τῶν ὑποδημάτων ἦτον ὑψηλός, ἰσχνός καὶ τὸ πρόσωπόν του εἶχε τὴν δυσειδῆ ἐκείνην ὠχρότητα, τὴν ἀποκτωμένην ἐκ τῆς νοσώδους ἀποφορᾶς τῶν σπουδαστηρίων· οἱ δὲ μικροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ, οἱ λευκόφαιοι, ἀδιακόπως τὸ ἐγκλημα ἀνιχνεύοντες, ὁμοιάζον κατὰ τὴν στυλιπνότητα καὶ τὸ βλωσυρὸν ὀφθαλμοὺς ἀρπακτικοῦ γυπὸς. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτον ἀπαθεστάτη καὶ ἐνεφαίνε καθ' ὅλα θέλησιν ἀκαταμάχητον καὶ ἀνεξιλέαστον αὐστηρότητα.

Ὁ δ' ἕτερος ἔφερε τὴν κυανὴν καὶ ἀργυροπάρυφον στολὴν τῆς χωροφυλακῆς, εἶχεν ἀνάστημα ἠράκλειον καὶ ἐφαίνετο πεντηκοντούτης περίπου, τὸ δὲ ἐρυθρὸν πρόσωπόν του, βίαιον προδίδον χαρακτῆρα, διέσωζεν εἰσέτι τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὸ πῦρ νεανικῆς ἡλικίας. Ἡ κατὰ τὸν στρατιωτικὸν συρμὸν ἀλευρωμένη καὶ διὰ μελανῆς ταινίας προσδεδεμένη κόμη του ἐπήρξαν τὴν ζωηρότητα τοῦ ἤθους αὐτοῦ. Τὴν στιγμήν δ' ἐκείνην ἡ ἔκτακτος λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ σύσπαισις τῶν ὀφρῶν του ἀνήγγελλον ἐπερχομένην καταγίδα.

Ἄμα ἐπλησίασεν ὁ Μαλαρτικὸν ἀναλαβῶν ὅλως βασιλικὸν μεγαλεῖον καὶ ὕφος ψυχρόστατον.

— Κύριε Δαγγλῆ, εἶπε, ποῖος εἶναι μοίραρχος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Μοντοβάν;

— Ἐγὼ, κύριε πρόεδρε.

— Καὶ εἰσαγγελεύς;

— Ὁ ἐδῶ παρὼν κύριος Σαδῶκ, ἀπεκρίθη ὁ μοίραρχος δεικνύων τὸν ὠχρὸν καὶ μελανεῖμονα ἄνδρα, ὃν ἀνωτέρω περιεγράψαμεν. Δύναμαι τώρα νὰ μάθω, κύριε, πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις αὐταί;

— Ἐπειδὴ ἐδίσταζον περὶ τῆς ὑπάρξεως στρατιωτικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν, ἐπιφορτισμένων ἰδίως τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν κατοίκων πόλεως, ὅπου ἡ ληστεία ἐνεργεῖται ἀναφανδὸν πρὶν εἰσέτι νυκτώσῃ.

— Ὅχι μόνον ληστεῖται ἀλλὰ καὶ φόνοι, ἐτραύλισεν ὁ Δαρασσῆς.

— Ποῖον ἐλήστευσαν; ποῖον ἐφόνευσαν; ἠρώτησεν ὁ μοίραρχος ἀνορθώσας τὴν κεφαλὴν καὶ φλόγας τοξεύων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἐλήστευσαν τοὺς κυρίους ἐδῶ, εἶπε ψυχρῶς ὁ πρόεδρος, δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τοὺς δικαστάς.

— Καὶ ἐφόνευσαν τὸν φίλον μας, ἐψιθύρισεν ὁ Βορρεπῶ.

— Ποῖον φίλον; . . .

— Τὸν Κ. Μαυρίκιον Σαινβικτώρ!

— Ὑπερασπίσθη ὡς λέων, ἐξηκολούθησεν ὁ Βορρεπῶ στένων, καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς περιέβρεχε τὸ μέτωπόν του, ἀλλὰ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ τὸν ἀφησα ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ κολυμβῶντα εἰς τὸ αἷμα.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ περιστώτες ἐφρίκισαν καὶ ἤρχισαν νὰ ὀμιλῶσι χαμηλοφώνως, ὁ δὲ μοίραρχος διέμενε σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος ὡσεὶ κεραυνόπληκτος· ὁ Βορρεπῶ ἐν τούτοις ἐξηκολούθησε.

— Τὸν δυστυχῆ τὸν Σαινβικτώρ! προθύμως ἐθυσίαζον τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου ἐάν ἦδυνάμην νὰ τὸν σώσω! ἀλλ' ὅλαι μου αἱ προσπάθειαι ἀπέβησαν μάταιαι ἀπέναντι τῆς φονικῆς μαχαίρας. Μόνη παρηγορία μοι μένει ἡ συναίσθησις ὅτι τὸν ἐβοήθησα μέχρι τῆς ἐσχάτης αὐτοῦ στιγμῆς!

— Μὴ τὸν πιστεύετε! ἀπήντησεν αἴφνης ὀπισθεν αὐτοῦ φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ μελωδική.

Ὁ Βορρεπῶ ἐστράφη ἐπὶ τοῦ θρονίου καὶ ἐσκήρτησεν ἰδὼν ὡς φάντασμα ἐνώπιόν του ὄρθιον τὸν Μαυρίκιον Σαινβικτώρ. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ὀλίγον εἰς ἀταξίαν καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεὶρ τετυλιγμένη εἰς καθημαγμένον μανδύλιον· διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς δράξας τὸν παχύσαρκον ταμίαν τὸν ἐσέκλωσεν ἀπὸ τοῦ θρονίου καὶ ἐκάθησεν ὁ ἴδιος ἀντ' ἐκείνου.

— Κύριοι, εἶπεν ἡσύχως, πρὶν ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας, δὲν ἀμφιβάλλω, ἐπιθυμεῖτε νὰ μοι ἀποτείνητε, ἐπιτρέψατέ μοι μίαν στιγμήν νὰ συνέλθω ὀλίγον.

Ὅλοι τὸν περιεκύκλωσαν, καὶ ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Βορρεπῶ ἠμιλλῶντο τίς νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἡρῶτος δὲ πάντων ἐπροχώρησεν ὁ μοίραρχος καὶ δακρύων ἐθλίψε τρυφερῶς τὴν χεῖρα τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ συντρόφου.

Εὐχαριστῶ, φίλτατε Δαγγλῆ, εἶπε τέλος πάντων ὁ γέρον Ἰλαρχος, μὲ ἐνομίζετε πιθανῶς νεκρὸν, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ δειλοῦ τούτου ἀνθρώπου. . . .

Ὁ Βορρεπῶ δειμαρτύρητο μακρόθεν ἀλλ' ἐπιστραφεὶς ὁ Μαυρίκιος,

— Εἰσθε ἄνθρωπος, κύριε Βορρεπῶ εἶπε, τονίζων τὰς λέξεις, διότι μετεχειρίσθητε τὸ

σῶμά μου ὡς προπύργιον, καὶ ἀφοῦ μὲ ἐξεθέσατε εἰς ἀναπόφευκτον θάνατον, ἐμποδίζοντές με νὰ ὑπερασπισθῶ, ἐπράπητε ὑστερον εἰς φυγὴν. Σᾶς συγχωρῶ, ἀλλὰ προσέξτε νὰ μὴ ἐλθῆτε ποτὲ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ράβδον μου!

Περὶ τὴν ὁμῶς ἦτον ἡ προτροπή, διότι ὁ Βορρεπῶ ἀπλῶς τὴν ἀπειλήν ἀκούσας ὀπισθοχώρησεν ἀμέσως, ὁ δὲ Μαυρίκιος ἐξηκολούθησε οὕτω τὴν διήγησιν ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς.

Θὰ ἠκούσατε βεβαίως· παρὰ τῶν φίλων πῶς οἱ κακούργοι μᾶς ἐπετέθησαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἄρεως· ἀφοῦ δὲ οἱ ἄλλοι ἀπηλλάγησαν ὅπως ἠδυνήθησαν ἀπὸ τὰς χεῖράς των, εὐρέθη ἐν μέσῳ αὐτῶν μόνος μετὰ τοῦ σαρκίνου τούτου ἄγκου τοῦ ὀνομαζομένου Βορρεπῶ. Ἐάν εἶχον τὰς χεῖρας ἐλευθέρως καὶ ἐπρόφθανα νὰ σύρω τὸ ξίφος, πιστεύω ὅτι θὰ τοὺς ἐδιόρθωνα καλὰ ἂν καὶ ἦσαν πολυάριθμοι, ἀλλ' ὁ κύριος ταμίας ἐχρεμάσθη ἀπὸ τῆς δεξιᾶς μὲ ὅλον τὸ βάρος του, καὶ μοῦ παρέλυσεν τὰς δυνάμεις, ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀντιπαραταχθῶ διὰ μόνης τῆς ἀριστερᾶς συνελήφθην καὶ ἐρρίφθην κατὰ γῆς.

— Καὶ τότε; . . . εἶπεν ὁ Δαρασσῆς.

— Τότε εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὸν θάνατον.

— Ἄ τοὺς κακούργους, τολμῶσι νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς φωλεὰς των καὶ ἐνοπλοῖ!

— Ἡμῖν περικυκλωμένοι ὑπὸ ἐγχειριδίων, εἶπε σοβαρῶς ὁ Μαυρίκιος Σαινβικτώρ, καὶ, ὡς βλέπετε, (ἔδειξε τὰ κατατρυπημένα ἐνδύματά του), δὲν ἀπείχον πολὺ τοῦ στήθους μου!

— Ἐσώθητε λοιπὸν ὡς ἐκ θαύματος! εἶπεν ὁ Μαλαρτικὸν ἐνόμων τὰς χεῖρας.

— Τῶντι θαῦμα σχεδὸν ἦτο.

— Ἐξηγήθητε, πρὸς Θεοῦ, Σαινβικτώρ, διότι μᾶς ἐκινήσατε εἰς ἄκρον τὴν περιέργειαν.

— Καθ' ἣν στιγμήν, φίλτατε Δαγγλῆ, ἐνόμιζα ὅτι ἐφθασεν ἡ ὥρα νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου, εἰς τῶν ληστῶν, ὁ ἀρχηγὸς πιθανῶς, συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ μὲ ἐξετάσῃ εἰς τὸ φῶς· ὅθεν λαβὼν μίαν ἀπὸ τὰς δάδας, τὰς ὁποίας ἀφησαν οἱ ὑπῆρται, τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὸ πρόσωπόν μου καὶ ἀμέσως ἀνέκραξε διὰ φωνῆς πικρηρᾶς. « ὁ κύριος Μαυρίκιος Σαινβικτώρ! κάτω τὰ ξίφη! » ἀμέσως οἱ κακούργοι ἐστάθησαν, καὶ σεβόμενοι τὴν δοθεῖσαν διαταγὴν, μὲ ἀφησαν ἐλεύθερον· εὐτυχῶς δὲ δὲν ἐπληρώθη ἐκτὸς

τῆς ἐλαφρᾶς αὐτῆς ἀμυχῆς.

— Καὶ τί ἐγένεεν ἀκολούθως; . . .

— Ἡμῖν πλησίον τοῦ ληστοῦ, ὅστις μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, καὶ μὰ τὴν πίστιν μου ἡ συναίσθησις τῆς εὐγνωμοσύνης μὲ κατέλαβεν ἀφ' ἑαυτῆς. Κύριε, τῷ εἶπον, ἐξασκαίτε ἄθλιον ἐπάγγελμα, καὶ λυποῦμαι εὐλικρινῶς, διότι ἡ ψυχὴ σας εἶναι γενναία, καὶ ἂν θελήσῃτε μίαν ἡμέραν δύνασθε, καὶ τὸ ἐπεύχομαι νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, Ἄγγω πόθεν κινούμενοι μοι ἐσώσατε σήμερον τὴν ζωὴν, ἀλλὰ βεβαιώθητε ὅτι δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ.

— Ἐκεῖνος τί ἀπεκρίθη; . . .

— Δὲν εἶπε λέξιν . . . ἐκτύπησε τὸν πόδα ὀργίλως κατὰ γῆς καὶ μοι ἐνευσε νὰ ἀπομακρυνθῶ· ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἀμέσως ὑπήκουσα.

— Κύριε Σαινβικτώρ, ἀνεγνώρισες ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τίς ἦτο; . . .

— Τίς ἦτο; βεβαίως ὄχι ἀγαπητέ μοι Σαδῶκ· ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν ἐβλεπα εἰς τὸ φῶς καὶ τὸν ἀνεγνώριζα, βεβαιωθήτε, καὶ τὸ διακηρύττω πανδήμως, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπρόδιδα μήτε εἰς ὑμᾶς μήτε εἰς τὸν φίλον μου Δαγγλῆν! . . .

— Ἄλλ' ἂν σᾶς ἀνέκρινεν ἡ δικαιοσύνη; . . .

— Δὲν θὰ ἀπεκρινόμην.

— Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα, κύριε, εἶπεν ἐντόνως ὁ πρόεδρος, νὰ σιωπᾷ ὅταν ἡ δικαιοσύνη τὸν ἐπιτάτῃ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διότι ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ φρονοῦμεν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη διαταγὴ σεβαστοτέρα τῆς δικαιοσύνης!

— Καὶ ποία, κύριε; . . .

— Ἡ φωνὴ τῆς τιμῆς.

— Καὶ νομίζετε ὅτι εἶναι καθῆκον τιμῆς ἡ σωτηρία ἐπιφόβου κακούργου;

— Ναι, ὅταν ὁ κακούργος αὐτὸς μὲ σῶσῃ ριψοκινδυνεύων τὴν ἰδίαν ζωὴν· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου φιλονεικοῦμεν τώρα περὶ ὄνου σαιᾶς, διότι μήτε εἶδον μήτε ἀνεγνώρισα τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρώπον· ἐπειδὴ δὲ ἡ περαιτέρω περὶ τούτου συζήτησις δὲν θὰ φέρῃ τίποτε νέον εἰς φῶς, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀφήσω, διὰ νὰ ἐπιμεληθῶ τὴν πληγὴν τῆς χειρὸς μου. Ὁ γέρον Ἰλαρχος ἐξῆλθε καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του σφοδρὰ πανταχόθεν ἠγέρθη συζήτησις, περὶ τῶν ἐσπερινῶν συμβάντων καὶ τῆς μυστηριώδους συμμορίας. Αἱ κυρίαί ἐν τούτοις Δαλλιὲ καὶ Θηρεσία, ὀλίγον πρὸς ταῦτα ἐνδιαφερόμεναι, καὶ τυχοῦσαι εὐ-

καιρίας ἐν μέσω τοῦ θορύβου καὶ τῆς συγχύσεως, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον διὰ ν' ἀναλάβωσι τὴν διακοπεῖσαν αὐτῶν συνομιλίαν. Ἐνόμισαν δὲ ὅτι ὑπεξέφυγον ἀπαρατήρητοι, τρεῖς ὅμως κύριοι τὰς παρηκολούθουν κατὰ πόδα. Καὶ ὁ μὲν τούτων τεσσαράκοντα, ἡ τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἠτό καλοκαμωμένοι καὶ ἡ κομψότης τῆς ἐνδυμασίας του ἐμαρτύρει ἄνθρωπον συνειθισμένον εἰς τὸ εὖ ζῆν. Ὁ ἐξ ἐπικρόκου κυανοῦ ἐπενδύτης αὐτοῦ, χρυσοῖς σειρητιοῖς πεποικιλμένος, συνέσφιγγεν ἀνάστημα εὐλύγιστον καὶ συμμετρικόν καὶ συνηρημύζετο θαυμασίως μετὰ τοῦ ἐκ λευκοῦ σιρικοῦ ἐσωκαρδίου του· τὸ δὲ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὄλως ἡγεμονικὸν αὐτοῦ ἦθος συνεκρινάτο μετὰ πολλὴν γλυκύτητα καὶ ἀγαθότητα βλέμματος. Ἦτον ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ τύπος τῆς εὐγενείας καὶ τῆς πραότητος, ἀνάμικτος μετὰ ὁσὶν μεγαληχολίας.

Ὁ δ' ἕτερος ἐφαίνετο νεώτερος κατὰ δέκα περίπου ἔτη καὶ ἔφερε τὴν κυανὴν στολὴν τοῦ τάγματός τῆς πολωνικῆς Λεγεῶνος, περισκελίδας λευκάς καὶ ἀργυρᾶς ἐπωμίδας. Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας διεκρίνετο ὅτι ἦτο ξένος, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀξιωματικῶν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Λεγεῶνος, τῶντι εἶχεν ὅλα σχεδὸν τὰ ὠραία χαρακτηριστικὰ τῶν κατοίκων τῆς ἀρκτου, ὑψηλὸν ὀρθὰ ἀνάστημα, πλατεῖς ὠμους, ὀφθαλμοὺς ἀνευ βλεφάρων ὑποπρασίνους καὶ ἀπαθεῖς, κόμην μικρὰν καὶ ξανθὴν, παρειὰς ῥοδοχρόους καὶ χεῖλη μειδιδῶντα.

Αἱ χάριτες ὅλαι τούναντίον καὶ ἡ γαλλικὴ κομψότης διέλαμπον ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ τρίτου νέου. Εἶχεν οὗτος ἀνάστημα ὄχι πολὺ ὑψηλὸν ἀλλ' εὐλύγιστον, καὶ ἐφόρει μετὰ ἀφατον νεανικὴν χάριν ἐπενδύτην ἐξ ἐπικρόκου κερασόχρου καὶ χρυσοστικτον, περισκελίδας ἀργυρολεύκους καὶ περικνημίδας μεταξίνας λευκάς. Πρόσωπον εἶχεν ὡσεὶδὲς ἐξαισίου κάλλους καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον ὑπὸ ἀλφειτωμένην κόμην.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τρεῖς ἀγνωστοί, οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι ἴσως, οἱ παρακολουθοῦντες ὡς ἐκ συμφώνου τὰς δύο νέας εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ Δαλλιὲ ἐκινήθη νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, διέκρινε διὰ τῶν ὕλων τὸν πρῶτον ἐκ τούτων· στραφεῖσα τότε καὶ χειρονομοῦσα ἀπειλητικῶς ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐμειδία.

— Ἄ! σὰς συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, κύριε ἱππότη, εἶπε, παρακολουθοῦντά με! εἶσθε λοιπὸν ἀδιόρθωτος;...

— Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ναι, τὸ ὁμολογῶ ταπεινῶς, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιπληττόμενος, εὐσεβάστως ὑποκλίνων.

— Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἦσθε φρονιμώτερος εἰς τοιαύτην ἡλικίαν!

— Ἄ, μὴ ποιήτε λόγον περὶ τῆς ἡλικίας μου, διότι ἄλλως θὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγὼ περὶ τῆς καλλονῆς σας!

— Ἄς ἦναι, σὰς συγχωρῶ, διότι γνωρίζετε πόσον σὰς ὑπολήπτομαι... σοὶ συνιστῶ, Θηρεσία μου, τὸν κύριον ἱππότην Δάρκ, καθ' ὅλα ἀξιέραστον καὶ εἰς ὑμᾶς, κύριε ἱππότη, τὴν δεσποσύνην Θηρεσίαν Δαγγλῆ, στενωτάτην φίλην μου καὶ πανομοιότυπὸν μου, καὶ σὰς παρατηρῶ ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾶτε πολὺ, ἀν' ἐπιθυμητὸν νὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ὀλίγον.

— Τοιοῦτος ὅρος δὲν εἶναι δυσάρεστος, δι' ὃ καὶ προθύμως τὸν παραδέχομαι.

— Βλέπεις, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Δαλλιὲ, πόσον ὁ κύριος ἱππότης εἶναι φιλόφρων, ἀλλ' ἄς μὲν ἡσυχος διότι δὲν εἶμαι παντάπασι ζηλότυπος!

— Δυστυχῶς, κυρία εἶμαι περὶ τούτου υπερβέβαιος, ἤξεύρετε ὅμως τί φοβοῦμαι;...

— Ὅχι, ἄς ἀκούσωμεν.

— Φοβοῦμαι μὴ ἡ ἐκλογὴ τῆς καρδίας σας ἀποβῇ ἀτυχῆς.

— Καὶ πόθεν παρακαλῶ ἐξάγετε τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ συμπέρασμα; ἀκήνητησεν ἐρυθριῶσα ἡ Δαλλιὲ.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ὀμιλήσω ἐλευθερῶς;...

— Ἀναμφιβόλως κύριε....

— Ἡ ἀτομικὴ σας ἀξία μοὶ ἐμπνέει πρὸ πάντων φόβον· ἐὰν ὠμοιάζετε τὰς πολλὰς γυναῖκας δὲν θὰ ἀνησυχούν, ἀλλ' ἔχετε ἀγγέλου ὠραιότητα εἶσθε ἀγαθὴ, ἐνάρετος, καθ' ὅλα τελεία· τόσαι λοιπὸν ἀρεταὶ εἶναι δυνατὰ νὰ μὴ συνεπιφέρωσι δυστυχήματα;...

— Πῶς, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία, φρονεῖτε, ὅτι ὅσον αἱ γυναῖκες εἶναι ὠραῖαι, ἐνάρετοι καὶ ἀγαθαί...

— Τόσῳ καὶ πιθανώτερον, ἀν' ὄχι καὶ βέβαιον, εἶναι ὅτι θὰ σφάλλωσιν εἰς κακὴν καὶ δύσμοιρον ἐκλογὴν.

— Ὁ κύριος εἶναι παράδοξος, εἶπεν ἡ Δαλλιὲ μειδιδῶσα, καὶ δικαίως τὸν λέγουσιν ἐπικριτὴν, τινὲς μάλιστα καὶ φιλόσοφον.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΕΚΑΒΕΝΘΗΜΕΡΟΝ.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ βασιλέως μας, ὡς γνωστὸν, ἐπεραιώθη κατ' εὐχὴν. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' φθάνων μετ' ὀλίγον εἰς τὴν νέαν πατρίδα του πολλὰς ἐλπίδας τῶν ὑπηκόων του ἔχει νὰ πραγματοποιήσει. Μετὰ ἐπανάστασιν ὅσῳ ἀνάμικτον, ὅσῳ ἤρεμον καὶ ἁρμονικὴν, ὁ νέος βασιλεὺς πολλὰ ἔχει νὰ τακτοποιήσῃ, πολλὰ νὰ διορθώσῃ. Αἱ βάσεις τοῦ πολιτεύματος πρέπει ὅσῳ τὸ δυνατόν νὰ ἐδραιωθῶσιν ἀσφαλῶς, νὰ ἀποδιωχθῶσι δὲ μακρὰν αἰ ἀφορμὰ ἐξ ὧν κατέπεσαν δι' ἐνὸς φουσμάτος ἡ παρελθούσα τριακονταετής βασιλεία. Ἡ μεταβολὴ τῆς φορολογίας, ἡ διόρθωσις τῆς διοικητικῆς μηχανῆς, ἡ ἐλευθερία τῶν ἐκλογῶν, ἡ τακτοποίησις τῶν οικονομικῶν τοῦ κράτους, ἡ σύστασις γεωργικῶν τραπεζῶν, ἡ εὐκόλυνσις τῆς ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας δι' ἀμαξητῶν ἑδῶν, καὶ τόσα ἄλλα σπουδαῖα ἀντικείμενα πρέπει νὰ ληφθῶσιν ἀμέσως ὑπὸ σπουδαίαν ἐρευναν καὶ νὰ πραγματοποιηθῶσιν.

Ἡ προχθὲς τὸ ἐσπέρας φθάσασα ἐπιτροπὴ ἔφερε πρὸς τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν τρία ἐπίσημα ἔγγραφα. Τὰ δύο τούτων βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν κατωτέρω, τὸ δὲ τρίτον εἶναι δικαιοσύνης τις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς Δανίας.

Ἐν Ἐπτανήσῳ ὁ ἐνθουσιασμὸς ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν. Τὴν 6 ὑπερμεσοῦντος ἐτελέσθη ἐν Κερκύρᾳ δημοτελετὴ τελετὴ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως· ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῶν περιχώρων, οἵτινες συνῆλθον ἄθροισ, ἦτον ἀπερίγραπτος· οὐδ' αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι καθυστέρησαν κατὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, διότι τελέσαντες ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν δέησιν, ἠνώθησαν κατόπι μετὰ τὸ πλῆρες ἐνθουσιασμοῦ κοινόν.

Ὅτι ἀπασχολεῖ ἤδη τὰ πνεύματα ὄλων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν εἶναι ἡ ἐπανάστασις τῆς Πολωνίας. Ἡ ἀτυχῆς ἀλλ' ἡρωικὴ αὐτῆ χώρα, ὑπὲρ ἧς αἱ συμπάθειαι ὄλων ἐξεδηλώθησαν, διατελεῖ εἰσέτι ὑπὸ τὰ ὅπλα, μ' ὅλας τὰς διπλωματικὰς ἐπεμβάσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων πρὸς τὴν αὐτὴ τῆς Πετρούπολεως. Ἀπόφασιν ἔχοντες οἱ ἀτυχεῖς Πολωνοὶ νὰ ἐγκατεργάσωσιν μέχρι ἐσχάτων εἰς τὴν ἄνοιον ἀλλ' ἡρωικὴν ταύτην πά-

λιν, οὐδὲλως τρομάζουσιν τὰς ἰσχυρὰς καὶ πολυπληθεῖς φάλαγγας τοῦ βωσικοῦ στρατοῦ. Ἀγωνίζονται παλαιότερον πρὸς τόσα προσκόμματα, ἀλλ' ὁ πόνος τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν τὰ πάντα καταβάλλει, τὰ πάντα ὑπερπηδᾷ. Ἐπὶ πενήτηκονταετὴν ὄλην ὑπομένοντες τὸν ὄγκον τῆς βωσικῆς δεσποτείας, μάτην ἀνέμενον τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὕρων τῶν συνθηκῶν τοῦ 1815. Ἡ βωσικὴ κυβερνήσις διὰ διαφόρων μέσων προσπαθοῦσα νὰ ἐκρίζωσῃ πᾶν αἰσθημα ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν Πολωνῶν, μετήρηστο πολιτικὴν ὑπουλον καὶ καταπιστικὴν. Αἱ διδόμεναι μετὰ πᾶσαν ἐπανάστασιν διαβεβαιώσεις περὶ πραγματοποιήσεως σχεδίων φιλελευθέρων ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος τῶν ἐκ μέρους τῆς βωσικῆς αὐλῆς, αὐτὸ ὄλως ἐξέτελούντο· μάλιστα μεγίστη προσπάθεια κατεβάλλετο ὑπ' αὐτῆς, ὅπως ἀντι-ἐλευθερίας δέση ἔτι σφιγκτότερα τὰς ἀλύσεις τῶν θυμάτων τῆς συνθήκης τοῦ 1815. Ἀλλὰ ἡ ἐποχὴ τῶν τοιούτων πιέσεων παρελθὼν βεβαίως, ἡ δὲ σημαία τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, ἡ ἐπιγεγραμμένη ἔχουσα «*E. leuθε, ia τῶν ἐθνοτήτων*» δεικνύει πόσον εἶναι ἠπατημένοι οἱ ζητοῦντες ἐν τῷ μέσω τοῦ πολιτισμοῦ νὰ καθιερώσωσι τὴν βίαν καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν.

Δὲν εἶναι βεβαίως οὐδεὶς ὅστις νὰ μὴ συνεκινήθη ἀναγινώσκων τὰς ὁμοιότητας, ἄς διαπράττουσιν οἱ βῶσσοι στρατιῶται ἐν ταῖς πόλεσι τῆς ἀτυχοῦς Πολωνίας. Ἀλλὰ τοῦτο ὑπῆρξε μία τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῆς ἐπεμβάσεως, ἔστω καὶ φιλικῆς, τῶν κυβερνήσεων πάντων σχεδὸν τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης, αἵτινες ὑπέκρινον εἰς τὸ γενικὸν αἰσθημα τῆς συμπάθειας, ἀνέλαθον νὰ συμβουλεύσωσι τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον, ὅπως εὐρύνη τὰς ἐλευθερίας τῆς Πολωνίας, χορηγῶν τὸ ὑπὸ συνθήκης τοῦ 1815 καθιερούμενόν πολιτεύμα, δώσῃ δὲ γενικὴν ἀμνηστία.

Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος φαίνεται ὑπισχνόμενος τοῦτο τοῖς Πολωνοῖς ἐν ταῖς πρὸς τὰς δυτικὰς δυνάμεις δικαιοσύνης του, οἱ Πολωνοὶ ὅμως ἀναλαβόντες τὸν τελευταῖον τῶν ἀγώνων τῶν, σκοπὸν ἔχουσι νὰ μὴ ἐγκαταλείψωσι τὰ ὅπλα πρὶν ἢ ἀπολεσθῶσι πάντες ἢ ἰδῶσι τὴν πατρίδα τῶν ἐλευθέρων. Αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ἐκδηλώσεις τῆς δημοτικῆς γνώμης σημαντικὴν τοῖς παρέχουσιν ἐμπόχωσιν, ὅπως ἐμμείνωσιν εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῶν ταυτην.

Κατὰ τὴν λήξαν δεκαπενθημερίαν οὐδεμίαν συμπλοκὴν ἐγένετο ἀξία λόγου, ἐν καὶ τραγικὰ καὶ

πλήρη ωμότητος ἐπεισόδια δὲν ἔλλειψαν. Οἱ ῥῶσοι ἂν καὶ κατορθοῦσι νὰ διακλύωσι συμμορίας τινὰς καὶ νὰ ζωγράψωσι τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν, δὲν ἐλαττωθῶσι ὅμως κατ' οὐδὲν τὸν ζῆλον τῶν Πολωνῶν οὐδὲ τὸ πλῆθος τῶν μαχητῶν, διότι ἀδιαλείπτως νέα νεοσυλλεξία σχηματίζουσι νέα σώματα. Ἡ ἐν Βαρσοβίᾳ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις ἐνεργεῖ μετὰ θάρρους καὶ ἐπιτηδειότητος, ἥς στερεῖται ἡ τακτικὴ κυβέρνησις.

Εἰς τὰς σταλείσας ἐσχάτως ὑπὸ τῶν δυτικῶν δυνάμεων ὁμοιομόρφους διακοινώσεις πρὸς τὴν αὐτὴν τῆς Πετρούπολεως δὲν ἐδόθη εἰσέτι ἀπάντησις. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ζήτημα περιήλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ φάσιν, καὶ ὅτι τὸ πέρασ αὐτοῦ δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν.

Κατὰ τὰς ἐνεργηθείσας ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ ἐκλογὰς τῶν ἀντιπροσώπων, οἱ ἐν Παρισίῳ ὑποψήφιοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως Θεέρσοι, Φάβροϊ, Πικάρδοι, Ὀλιβιέροι κλπ. διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας ἐξελέχθησαν ἀντιπρόσωποι, μ' ὅλας τὰς προσπαθείας καὶ τὰς προκηρύξεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Περσινὺ καὶ τοῦ νομάρχου, ὅπως ἀποκλεισθῶσιν, ἰδίως ὁ Θεέρσοι. Ἵστε εἰς τὸ νομοθετικὸν Σῶμα τῆς Γαλλίας θὰ ἀριθμῆ ἡ ἀντιπολίτευσις πλέον τῶν 20 ἀνδρῶν μεγάλῃν ἐχόντων ὑπόληψιν καὶ περιφήμων βητόρων.

Ἡ ἐν τῷ Μεξικῷ νίκη τῶν Γάλλων καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Πουέβλας παρέσχον ἀριστὴν ὕλην εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας. Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολεὼν ἐπεμψε συγχαρητήριον ἐπιστολήν, πρὸς τὸν ἐν Μεξικῷ ἀρχηγὸν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων στρατηγὸν Φωρέυ, ὁ δὲ Μηνύτωρ δημοσιεύει καὶ τὴν ἐπίσημον ἐκθεσιν τοῦ στρατηγοῦ τούτου, κατὰ τὴν ὁποίαν 16,000 στρατιῶται Μεξικανοὶ καὶ 900 ἀξιωματικοὶ παρεδόθησαν αἰχμάλωτοι, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν στρατηγὸς Ὁρτέγας μάτην ἐζήτησε προηγουμένως ἀπὸ τῶν γάλλων στρατηγῶν ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τῶν ὅπλων καὶ σηκίων. Ὁ στρατηγὸς Φωρέυ ἀναγγέλλει ἐπὶ τέλους ὅτι ἤτοιμάζετο νὰ βυθίσῃ κατὰ τῆς πρωτεύουσας τοῦ Μεξικῶ.

Καὶ ἐν Πρωσσίᾳ τὰ πνεύματα εἰσι λίαν ἀνίσχυα. Ἀφοῦ ἡ βουλὴ διεμετρώθη ἐντόνως πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῆς πορείας τοῦ ὑπουργείου, ἀθετοῦντος ἀδιαλείπτως τὸ σύνταγμα καὶ μετερχομένου πολιτικὴν ἐξωτερικὴν ἐναντίαν τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους, ἀνεβλήθη. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἀπέρχεται εἰς τὰ λουτρά τοῦ Καρόλου, ὅπως συνέλθῃ ἐν

τῶν μεγάλων κόπων, οὗς ὑπέστη παλαιῶν κατ' ὅλοκλήρου τοῦ ἔθνους.

Ἡ πάλιν αὕτη μεταξὺ βασιλέως καὶ λαοῦ ὅσον καὶ ἂν παρταθῆ θὰ λάβῃ βεβαίως ἐν πέρασ, ὅπερ ὡς ἐκ τῶν ἐφημερίδων εἰκάζεται δὲν θὰ ἦναι εὐχάριστον διὰ τὴν βασιλείαν. Ἀπορίας ἄξιον φαίνεται, πῶς ἀφοῦ τόσα παραδείγματα ἔχουσιν οἱ βασιλεῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, ἅτινα τόσῃ φανερὰ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ἣν πρέπει νὰ βαδίζωσιν ἀπέναντι τῶν λαῶν των, αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτῶν νὰ διέπωσι σύστημα πίεσεως καὶ μαρκασμοῦ, φέρον αὐτοὺς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ.

Ἀφοῦ ὁ διώκτης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῶν Ἡνωμένων Ἡγεμονιῶν οὐδὲν ἄφησε μέσον ὅπως ἀποκλείσῃ ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διήρπασε δὲ τὴν περιουσίαν τῶν ἑλληνικῶν μοναστηρίων, ἐφυλάκισε τοὺς ἡγουμένους αὐτῶν ἀσυστόλως καὶ προπετῶς, ἔδωκε τέλος τὴν παραιτήσιν του, ὡς ἀποβέβησεν ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνου Κούζα τῆς προτάσεώς του, περὶ ἀπελάσεως 14 ἡγουμένων ἀντὶ τοῦ Κ. Τέλλου διωρίσθη προσωρινὸς ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁ Κ. Ὀδοβέσκος ἐκδότης τῆς «Ρωμανικῆς Ἐπιθεωρήσεως.»

Ὁ ἡγεμὸν Κούζας διὰ θεσπίσματος ὑπογεγραμμένου παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν Κ. Φλορένσκου καὶ δημοσιευθέντος διὰ τοῦ «Μηνύτορος» τοῦ Βουκουρεστίου ἐκήρυξεν ἐκυτὴν ἀπόλυτον ἀρχηγὸν τοῦ μολδοβλαχικοῦ στρατοῦ.

Εὐχαρίστως παρατηρήσαμεν ὅτι ἐν Λονδίνῳ συνέστη φιλολογικὸς σύλλογος ὅπως διαφωτίξῃ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος περὶ τῶν εὐχῶν καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὑποστηρίξῃ ἠθικῶς πᾶσαν ἐπιχείρησιν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ὀλικῶν καὶ ἠθικῶν πόρων τῆς ἑλληνικῆς χώρας. Γνωρίζοντες τὴν μεγάλῃν σημασίαν ἣν ἔχουσιν οἱ τοιοῦτου εἶδους σύλλογοι ἐν Ἀγγλίᾳ, πεπεισμεθα ὅτι μεγάλας ὠφελείας πρέπει ἡ Ἑλλὰς νὰ προσδοκᾷ ἐξ αὐτοῦ. Μέλη δὲ τοῦ συλλόγου τούτου κατατάχθησαν ἄνδρες λίαν διακεκριμένοι, οἱ πλείστοι βουλευταὶ, λόρδοι κλπ.

Ὁ προσωρινὸς προεδρὸν Κ. Κόχραν ἐδήλωσε τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τοῦ συλλόγου, ὁ δὲ παρ' αὐτοῦ εἰσαχθεὶς Κ. Σ. Ξένος διεκμήνευσεν ἐκτενέστερον τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Γραμματεὺς τοῦ φιλελληνικοῦ τούτου συλλόγου ἐξελέχθη ὁ Κ. Ἰω-

άννης Ὀθριὲν, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ ἱκανώτατος, πρόεδρος ὀριστικὸς ὁ λόρδος Βρούχαμ καὶ ἀντιπρόεδροι οἱ ΚΚ. Κόχραν, ναύαρχος Βούρνεϋ καὶ Μαγκουάτρ.

Ἡ ψιθυριζομένη ἀπὸ τινος μεταβολὴ τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου ἐγένετο τέλος. Τὸ προσωπικὸν τοῦ νέου ὑπουργείου εἶναι τὸ ἑξῆς. Ροϋχερ, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, Βιλῶλτος ὑπουργὸς ἄνευ χαρτοφυλακίου, Βαρὸς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, Δουρουὶ ὑπουργὸς τῆς δημοσίου ἐκπαίδευσως, Βεγίχι ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου, Βουδὲ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν, Δὲ Μορνὺ πρόεδρος τοῦ νομοθετικοῦ σώματος οἱ ὑπουργοὶ Βαλέσκακς καὶ Περσινὺ καὶ τοὶ ἄνευ χαρτοφυλακίου διατηροῦσι τοὺς τίτλους τῶν ὑπουργῶν, ὅπως ἐνισχύωσι τὴν θέσιν τῆς κυβερνήσεως ἀπέναντι τῶν βουλῶν. Διετηρήθησαν δὲ εἰς τὰς θέσεις των οἱ ὑπουργοὶ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, ἐπὶ τῶν οικονομικῶν καὶ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν κ. κ. Δρουὲν Δελουί, Φουλδ καὶ Ράνδωμ.

Ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει κατὰ τὴν λήξασαν δεκαπενθημερίαν περιεγράφησαν αἱ συζητήσεις ἐπὶ τῆς αἰτηθείσας ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου πιστώσεως τῶν 60,000 δραχμῶν πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ Γάλλου Σουλιέ. Οἱ ἐναντίοι τοῦ ὑπουργείου κατηγοροῦσαν αὐτὸ ἐπὶ ἀνικανότητι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καὶ ἐπρότειναν τὴν ἀντικατάστασιν του, προταθείσαν ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου Κ. Σαρπύλου, ἀλλ' ἡ Συνέλευσις ἀπέβριψε τὴν πρότασιν μετὰ τὴν ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων ὑπουργῶν. Ἐν μίᾳ τῶν συνεδριάσεων τούτων καὶ ἄμεσως μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τῆς πιστώσεως ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Κ. Δ. Ν. Βότσαρς ἔδωκε τὴν παραιτήσιν του, ὡς ὦν ἐναντίος αὐτῆς. Γενομένης κατόπιν ἐκλογῆς πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ἀνεδείχθη ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ὁ κ. Πάνος Κορωνάιος.

Ἐπιθυμοῦσα ἡ Συνέλευσις νὰ λάβῃ ὅσον αἰὶν τε τάχιον ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ, ἐκήρυξε διὰ ψηφίσματος τῆς αὐτῶν ἐνῆλικα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἐπειδὴ τόσαι μεγάλαὶ δυνάμεις ἐν Ἀμερικῇ

συγκροτοῦνται καθ' ἐκάστην, ἀφίνουσαι πολλάκις καταπληκτικοὺς ἀριθμοὺς φονευμένων καὶ πληγωμένων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, καλὸν θεωροῦμεν νὰ καταχωρίσωμεν ἐνταῦθα τὸν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῶν διαμαχομένων μερῶν, ἐρανεζόμενοι αὐτὸν ἀπὸ τινος ἀλληλογραφίαν ἐκ Νέας Ἰόρκης ὑπὸ χρονολογίαν 3 Μαρτίου.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγούστον ὁ τακτικὸς στρατὸς τῶν Βορείων Ἀμερικανῶν ἠρίθμει 43,045 στρατιῶτας διοικουμένους ὑπὸ 2,388 ἀξιωματικῶν παντὸς βαθμοῦ, ἐκτὸς τῶν μουσικῶν συμπεσομένων εἰς 4298 καὶ διευθυνομένων ὑπὸ 40 ἀρχιμουσικῶν.

Οἱ ἐθελονταὶ τοῦ αὐτοῦ στρατοῦ γεγυμνασμένοι καὶ μὴ ἐσθάνον τὸν ὑπέρογκον ἀριθμὸν 1,092, 402, ἐκ τῶν ὁποίων 37,080 ἦσαν ἀξιωματικοὶ παντὸς βαθμοῦ, ἦτοι 40 στρατηγοί, 200 ὑποστράτηγοι, 4000 συνταγματάρχαι, 10,280 λοχαγοὶ καὶ 25,560 ὑπολοχαγοὶ, ἀνθυπολοχαγοὶ κτλ. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ποσότητα προσθετοὶ 18,800 μουσικοὶ καὶ 15,080 ὑπέρτατι τοῦ στρατοῦ. Ἵστε κατὰ τοῦ Αὐγούστον τοῦ 1862 ὁ στρατὸς τῶν βορείων Ἀμερικανῶν ἠρίθμει 1, 173, 023 ἄνδρας. Ἄν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ στρατὸς οὗτος ἠλαττώθῃ ἐπαισθητῶς ἕνεκεν λιποταξιῶν, ἀσθενειῶν καὶ πολλῶν ἄλλων αἰτιῶν, πάλιν ὅμως ὑπερβαίνει τὰς 600 χιλιάδας, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ὁ πόλεμος, ὅπερ εἶναι πλέον ἡ βέβαιον, ὁ στρατὸς τῶν βορείων Ἀμερικανῶν θέλει ὑπερβῆ τὸ 1,000,000, καθόσον βεβαίως ἐστὶ ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἐπανάστασις ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θέλει στρατολογήσῃ ἀνὰ πᾶν ἔτος 600,000 ἄνδρας.

Αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις τῶν ἐνωτικῶν ἠρίθμουν κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον 114 ἰστιοφόρα πλοῖα καὶ 323 ἀτμόπλοια, φέροντα ὅλα ὄμοῦ 3268 τηλεβόλα.

Ὁ δὲ στρατὸς τῶν ἀναθεντικῶν κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς εἰρημένης ἀλληλογραφίας, ἀριθμῆ 482 συντάγματα, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀείποτε εἶναι πλήρης. Ὑπηρετοῦσιν ὅθεν εἰς τὸν στρατὸν τῶν νοτίων ἐπὶ τοῦ παρελθόντος 525 χιλιάδες τῶν ὁποίων 25,000 εἰσὶν ἀξιωματικοὶ παντὸς βαθμοῦ, διεπόμενοι ὑπὸ αὐστηρᾶς πειθαρχίας.

Ὁ πρίγκιψ Κοντὴς προσεκάλεσέ ποτε εἰς γαῦμα τὸν ἀδελφὸν Βουξζινὸν, ἀλλ' αὐτὸς λησμονήσας

έντελως τὴν πρόσκλησιν δὲν ἐπῆγε τὴν ἐπαύριον ὁμοῦς ἐμάθε πρὸς φίλου του, ὅτι ὁ πρίγκηψ. δυσηρεπτήθη μεγάλως ἐναντίον του. Ὁ κ. Βουζζενὼ λοιπὸν συνάσθηθαι τὸ σφάλμα του μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρίγκηπος ὅπως τὸ ζήτησθαι συγγνώμην. Ὁ πρίγκηψ αὖτε τὸν εἶδε τὸν ἑστραῖο ἀμέσως τὰ νῦτα. — Ἄ, ὀφλήσατε, ἀνέκραξεν ὁ ἀββῆς, ἡ πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη μου εἶναι ἀπείροσ, διότι πληροφόρηθαι, ὅτι δυσηρεπτήθητε ἐναντίον μου, βλέπω ἤδη ὅτι με ἠπάτησαν. — Καὶ πῶς συμπράτανε τὸ πρῶτον, εἶπεν ὁ πρίγκηψ. — Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἡμετέρα ὑψηλότης, μου στρέφει τὰ νῦτα, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν συνηθίζει νὰ κάμνη ἀπέναντι τῶν ἑθρῶν τῆς.

Ζητούντες τοῦ Φραγκλίνου πρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας ὑπὲρ τῆς Ἀμερικῆς βοήθειαν, εἶπε μὲν τὸν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ποῖαν χρῆσιν θὰ κάμνη αὐτῆς; — Πρὸς ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας, ἀπάντησεν ὁ σπύδουρος, θὰ τὴν μεταχειρισθῶ, ἥτις εἶναι δικαίωμα ἑμυτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν ἀπάντησιν. — Ὁ βασιλεὺς λαθὼν τὸ ἀξίωμα μου ἐκ διαδοχῆς δὲν δύναμαι νὰ προσκρούσω εἰς τὰ μοναρχικὰ ἀξιώματτα, διότι θεωρεῖται ἡμεῖς μὲν νὰ δεσπόζωμεν, οἱ δὲ λαοὶ νὰ δουλεύουν.

Ἰδοὺ καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ βασιλέως τῆς Δανμαρκίας καὶ τοῦ βασιλέως ἡμῶν, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν.

ΗΜΕΙΣ ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ Ζ΄.

Ἐλέω Θεοῦ Βασιλεὺς τῆς Δανμαρκίας, τῶν Βαρθάλων καὶ τῶν Γότθων, Δούξ τοῦ Σλέσβιχ, Ὀλστέιν, Στόρμαρν, τῶν Διθμάνων, τοῦ Λαουνεβούργου καὶ τοῦ Ὀλδεμβούργου.

Δηλοποιοῦμεν

Ἐχοντες ἰπ' ὄψιν τὸ ψήφισμα τῆς Ἐθνητικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως τῆς 18/30 Μαρτίου τρεῖς ἔτους, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Αἰτοῦ Βασιλικῆ Ἱψηλότης ὁ Πρίγκηψ Χριστιανὸς, Γουλιέλμος, Φερδινάνδος, Ἄ-

δόλφος, Γεώργιος, δευτερότοκος Υἱὸς τῆς Αἰτοῦ Βασιλικῆς Ἱψηλότητος τοῦ Πρίγκηπος Χριστιανοῦ τῆς Δανμαρκίας, ἐξελεχθῆ καὶ ἀνεκηρύχθη Συνταγματικὸς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸ ὁποῖον ψήφισμα ἐνεχειρίσθη ἡμῖν δι' Ἐπιτροπῆς, ἀποσταλείσης εἰς Κοπενάγην ὑπὸ τῆς εἰρημίνης Συνελεύσεως.

Καὶ θεωροῦντες ὅτι αἱ Αὐλαὶ τῆς Γαλλίας, τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ τῆς Ρωσίας, ὡς προστατίδες Δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος, συγκατετέθησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην διὰ τῶν ἀντιπροσώπων Αὐτῶν, συνημμένων εἰς Σύνοδον ἐν Λονδίῳ.

Ἐδέχθημεν καὶ δεχόμεθα διὰ τῶν παρόντων ἔγγράφων, ἐν ὀνόματι τῆς Αἰτοῦ Βασιλικῆς Ἱψηλότητος τοῦ Πρίγκηπος Χριστιανοῦ, Γουλιέλμου, Φερδινάνδου, Ἀδόλφου, Γεωργίου, τὴν κληρονομικὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἐπὶ τὸν ὄρον τοῦτον, ὅτι αἱ Ἴονιοι Νῆσοι θέλουν συνηνωθῆ τῷ Βασιλείῳ.

Ἐγένετο ἐν τῷ Ἡμετέρῳ Ἀνακτόρῳ τοῦ Χριστιανοβούργου τὴν 10 Ἰουτίου τοῦ ἔτους 1863 καὶ τῆς Βασιλείας ἡμῶν ἔτους 16.

Ἀπὸ τῆν Βασιλικὴν Ἡμῶν χεῖρα καὶ σφραγίδα.

(ὑπογραφή) ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ Ζ΄.
(προσδιορογραφί) Κ. ΑΑΑΑ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ

Κύριε!

Ἐπακούων εἰς τῆς καρδίας μου τὴν ζωρὰν ἐπιθυμίαν, ἐνόμισα προσήκον νὰ συνοδεύω διὰ προσωπικοῦ μαρτυρίου τῶν ἐμῶν αἰσθημάτων τὸ διάγγελμα, δι' οὗ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας ἀποδέχεται ἐν ὀνόματι Μου τὸ στέμμα, ὅπερ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος μοι προσήνεγκε. Θέλω μεταβῆ εἰς τὴν νέαν Πατρίδα Μου μετ' ἀγαλλιόσεως, ἵνα ἀποδείξω νῦν, ὅτι ἀπὸ τοῦδε μόνου καθήκον ἀναγνωρίζω τὸ νὰ ζῆσω καὶ ἀποθάνω ὡς ἀγαθὸς Ἕλλην ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος. Ἐχω δὲ τὴν πεποιθῆσιν, Κύριοι, ὅτι διὰ τῆς ἡμετέρας συνδρομῆς, διὰ τῆς φιλίας τῶν Δυνάμεων, πρὸ πάντων δὲ καὶ ἰδίως διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ,

τὰ συμφέροντα τῆς Πατρίδος, ἅτινα ἔδονται αἰεὶ καὶ παντοῦ ἡμέτερα, θέλουσιν εὐδοκῶθῆ πρὸς ἀφέλειαν αὐτῆς.

Νομίζομαι εὐτυχῆ καὶ ἐπερήφανος, Κύριοι, δυνάμενος νὰ χαιρετήσω ὑμᾶς διὰ τῆς φωνῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ χρηστῶν πατριωτῶν, οἵτινες κληθέντες ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ὑμῶν ἦλθον ἐνταῦθα μαζὰν τῆς πατρίδος διὰ νὰ χαιρετήσωσι πρῶτοι ὡς τὸν ἡμέτερον Βασιλέα. Οὗτοι θέλουσι διαβεβαιώσει ὑμᾶς, ὅτι με ἔδρον ἐμπλεων συμπαιδείας διὰ τὴν νέαν Πατρίδα Μου, καὶ ὅτι ἐνθέμως ἐπιθυμῶ νὰ μεταβῶ τάχιστα ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν.

Ἀέχθητέ Με, Κύριοι, μετὰ τῆς ἐμπιστοσύνης ἐκείνης, ἣτις κυριεῖ τὴν καρδίαν Μου ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ διδάξατέ Με νὰ ἐργασθῶ μετ' ὑμῶν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς ὁραίας Πατρίδος Μου, τὴν ὁποῖαν εἶθε νὰ προστατεύῃ ὁ παντοδύναμος!

Ἐν Κοπενάγη, τῆ 11 Ἰουτίου 1863.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

Η ΕΥ Α.

(Sonnet.)

Πῶς ἔσπειρε κλημύθουλος ἀπόκοις τοῦ πλάστου
Τὸν γόνον παρθέσων εἰς κόλμαιν νὰ πρέψῃ;
Τὸν ἀνδρὰ ἐπλάσε. Καλὰ. Τί ἤθελε νὰ κλέψῃ
Τὴν σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα του, ὅστις ἐκ τῆς πλεω-
[εἶς; του;

Ἄδην, ἐπὶ τοῦ πλάστματος αὐτοῦ τοῦ πρισεράτου
Ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕψους σου μὴν εἶχες ἀναδύσει!
Σ' ἠγάπησεν δλοκλήρον ἡμέραν. Ποῦ νὰ στρέψῃ
Τοὺς ἐρωτῶλους ὀφθαλμοὺς ἀλλοῦ, τοὺς γόντας του;

Ἄλλ' ὅπως τὴν ἐπαύριον ἐξῆλθεν ἀπὸ τ' ἀθή.
Ἦτο τὸ δέρμα τοῦ σπιλόνου, τὸ χροῖμά του ποικίλον,
Καὶ ἦλθε κ' εἰς τὸ βλέμμα τῆς το πλέγον ἑθιμάνθη!

Ἦτον καιρὸς τὸν γλαυκὸν νὰ ληπιονήσῃ, εἶλον,
Κ' ἐντὸς τῆς κλίσει γυναικὸς φιλάρεσκον ἠδούθη,
Καὶ μετῴδου ἐκλίνα καὶ ἔλασε τὸ μῆλον

ΑΑ. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ποῦ τῆς ἀπλήστου διανοίας
Ποῦ ὁ θνητὸς ὁ τολμητίας
Θέλει τοὺς τέρμονας ὀρίσει;
Μὲ τέχνην νέαν καὶ ἡμέραν
Τῆς πρῶτην τερατοδυστέραν
Αὐτὸς αὐτὸν θαυμάει ἐκπλήσει.

Γίγαντας ἔχει ἀοράτους
Δούλους πιστοὺς καὶ ἀκαμάτους,
Προθύμους εἰς τὰς προσταγὰς του.

Ἄτμος, ἠλεκτρισμὸς καλοῦνται,
Παντοῦ ἀγγέλλοντες ἰκνοῦνται
Τὰ κράτη καὶ τὰς ἐντολάς του.

Οὕτως ὁ Ζεὺς ποτε συμμάχος
Δεινῆς δυνάμεως καὶ τάχους,
Φρουροῦντας πρόσω καὶ κατόπιν,
Εἶχε Βοιάρων ἐκάθον,
Καὶ τοὺς ἐργάτας τῶν πυρίνων
Βελῶν, τὸν Βρόντην καὶ Στερόπην.

Παντοῦ προσθάνει ταχυπόρος,
Ἐπὶ τὸν ἀνχαιτίζει ὄρος,
Ἡ Θάλασσα ἐκτεταμένη.

Εἰς τὸ ὑγρὸν ἰδοὺ πεδίον
Ἄρμα τροχίλατον κυλίον
Ἴσος με δαίμονα προσάγει!

Ἐπὶ ὄδοῦ σιδερελάτου
Εἰς τὸ πυρίπνον ὄχημά του
Ὁ Κερκυνὸς ἠνιοχέει.

Ἵπὲρ τῶν ποταμῶν τὸ ἔξον
Ἴδωρ κ' εἰς σπλάγγνα τῶν ὀρέων
Ταχὺς ὡς ἄνεμος ὄδεύει.

Τὸ βάθος τῆς Ἀβύσσου βρέμει,
Ἡ γῆ ἀντιβροντᾷ καὶ τρέμει
Μάτην ἐντὸς στενοῦ κοιτῶνος

Ὁ ἀκρατὴς Ἀτμὸς σφαδάζει
Ὁ Νοῦς ὁ βασιλεὺς δαμάζει
Τὴν λύσσαν τοῦ φρικτοῦ Τυφῶνος!

Διὰ δεινῆς, ὑπερανθρώπου
Τέχνης, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου
Κατήρησε τὰς ἀποστάσεις.

Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἐρωτήσεις,
Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἀποκρίσεις
Διὰ γῆς φέρει καὶ θαλάσσης.

Πρὸς τὸν ἀστροφεγγῆ αἰθέρα
Ἡ μυριόφωτος ἐσπέρα
Τῶν πόλεων τοῦ ἀμιλλᾶται.

Τοιοῦτον ἔχει αἰεὶ βέρον
Φῶς κρουνῶδον, ἥλιον νέον
Κ' ἡμέραν ν' ἀντιμηχανάται.

Ὡ ἀγγινοίας πολυτρόπου!
Ζωγράφος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου
Ὁ Ἥλιος εἰς πινακίδα

Ἐν ἀκαρεῖ στιγμῆς εἰκόνα
Με χρυσῆν γράφει λαμπρόνικα,
ὡς με θεότευκτον γραφίδα.

Διὰ φαρμάκων λαθιπόκων
Τῶν δρυσυτάτων ἀλγηδόνων
Τὴν αἴσθησιν κατακοιμίζει.

Τὸ Διὸς πῦρ τὰ πάντα φλέγει
Ἀλλὰ τῶν οἰκῶν τοῦ ἡ στέγη
ὡς ὕδωρ τὸ διοχετίζει.

Εἰς τὸν πυθμὲν τῆς ἀβύσσου
Περιπατεῖ, παρῶν ἐξίσου
Κ' εἰς τῶν νεφῶν τὰς ἀκρωρείας.

Ποῦ θέλει φθάσει τίς ἐξούρει;
Τὰ πάντα εὖρον ἢ θά εὖρη,
Τὰ πάντα, πλὴν τῆς εὐτυχίας!

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

Ἡ Αἰθέρων τοῦ Βοσπόρου.

Αἰθερολαμνοῦ πουλέκι
Ἐκαθότου μίαν αὐγὴν
Σ ἐν ἀπόκεντρο κλαδέκι
Σ τοῦ Βοσπόρου τὴν ἀκτὴ.

Καὶ κυττάζοντας τὴν φύσιν
Πῶς ἀνοῦσε με χαρὰ,
Τὸ φτωχὸ νὰ κελαιδῆσῃ
Κ' ἐκεῖο θέλησε σιγά.

Ἀρχινᾷ . . . τὴν σιγανὴν του
Μόλις ξέβγαλε λαλιὰ,
Γύρου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του
Ὡσάν κλάψα καρδιακιά.

Ὡσάν κλάψα ποῦ θερίζει
Κάθε ἀνθρώπου σωθικά,
Ὡσάν κλάψα ποῦ λυγίζει
Κάθε ἀπόσκληρη καρδιά.

Σ' ἐ λιγάκι τὸ σιμόνει
Ἐνα φλύαρο πουλί,
Τὸ φαιδρὸ τὸ χελιδόνι,
Κι' ἀρχινᾷ νὰ τοῦ μιλή.

« Γιατί τόσο λυπημένο
« Γυρνᾷς πάντα μοναχὸ
« Καὶ παράπονο θλιμμένο
« Τραγουδᾷς με στεναγμῶ;

« Γιατί κρύβεις ὄλο ἕνα
« Μὲς 'σ' τ' ἀπόκρυφα κλαδέκι,
« Καὶ δὲν βγαίνεις 'σ' τ' ἀνθισμένα
« Περιβόλια φανερά;

« Ἔβγα ὁλὲς ταῖς ὀμορφάδαις
« Πῶχει ἡ ἀνοιξὶ πικτοῦ
« Τί γὰρ ἐκείναις ταῖς λαμπράδαις
« Ἐκεῖ ἔπάνω τ' οὐρανοῦ,

« Καὶ χαρούμενα τραγουδᾷς
« Ἀντὶς κλάψαις θλιβεραῖς,
« Ψάλλε, ψάλλε σ' τὰ λουλούδια
« Καὶ 'σ' ταῖς πράσιναις ἴταϊς. »

Τὸ παράπονο τ' ἀρδόνι
Σταματᾷ γὰρ μὴ στιγμῆ,
Κι' ἀπαντᾷ 'σ' τὸ χελιδόνι
Μὲ ὀλοτρέμουλη φωνή.

« Μὴ μοῦ λὲς χελιδονάκι
« Γὰρ νὰ ψάλλω δυνατὰ,
« Θὲ ν' ἀκούσῃ τὸ γεράκι
« Καὶ θὰ ῥθῆ ἔδῳ σιμά. »

« Θὲ ν' ἀκούσουν οἱ κοράκοι
« Κι' ἀπὸ ζήλιχ μονομιὰ,
« Μοῦ χελιδνε σὲ λιγάκι
« Τὴν φτωχὴ μου τὴν φωλιά,

« Ἐδῶ 'πᾶ εἶναι γεμάτο
« Ἀπὸ ὄρνιθ ἀρπακτικὰ,
« Καὶ τὸ χορτὸ τὸ δροσάτο
« Κρύβει φεῖδιχα τρομερά.

« Τώρα κάθουμαι θρηνηώντας
« Μὰ θὰ διῆς ἕναν καιρὸ
« Νὰ πετάξω τραγουδώντας
« Σ τὸν γαλάζιον οὐρανό.

« Θὰ πετάξω με τὰ χρόνια
« Τραγουδώντας φανερά,
« Ὅταν λείψουν τὰ ὄρνιθ
« Τὰ γεράκια τὰ σκληρά. »

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 16 Μαΐου 1863.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

Ὁ ἀνοστροφὴς Μαῖος ἀπῆλθε καὶ μετ' αὐτοῦ
ἀπῆλθε καὶ ἡ δρόσος, τῆς φύσεως τὰ κάλλη ἐμα-
ράνθησαν καὶ ἐξατμίστη τῶν κήπων ἡ εὐωδία
ἤλθε δ' ἀντ' αὐτοῦ ὁ φλογερὸς Ἰούλιος καμίνους
φέρων ἀντὶ ῥόδων, καὶ τὰ πάντα μετεβλήθησαν!
Αἱ Ἀθηναῖοι, ἡ οὐρανία αὐτὴ πόλις, ἡ κατ' ἐξαι-
ρεσιν ζωηρὰ καὶ θορυβώδης, ἤρχισε νὰ ἐρημοῦται,
καὶ οἱ κάτοικοί τῆς οἱ ἄστατοι τρέπονται εἰς φυ-
γὴν, δραπετεύουσι καθ' ἑκάστην. Εἰς μάτην οἱ
ζαχαροπλάσται ἀγωνίζονται νὰ τοὺς ἀναχαιτί-
σωσι διὰ μουσικῶν καὶ παγωτῶν, εἰς μάτην ὁ
δήμαρχος καταβρέχει τοὺς περιπάτους! Αἱ κυρίαὶ
πρὸ πάντων εἶναι ἀκράτητοι. Βλέπουσαι ὅτι δὲν
δύνανται νὰ ἐπιδείξωσι τὰ κάλλη τῶν παρὰ ὑπὸ
τοὺς φανούς τοῦ ἀεριοφωτός, ἀπεφάσισαν νὰ κρυ-
θῶσιν εἰς τὰ δάση ὡς νύμφαι δυσπηρεστημένοι, καὶ
ἐκεῖ νὰ βεμβάζωσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος λέγομεν
δὲ μέλλοντος διότι αἱ θυγατέρες τῆς Εὐῆς οὐδέ-
ποτε σκέπτονται περὶ παρόντος, πολὺ δὲ ἐλιγώ-
τερον περὶ παρελθόντος, ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐνθύμισις
τοῦ παρελθόντος ἔχει πάντοτε καὶ τινὰς ἀκάνθιας,

τὸ παρὸν . . . εἶναι ἀμφίβολον, ἄστατον, ἀστα-
τώτερον ἴσως καὶ αὐτῶν, ἐνθὸς τὸ μέλλον εἶναι
πλήρες ἐλπίδων, τὸ φαντάζονται ὅπως θέλουν, καὶ
αἱ ὥραι παρέρχονται εὐφρόσυνοι! Εὐτυχεῖς αὐταὶ
. . . δυστυχεῖς ὅμως ἐκεῖνοι, ὅσοι περιπλανηθῶσιν
εἰς τὰ δάση κατὰ τοιαύτην ἐποχὴν καὶ συναντή-
σωσι κάμμιαν νύμφην ἀκριβὰ θὰ πληρώσωσι τὴν
τόλμην τῶν ἀναμφιβόλων.

Εὐτυχῶς ὅμως δύο τινὰ σώζουσι τὴν Κεκρωπίαν
ἐκ τῆς ἐπικειμένης ἐρημώσεως. — Θὰ ἔλθῃ ὁ Βα-
σιλεὺς σήμερον, αὐριον καὶ νὰ μὴ παρευρεθῶμεν
εἰς τοιαύτην πανήγυριν; λέγουσιν ἔπειτα σκέ-
πτονται ὅτι ὑπάρχει ὀπισθόδοτος καὶ μικρὰ ὑπο-
ψία, μὴ τοὶ ἐνεδρεύουσιν ἀκόμη οἱ Πάριδες εἰς τὰ
βαθύσκια δάση τὰ πέριξ τῆς πόλεως, καὶ δὲν εἶναι,
βλέπετε, τόσον ἐλευστική ἡ λερὴ φουστάνελλα.
Ἄν ἦσαν πραγματικοὶ Πάριδες, τὸ πρᾶγμα διέφε-
ρεν, ἴσως μάλιστα τότε θὰ ἦτο πολύζηλος ἡ
ἐξοχὴ καὶ πολλοὶ Μενέλαοι θὰ ἐθρήνον τὴν ἐγ-
κατάλειψιν των! . . . τοῦτο δὲ λέγομεν ὅχι κακο-
λογούντες, ἀπαγε, ποῖος κακολογεῖ ποτὲ τὸ ὠραῖον
φύλον; . . . ἀπ' ἐναντίας, πρὸς ἑπαίνον του, διότι
ἡ ἀρπαγὴ μῆς Ἑλένης θὰ ἐγένενα νέον Τρωϊκὸν
πόλεμον καὶ ὁ τρωϊκὸς πόλεμος κατὰ φυσικὸν λό-
γον κἀνενα νέον Ὀμηρον· ποῖα λοιπὸν Ἑλληνίς δὲν
ἐπιθυμεῖ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος τῆς; ποῖα δὲν
θὰ ἠλαζονεύετο καὶ δικαίως ὅτι ἐγένετο αἰτία ν'
ἀναφανῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δεύτερος Ποιητής;

Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῶν ἀρπαγῶν δυστυχῶς
παρῆλθε, καὶ ἂν συμβῆ ποτε καὶ κάμμιαν, δὲν
παρακολουθεῖται ἀπὸ αἰματηροῦς πολέμους, οἱ δὲ
ποιηταὶ μας ἔχουσι τόσα πολλὰ ἀντικείμενα,
διεγείροντα τὸν ποιητικὸν οἰστρὸν των, ὥστε δὲν
σκέπτονται πλέον νὰ ψάλλωσιν ἀρπαγὰς ἔπειτα
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν στερούμεθα καὶ
Ὀμηρῶν· τοῦλάχιστον εἰκοσι διαφιλονεικοῦν τὰς
δάφνας τοῦ πολυπάτριδος ποιητοῦ, καὶ ἂν τοὺς
ἐρωτήσητε, θὰ σᾶς διαβεβαιώσωσι μάλιστα, ὅτι τὰ
ἔργα ἐκείνου στεροῦνται τῶν καλλονῶν τῆς νεο-
τέρας ποιήσεως! — Δὲν νομίζομεν δ' ἄκαιρον νὰ
δώσωμεν μικρὸν δείγμα τῶν ποιητικῶν τούτων
καλλονῶν δημοσιεύοντες τὸ ἐξῆς ὀκτάστιχον
προῖον τῆς Μούσης συγχρόνου ποιητοῦ, ἀποστα-
λὲν ἀνωμόμως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Χρυ-
σαλλίδος.

. . . Πρὸ σαράντα τριῶν καὶ ἔτι πλέον χρόνων
Ἀνεχώρησα ἀπ' τὴν σχολὴν τῆς Χίου,
ὡς τὸ σύστημα γονέων καὶ προγόνων
καὶ ἐδόθηκα στὴν τέχνην ἐμπορίου,

ὅπ' ὡς ἔπεται, τὸ πνεῦμα σκορπισμένον
εἰς ἐμπειρικὴν ἔχων ὑπηρεσίαν,
τὸ κονδύλιον ἀφ' ἧκ' ἀμελημένον
τῷ Ἀπόλλωνι προσφέρειν τὴν θυσίαν.

Ἄν τοιμάτε εἰπῆτε τῶρα ὅτι δὲν ἔχομεν ποιη-
τάς! . . . Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Ἐλέ-
γομεν λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐμπόδια εἰς τὴν φυ-
γὴν καὶ ἐπομένως ἀναγκάζονται αἱ δέσποιναί μας
νὰ ἀναβάλλωσιν εἰς τὸ προσεχὲς ἕκρ τὰ ῥωμαν-
τικὰ σχέδιά των. Ἐν τούτοις τὴν ἡμέραν αἱ Ἀθη-
ναι, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, εἶναι ἔρημοι, δὲν
φαίνονται εἰς τὰς ὁδοὺς παρὰ μεγάλα ἀλεξήλια
καὶ ὑπ' αὐτὰ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ ἀσθμακίνοντες καὶ
ἰδρωτὶ περιφρέμενοι. Ἄμα ὅμως ὁ ἥλιος δύσῃ αἱ
περίπατοι πλημμυροῦσιν ὡς ἐκ θαύματος πεζῶν,
ἐρίππων καὶ ἐποχομένων. Ἡ ὁδὸς Πατησίων, ἡ
τοῦ Σταδίου καὶ ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος
εἶναι τῆς συγκεντρώσεως τὰ μέρη· ὅλα δὲ ταῦτα
τὰ πολυκύματα πλήθη κατασταλάζουσιν εἰς τὴν
πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἐναρμόνιος μου-
σικὴ καὶ τεχνικότητα παγωτὰ τέρπουσι τὴν ἀ-
κοὴν καὶ ἀναψύχουσι τὰ ὑπὸ τὸ γλυκὺ φέγγος τῆς
σελήνης καθήμενα καὶ ἀναπαυόμενα ζεύγη.

Ἐλησμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει
καὶ τις διασκέδασις τὴν ἡμέραν καὶ αὕτη εἶναι
ἡ ἔθνοςυνέλευσις.

Οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ἀγνό-
τατα καὶ πατριωτικὰ αἰσθητά, ἀμιλλῶνται τίς
πρῶτος διὰ τῶν συμβουλῶν του νὰ διαφωτίσῃ
τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἐδραιώσῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν
ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος· τὸ δὲ βῆμα τῆς συνε-
λεύσεως εἶναι χειμαρρῶς εὐγλωττίας· ὑποστηρί-
ζοντες μάλιστα τὰ ἐπιχειρήματα των καὶ διὰ χει-
ρονομίων, συνεχῶς *liar ἐνεργητικῶν*, ἐπιτύρουσι
τὰς εὐφημίας τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τὰς εὐλογίας
τοῦ ἐξαποστειλάντος αὐτοὺς λαοῦ. Τόσῳ δὲ ἡδονι-
κώτερος εἶναι ὁ θρίαμβος τῶν πληρεξουσίων, καθ'
ἕσσην μεταξὺ τῶν ἀνευφημούμενων αὐτοὺς ἀκροατῶν
ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ αἰδήμονες παρθένοι, τῶν
ὁποίων τὸ οὐράνιον μεδίζμα ἀνταμείβει πλου-
σιοπαρόχως τοὺς κόπους καὶ μόχθους αὐτῶν.

Οἱμοὶ τῆς ἀσκακίης τῶν ἀνθρωπίνων! . . . τίς
προέβλεπεν ὅτι τὸ φύλλον τῆς Χρυσάλλιδος ἐπέ-
πρωτο νὰ τελειώσῃ ἐν δικηγήσεσι τραγικῶν καὶ αἰ-
μακτηρῶν σκηνῶν! καὶ ὅμως ἡ φοβερὰ τραγικτι-

κότης παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀπὸ
τῆς 18ης τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Τὸ τελεθόλον ἐ-
βρόντα, αἱ σφαῖραι ἐσύριζον, καὶ ἤξεύρετε ποῦ
κατευθύνοντο; ἤξεύρετε ποῖα ἐσχίζον στήθη! . .
Ἀδελφῶν πτώματα ἔκαιντο ἐκτάδην εἰς τὰς
ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐπότιζε
τὴν ξηρὰν καὶ πολυδίψιον γῆν· ὁ δὲ δαίμων τῆς
κολάσεως σατανικὸν ἐγέλα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰ-
θέρος.

Ἄρ' ἦς ἔπαυσαν αἱ νυκτεριναὶ φωναὶ τῶν μινια-
ρέδων ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, τὸ πτηνὸν τῆς Ἀθηνᾶς
ἀπτοήτως κατεσκήνου ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτοῦ καὶ
εὐφροσύνως ἔθεατο τὴν προβαίνουσαν καλλονὴν
τῆς χώρας, τῆς δεσποίνης του· ἐπέπρωτο, φεῦ!
εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐλευσεως τοῦ λαοποθήτου
βασιλέως φωναὶ ἀγριώτεραι, ἀντηχοῦσαι ἐν τῇ
σιγῇ τῆς νυκτός, νὰ ἐκδιώξωσιν ἐκ τῆς ἀεροπόλεως
τὴν γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ αὐτὴν μὲν νὰ κα-
λύψωσιν ἐρυθρήματος, τὴν δὲ πόλιν πένθους καὶ
θρήνων.

Πάθη χαλεπὰ καὶ ἀκαταδάμαστα, ἀκόρεστοι
φιλαρχίαι, ἐξάπτουσι φιλοδόξων φρένας, καὶ ἐν
μιᾷ στιγμῇ ἡ ὄψις τῆς πρωτεύουσος ἀλλοιοῦ-
ται! . . . ἀλλ' ἄς μὴ ἀνασύρωμεν τὸν πέπλον,
διότι ὅμμα ἀνθρώπου φρικτὰ ν' ἀναμετρήσῃ τοι-
αύτας πράξεις· ἄλλως τε τὴν ἀπαθῆ καὶ ἀμερό-
ληπτον ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων ἀφίνομεν εἰς
τὸν εἰλικρινῆ κάλαμον τῆς ὑπὸ τοῦ δαίμονος
τοῦ φαιρισμοῦ ἀνεπηρεάστου ἐφημεριδογραφίας·
ἡμεῖς δὲ ἄς ἀνατείνωμεν χεῖρας ἱκετίδας καὶ ἄς
εὐχθῶμεν εἰς τὸν ὕψιστον ὅπως ταχύνη τὴν ἔ-
λευσιν τοῦ περιποθήτου ἡμῶν Βασιλέως Γεωργίου,
ἧτις εἶναι ἡ μόνη ἄγκυρα τῆς σωτηρίας τοῦ πο-
λυπαθοῦς Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὅστις.

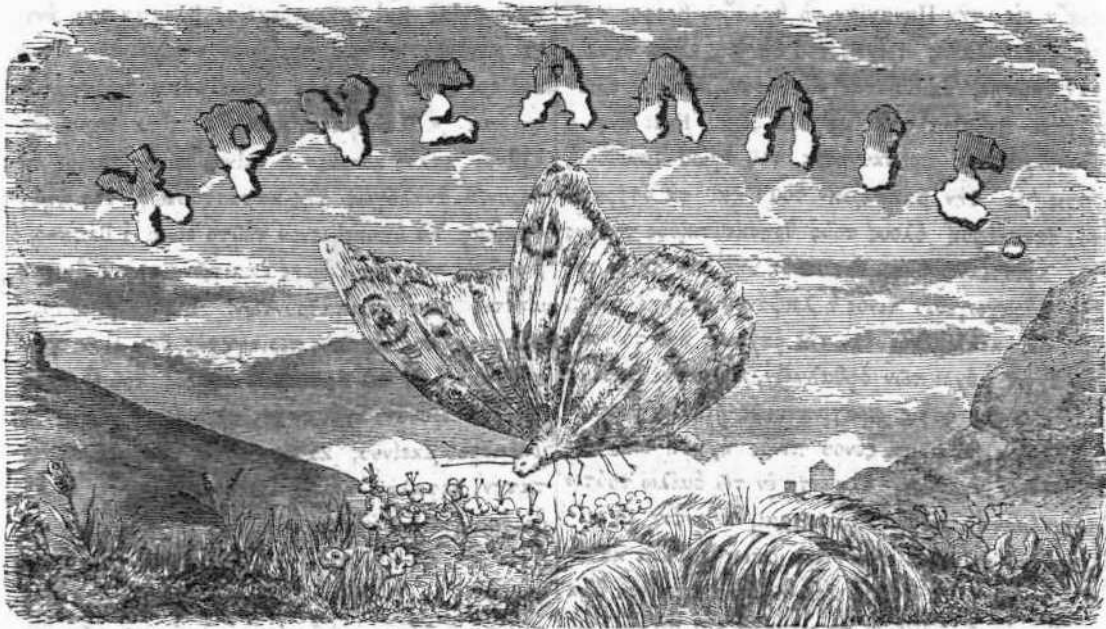
Ἄδεις τοῦ 9ου Αἰνίγματος

« ΑΓΑΜΜΑ »

ΑΙΝΙΓΜΑ 10ον.

Φεύγω, τρέχω, δὲν μὲ βλέπεις
Καὶ ἐνταῦτις μὲ μετρεῖς·
Τὸν καιμὸν μου εἰς ἄν κόψῃς
Φορτωμένον μὲ βάραι.

Ν. Γ. Θ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ, 1863.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 11.

ΕΘΙΜΑ.

ΟΙ ΕΝΑΙΤΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

Ἡ ἀγορά τῶν ὑποδειγμάτων. — Ὁ τραπεζίτης Βέλπος. — Αἱ μεγάλαι τῶν ἱπαιτῶν ἡμέραι. — Οἱ Καποσῖνοι καὶ οἱ Σακκόται. — Ὁ κῶνος Βυστίκης.

Τὰ δύο τῆς ἀγίας Τριάδος τοῦ Μὸντ κωδωνοστασία δεσπόζουσι τὴν Ἰσπανικὴν πλατείαν καὶ ἀνοψοῦνται, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς οἴου Coudotti. Εἰς τὴν βράσιν τῶν πύργων τούτων φθάνει τις διὰ κλίμακος ἐχούσης ἑκατὸν τριάκοντα πέντε βαθμίδας, ἧς τὰ διάφορα τμήματα κρύπτουσι ἐπιτηδείως τὸ πρᾶξες τοῦ Πινσιού λόφου καὶ δίδουσι τὸν κυριώτερον χαρακτῆρα εἰς τὴν Ἰσπανικὴν πλατείαν, ἧς εἶναι λίαν γνωστὴ εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν Ῥώμην. Διαζώματα εὐρέα καὶ διάφοροι ἀντηρίδες διακόπτουσι τὸ μονότονον τῆς ἀναβάσεως ταύτης, ἢν ἐπιστέρει ἐξ ἐσθροῦ γρανίτου ὀβελλοκος, εὐρεθεὶς ἐν τοῖς κήποις τοῦ Σαλλουσιού καὶ σταθεὶς ἐπὶ τοῦ πρό- τῆς ἐκκλησίας προσεκτινομένου ἀνδῆρου. Ἐφ' ὅ-

λην τὴν ἡμέραν, ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἰταλικοῦ ἡλίου πλημμυροῦμένων ἐκείνων βαθμί- δων, βλέπει τις ἐξηπλωμένους ὀνηρῶς κατὰ γῆς ἢ συσσωρευμένους ἐν γραφικαῖς συμπλέγμασιν, ὅπου δὲ ἐπιματὰ πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς γέ- νους, ἄτινα, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἔχου- σιν ἐργασίαν εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν ζωγράφων. Ἐκεῖ κἀθηται ἐνδεδυμένος τὰ τετραμμένα πα- λαῖα φορέματά του, φέρων τὴν μακρὰν κίβην του καὶ τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα τοῦ δ' Αἰῶνος Πιτῆρ, οὕτω κελούμενος διότι χρησιμεύει ἀε- νάως ὡς ὑπόδειγμα πρὸς παράστασιν τοῦ πρώ- του προσώπου τῆς ἀγίας Τριάδος εἰς τὰς ἐκκλη- σιαστικὰς γραφάς. Ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ εὐρίσκει- ται ὁ θηριόδης ληστής, μέλαν ἔχων τὸ γένειον καὶ κωνοειδῆ φέρων πῖλον, ὅστις κατὰ τὴν στιγ- μὴν ἐκείνην δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐφορηθῆσῃ κατὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης κἀθηται δ' ὀκλαδὸν, καὶ βαστάζων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐν κρῆμμον καὶ διὰ τῆς ἑτέρας τεμάχιον, ἄρτου ἄτινα γείε- ται ἀλληλαδιαδόχως. Ἐκεῖ ἐπίσης εὐρίσκεται ἡ Χωρικὴ, ἧς τὸ ἔργον εἶναι νὰ προσέχηται πρὸ τινος εἰκονοστασίου, ὑψωμένους ἔχουσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ νὰ παρου-